

Giới thiệu Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng

Lần đầu tiên thấy nàng trong truyện Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng của tác giả Sơ Vân Chi Sơ, trầm đã biết -- nàng phải là nữ nhân của trầm.

Trầm muốn lấy nàng.

Muốn nàng làm nữ nhân ngôn tình sủng của trầm.

Trầm cảm thấy, ngoại trừ trầm ra, tất cả mọi người thế không bắt nạt nàng trên thế gian này đều đáng chết.

Chỉ nhìn nàng một cái, là có cảm giác, đã là xa sông cách núi.

Chuyện tình xưa của hoàng đế thúc thúc và tiểu cô nương xinh đẹp, 1v1, ngọt sủng

cuộc sống đã đủ khổ, nên trong truyện phải ngọt ngọt ngào ngào cho tiểu đường luôn, không ngược không rắc rối, được không?

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nửa Màu

Trong đáy mắt cô nương kia có một mảnh mây mù mờ mịt không xác định.

Giống như mưa ngày xuân, như gió mùa hè, không thấy bóng dáng nhưng lại làm cho lòng người ngứa ngáy như bị mèo cào.

Dường như... Phải ôm nàng thật chặt vào lòng, hôn hôn rồi ôm ôm một cái mới giảm bớt được một chút.

Lần đầu tiên gặp nàng hắn đã nghĩ như vậy.

Vừa đến tháng tư, hoa đào nở rộ rực rỡ trên đầu cành, từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua như tơ lụa mềm mại, suối nước trong veo, mang theo vô số cánh hoa đào rụng tả tơi, đẹp đến nỗi cứ ngỡ như đang lạc trong mộng cảnh.

Mỗi khi đến thời gian này, rừng hoa đào Kim Lăng ở Tây sơn là đẹp nhất, những cánh hoa màu hồng phấn hòa quyện với dòng suối trong vắt chảy róc rách, những đám mây trắng bay lững lờ trên nền trời xanh ngắt, lúc ẩn lúc hiện như Tiên cảnh.

Hoa đào trồng ở vùng núi này cũng không phải loại bình thường, mà là một giống hoa đào đặc biệt do một vị danh sĩ tiền triều lúc ẩn cư ở phía nam tìm thấy, tuy cuối cùng không đạt được kết quả như ý nhưng hoa nở ra cũng rất đẹp, không giống loại hoa đào hồng nhạt bình thường, vành hoa có màu hơi xanh biếc, ngược lại có vài phần phong thái lạnh lùng của hoa mai.

Còn hương thơm cũng không nhạt nhẽo tầm thường như các loại hoa đào khác, hoa đào Kim Lăng có hương thơm thanh thuần lạnh lẽo giống như hoa mai mùa đông, không hề tầm thường. Chính vì vậy, cứ vào khoảng tháng ba tháng tư, người đến Kim Lăng ngắm hoa tấp nập không dứt.

Lúc hắn đi tới thì đã thấy có một người lẳng lẽ đứng ở nơi đây trước rồi, bên cạnh còn có một nha hoàn theo hầu, không cần suy nghĩ cũng biết có lẽ cô nương nhà nào đó đến ngắm hoa cho nên mới có người đi theo.

Đứng ở lưng đồi trên cao, hắn thờ ơ nhìn thoáng qua bên kia một cái, nhưng hắn không ngờ chỉ vừa mới liếc mắt, linh hồn nhỏ bé của hắn đã nhập vào người nàng, gọi thế nào cũng không trở lại.

Dáng người cô nương kia cao gầy, đứng dưới gốc hoa đào, mơ hồ chỉ nhìn thấy được nửa khuôn mặt nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Đại khái là nghe đồn hoa đào được trồng ở đây có hương thơm kì lạ, hắn chỉ muốn nghiêng đầu cảm nhận một chút, nào ngờ khi nhìn thấy người cách đó không xa hắn lại cảm thấy trong đầu mình như có pháo hoa rực rỡ, chỉ vì một nửa khuôn mặt của mỹ nhân mà hắn không tự giác ngưng cả người.

Bàn tay vịn lan can hơi xiết lại một chút rồi buông ra.

“Ngoảnh đầu tìm người xinh đẹp trong đám đông, nhan sắc nhân gian như bụi đất*”, thì ra, câu nói này không phải giả.

*Nguyên văn: 众里嫣然通一顾, 人间颜色如尘土 : Chúng lý yên nhiên thông nhất cố, nhân gian nhan sắc như trần thổ. Không hiểu nghĩa lắm nếu có chém sai xin lượng thứ, bạn nào hiểu nghĩa xin nhắc để mình sửa lại nhé ^^

Hắn chợt nở nụ cười rồi xoay người hỏi người hầu sau lưng: "Nàng có đẹp không?"

Người hầu đã đi theo hắn nhiều năm, hiểu rõ tính tình hắn, thấy tình trạng vừa rồi của hắn, trong lòng y đã hiểu rõ nhưng không dám nói bừa mà chỉ cung kính cúi đầu nói: "Vị cô nương kia tựa như thần tiên, nô tài làm sao dám bình phẩm, người cứ đùa nô tài."

"Người thật dẻo miệng", nói xong hắn cũng không thèm để ý nữa mà quay đầu cười sâu xa nhìn cô nương kia, một lúc lâu sau cuối cùng hắn cũng mở miệng: "Đi điều tra xem nàng là cô nương nhà ai."

Dừng lại một lúc rồi hắn nói tiếp: "Sau khi hồi cung, phải bẩm báo rõ ràng cho trẫm."

Thanh Li kéo một cành hoa đào đến trước mặt, nàng tinh tế ngửi hương thơm của nó rồi liếc mắt nhìn qua mẫu thân Đồng Thị đang chậm rãi đi tới, bà mỉm cười hỏi nàng: "Thế nào? Hoa đào nửa màu Kim Lăng không phải là hư danh chứ?"

Màu sắc hoa đào nơi đây rất khác với những nơi khác, vòng trong cánh hoa e ấp lộ ra màu hồng phấn, vòng ngoài là màu xanh biếc nhẹ nhàng, cho nên mới nói hoa đào nửa màu nơi đây vừa đẹp vừa thanh cao, nổi tiếng khắp nơi.

Thanh Li nhẹ nhàng buông cành hoa kia ra, "Đúng thật là rất xuất sắc, hương thơm thanh khiết độc nhất vô nhị."

Đồng Thị ngừng đầu ngắm đóa hoa đào rực rỡ sum suê trên cành, bà mỉm cười nói: "Cư sĩ Trầm Nghiêu cố ý nhờ người mang loại hoa đào đặc biệt này về từ phía nam, sao có thể hơi hợt được? Có điều nói đi cũng nói lại chỉ có danh sĩ như ông mới có tâm tư khéo léo đến vậy."

Cư sĩ Trầm Nghiêu, chính là vị danh sĩ tiền triều ẩn cư kia.

Thanh Li bĩu môi: "Cư sĩ kia ưa thích hoa mai thì cứ dứt khoát trồng mai là được rồi, hoa mai cũng có hương thơm, cánh hoa xanh biếc cũng có, cần gì giẫy vò mấy cây hoa đào này, con thấy chẳng ra làm sao cả."

Đồng Thị nghiêng người liếc nàng, nói nhỏ: "Con lo ngắm hoa đào được rồi, vừa ngắm loại hoa đặc biệt của người ta, vừa ngắm người ta, dù cho con có lý cũng không được."

Thanh Li hừ một tiếng, nàng tùy ý đưa tay sờ đóa hoa đào trước mặt.

Đúng lúc một cơn gió nhẹ thổi qua cuốn theo vài cánh hoa lung lay sắp rơi khỏi cành, vừa khéo cánh hoa kia rơi ngay lên trán Thanh Li.

Lúc đầu Đồng Thị hơi hoảng hốt lấp bắp, nhưng sau đó bà lập tức cười rộ lên, đám nha hoàn sau lưng cũng buồn cười không thôi.

Trước mặt Thanh Li không có gương nên tất nhiên nàng không biết hiện giờ mình trông như thế nào, nhưng khi thấy vẻ mặt Đồng Thị, cộng thêm xúc giác trên trán, thì nàng đã biết mọi người đang cười cái gì rồi.

Nàng đưa tay lấy cánh hoa xuống, vừa nắm nó trong tay vừa nói: "Nương làm sao thế? Còn đùa với người khác cười con, rốt cuộc ai mới là nữ nhi của người đây?"

Đồng Thị cười nói: "Con là nữ nhi của ta nên ta mới cười đấy, nếu là người khác ta đã không thèm để ý rồi."

Bà vừa nói vừa đưa tay ra nhận lấy cánh hoa kia, sắc mặt hơi thay đổi: "Cái này Có phải cánh hoa vừa rơi trên trán con không?"

Thanh Li cúi đầu liếc một cái rồi thuận miệng nói: "Đúng ạ." Thấy Đồng Thị giật mình nàng cũng ngây ngẩn cả người, "Sao vậy ạ?"

Đồng Thị kéo tay nàng qua, đặt cánh hoa nhỏ hình trái tim vào tay nàng lần nữa, "Con tự xem đi, cánh hoa này có gì khác thường không?"

Thanh Li lật cánh hoa nhìn đi nhìn lại mấy lần, nhưng nàng chẳng thấy có gì khác thường, nàng không khỏi nghi ngờ: "Có gì kì lạ đâu ạ, chỉ là một cánh hoa nhỏ bình thường thôi mà."

Vừa nói xong, nàng cũng hiểu ra mấy phần, nên mạnh mẽ ngừng đầu nhìn cây hoa đào bên cạnh mình.

Trên khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần của Đồng Thị chứa đầy ý cười: "Nơi này là rừng hoa đào nửa màu, nhưng cánh hoa vừa rơi vào mặt con lại có một màu hồng rực rỡ, con nói xem có phải quá kì lạ không?"

Thanh Li ngạc nhiên trả lời: "Đúng ạ"

Đồng Thị lặng lẽ nhìn nàng một lát rồi đưa tay vén tóc mai hơi lộn xộn ra sau tai cho nàng, dịu dàng nói: "Có người từng nói, ai tìm được một cánh hoa đào đều màu trong rừng đào nửa màu thì người đó rất may mắn. Nếu là nam nhân nhất định sẽ hiển ngang bay lên tận trời xanh, còn nếu là nữ nhân..."

Thanh Li chưa từng nghe qua chuyện này nên rất hứng thú, thấy Đồng Thị dừng lại không chịu nói tiếp, nàng chịu không được lên tiếng thúc giục: "Còn nữ nhân thì sao ạ? Nương mau nói đi!"

Đồng Thị mỉm cười rút tay mình về, vui vẻ nói: "Là nhân duyên của con đã tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phong Hậu.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài trời đã đổ mưa.

Mặt trời phía đông còn chưa kịp lộ dạng đã bị một lớp mây đen mờ mịt bao phủ, chỉ trong chốc lát, toàn bộ vùng trời biến thành màu đen u ám.

Thời tiết tháng tư không tính là lạnh, Kim Lăng là vùng nằm chênh về phía nam, trong không khí sáng sớm có chút mùi vị ẩm ướt khó chịu, bởi vì nguyên nhân này, ban đêm lúc chìm vào giấc ngủ, Thanh Li cũng lười gọi người đóng cửa sổ, mở một cánh cửa sổ để cho thoáng khí, bây giờ tỉnh dậy, tiếng mưa rơi đã đầy bên tai.

Trời mưa rất thích hợp để đi ngủ, Thanh Li cũng nhân cơ hội chợp mắt một lát, nàng lười biếng lật người nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, không lâu sau đã nhắm mắt lại đi vào mộng đẹp.

Mơ mơ màng màng ngủ không biết bao lâu, hình như bên cạnh có người đang gọi mình, nghe giọng nói, là nha hoàn Ngọc Trúc của nàng.

Giọng nói của Ngọc Trúc rất dịu dàng, nhưng lại mang theo vài phần sốt ruột khó nén: “Tiểu thư, tiểu thư? Mau tỉnh dậy, Chính Sử tuyên chỉ đã đi qua phủ Huyền Vũ, đi qua đầu phố là đến phủ chúng ta rồi!”

Chắc là do mở cửa sổ nên gió thổi vào, Thanh Li hơi đầu đầu, nàng nhẹ nhàng chau mày lại, vừa dụi dụi mắt vừa lẩm bẩm hỏi: “Tuyên chỉ gì, Chính Sử nào?”

Ngọc Trúc chưa kịp mở miệng, thì Đồng Thị đã vội vàng đi vào, vừa nhìn thấy Thanh Li còn đang nằm, bà liền thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng trách mắng: “Không phải sai các người gọi tiểu thư dậy à? Sao tiểu thư vẫn còn ngủ.”

Thanh Li ngồi dậy, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy nương, xảy ra chuyện gì ạ?”

Ánh mắt Đồng Thị hơi phức tạp, đáy mắt còn chưa hết bàng hoàng và sầu lo, thấy nữ nhi như thế, bà đành dịu dàng cười cười: “- - Cũng không có chuyện gì, thức dậy đi rồi theo nương ra ngoài tiếp chỉ.”

Chính Sử đến tuyên chỉ là Đại học sĩ Trần Đông Lâm, phó sử là Tả Đô Ngự Sử Nam Nhạc, hai người liếc mắt nhìn nhau trên lưng ngựa, tuy là lão hồ ly đầy kinh nghiệm trên quan trường, nhưng trong mắt ít nhiều cũng có chút phần nghi ngờ.

Thái giám trong nội cung còn đi theo sau lưng, nên hai người nói gì cũng không tốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu với nhau xem như là chào hỏi.

Thanh Li bị người ta lôi từ trong chăn ra, sau khi nàng rửa mặt ăn mặc chỉnh tề xong thì đi theo Đồng Thị đến sảnh chính đợi, ở đây nàng gặp được phụ thân mình Ngụy quốc công và cả nhà Nhị thúc Nhị thẩm.

Không biết tại sao, nhìn sắc mặt tất cả mọi người dường như đều là vội vàng mà đến, ánh mắt nhìn về phía nàng có ngạc nhiên mừng rỡ, có kinh ngạc, có hâm mộ, thậm chí còn có mấy phần kính nể khó hiểu.

Kính nể?

Ta sinh ra đẹp như vậy, một chút cũng không dọa người, các người sợ cái gì!

Có lẽ do mới tỉnh ngủ cho nên trong đầu nàng còn hơi mơ hồ, nàng chưa kịp hoàn hồn đã thấy hai nam tử mặc quan phục đang đi vào chính sảnh.

Thanh Li chỉ biết duy nhất một người là Đại học sĩ Trần Đông Lâm - - Lúc trước ông hay đến nhà mình uống rượu.

Dường như là có một cơn gió nhẹ thổi qua, đầu óc bị thấm mưa lạnh của nàng nháy mắt tỉnh táo lại, gần như theo bản năng, Thanh Li quay qua nhìn Đồng Thị bên cạnh.

Đồng Thị không hề nhìn nàng, lông mày bà nhíu lại, có điều bà mượn tay áo rộng nhẹ nhàng nắm tay nàng âm thầm trấn an.

Thanh Li yên tâm hơn mấy phần.

Sau khi Trần Đông Lâm gật đầu ra hiệu với Ngụy quốc công, ông bèn nhận lấy một cuộn thánh chỉ màu vàng từ trong tay thái giám ở phía sau, thấy mọi người đã cung kính quỳ xuống, ông bắt đầu cao giọng tuyên đọc.

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết:

Trẫm nhận ơn huệ của trời, bận rộn cùng cố giang sơn, bây giờ quốc thái dân an, vì thế nên chuẩn bị nghi lễ, lấy lễ giáo làm trọng. Xét thấy nữ nhi Ngụy

Quốc Công nhân phẩm đức độ có thừa, xinh đẹp hiền lễ nghĩa, dịu dàng hiền thực thích hợp quản lý lục cung. Nàng kiên trì giữ mình trong sạch xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ. Nay Trẫm sắc phong nàng làm Hoàng hậu, duy trì hoàng tự, khai chi tán diệp, nối tiếp truyền thống tốt đẹp của tổ tiên.

Khâm thờ.

Sắc mặt Ngụy Quốc Công trang nghiêm cẩn trọng tiến lên tiếp chỉ, trong mắt ông không thấy được bóng dáng vui vẻ là mấy, trái lại còn có chút lo lắng mơ hồ.

Trần Đông Lâm lo lắng vỗ vai ông, ngay cả râu cũng khẽ run: “Chuyện tốt mà, chúc mừng chúc mừng, mấy ngày nữa là phải bày tiệc rượu đầy nhé.”

Ngụy Quốc Công biết tâm ý của ông - - thái giám trong cung còn ở đây, nếu bày ra sắc mặt không tốt, nhờ đâu truyền đến tai hoàng đế nói Ngụy Quốc Công phủ sinh lòng bất mãn, thua thiệt sẽ chỉ là nữ nhi của mình, có lẽ người sẽ cho rằng Ngụy Quốc Công phủ có ý mạo phạm.

Dù trong lòng chua chát nhưng trên mặt ông vẫn treo vài phần ý cười đưa hai vị sử thần đi ra cửa - - bọn họ còn phải quay về phục chỉ, ông vừa tiến đưa vừa nháy mắt ra hiệu với Đồng Thị.

Đồng Thị đã sớm sai người chuẩn bị tiền thưởng và hồng bao, không cần Ngụy Quốc Công nhiều lời, bà ngầm hiểu ý kín đáo đưa cho thái giám đi theo, tiếp theo lại hạ lệnh ban thưởng cho người trong phủ một tháng tiền lương, xem như là tạo chút không khí vui mừng.

Thanh Li được Đồng Thị dạy bảo từ nhỏ, quy tắc lễ nghĩa nàng đều thuộc nằm lòng, vừa thấy có người đến đây tuyên chỉ, sau lưng còn có thái thái giám, rồi suy nghĩ một chút về thái độ thay đổi của người bên cạnh đối với mình, nàng mơ hồ có thể đoán ra vài phần.

Cho tới bây giờ, vài phần suy đoán kia đã trở thành hiện thực.

Đó là thánh chỉ phong hậu - - nàng sắp làm hoàng hậu.

Hay nói cách khác, từ lúc ban thánh chỉ kia, nàng đã là hoàng hậu rồi.

Không quá nửa chén trà, nàng từ nữ nhi của Quốc Công phủ, nhảy lên thành nữ nhân tôn quý nhất Đại Tàn, ánh mắt người xung quanh mang theo hâm mộ và kính nể, dày đặc chặt chẽ rơi xuống người nàng, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Nhưng thực tế, tới giờ khắc này, nàng vẫn cảm thấy mình giống như giẫm trên mây, bay bổng, không chân thực chút nào.

Trên thánh chỉ nói là nữ nhi của Ngụy Quốc Công, nhưng mà phụ thân chỉ có mình nàng là nữ nhi, cho nên, là nàng sao?

Vô thức, trong đầu nàng hiện ra ấn tượng của mình đối với hoàng đế.

Mười mấy năm trước hoàng đế đăng cơ, cẩn thận nghĩ lại, ít nhất danh tiếng cũng vang khắp thiên hạ.

Trong đầu nàng tưởng tượng ra một đại thúc xấu xí, mặt đầy râu quai nón.

Có điều... Thanh Li có hơi khó sở nghĩ - - mình mới có mười sáu tuổi mà.

Ngay cả phụ thân, bây giờ cũng mới ba mươi sáu tuổi thôi.

Vừa nghĩ như thế, nàng đã không có tâm trạng vui mừng vì sắp trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ nữa, trái lại khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, lộ ra vài phần buồn bực khó tả, cộng thêm lo lắng không thể nén lại được.

Nàng chỉ là tiểu cô nương tầm thường, muốn tìm một người có lòng, cùng mình sống cả đời.

Nhưng mà bây giờ, ông trời ban cho mình người này, rõ ràng là không được.

Hắn lớn tuổi hơn mình nhiều như vậy, hắn danh chính ngôn thuận có tam cung lục viện, theo như tất cả những tin đồn về hắn thì hắn không phải người dịu dàng sẵn sốc khéo hiểu lòng người.

Vừa nghĩ như thế, nàng thật sự vui không nổi.

Đồng Thị dặn dò đám người hầu và đối phó với nhị phòng xong, sau đó bà mới có tâm trạng quan tâm nữ nhi của mình, thấy vẻ mặt nàng ỉu xiu, bà đau lòng nói: “Làm sao vậy, con còn đau đầu sao?”

Thanh Li nhẹ nhàng lắc đầu, lại lập tức gật đầu, cũng không biết là đau hay là không đau.

Đồng Thị nhìn ra được nàng có tâm sự, bà thở than một tiếng dẫn nàng trở về tiểu viện của mình, vào thời gian này mời đại phu thì không tốt lắm, bà chỉ có thể dìu nàng lên giường, cho nàng uống mấy ngụm canh gừng: “Có lời gì muốn nói thì cứ nói ra, không cần để ở trong lòng mà khó chịu.”

Thanh Li chôn đầu trong gối, rầu rĩ nói: “Nương, con lo lắng, con sợ.”

“Con ngoan, đừng sợ.” Đồng Thị biết nàng suy nghĩ cái gì, bà cũng đau lòng nên mở miệng khuyên giải: “Nương biết con đang sợ, nhưng mà, chuyện này

không thể trở về như lúc đầu, nếu xảy ra vấn đề gì sẽ rất khó ăn nói.”

Thanh Li im lặng một lát, cuối cùng nói: “Nương bớt buồn phiền, con đều hiểu.”

Thánh chỉ đã ban, không thể sửa đổi, thay vì ngồi đây mơ tưởng chuyện không thể, chẳng bằng suy nghĩ xem sau này phải làm thế nào.

Cần thận suy nghĩ, việc hôn sự này, thật sự cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Mặc dù Kim Thượng lớn tuổi hơn nàng nhiều, nhưng cũng không phải là không thích hợp.

Có lẽ là do sức khỏe của hoàng đế không tốt, mặc dù tuổi đã lớn nhưng bên cạnh lại chưa từng có phi thiếp, tuy cũng có người bí mật đồn đãi mấy năm hoàng đế chinh chiến trên xa trường làm thân thể bị thương, có trở ngại về con nôi dòng, nhưng thực tế rốt cuộc là như thế nào thì không ai biết.

Tiếp theo là do phía trên hoàng đế không có trường bối, không có mẹ chồng chèn ép lập quy tắc, đương nhiên sẽ ít gò bó hơn.

Cuối cùng, bất kể nói thế nào, đó cũng là vị trí hoàng hậu, dưới một người trên vạn người.

Thanh Li nghĩ tới nghĩ lui mấy vấn đề này trong lòng nàng mới thoải mái hơn một chút, lúc nghiêng đầu qua, thấy sắc mặt Đồng Thị khó nén nổi lo lắng, nàng chịu không nổi khẽ mỉm cười cầm tay bà an ủi: “Nương cứ yên tâm, con không sao đâu.”

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt.” Đồng Thị bình tĩnh nhìn nàng một lát, thấy nàng nói thật lòng, trong lòng bà thoáng buông lỏng chút ít rồi mỉm cười nói: “Mấy ngày trước, còn nói là duyên phận Diệu Diệu sắp đến, không ngờ lại đúng như vậy, nói đến là đến.”

Diệu Diệu là nhũ danh của Thanh Li, nói ra đúng là rất thú vị.

Khi nàng từ kiếp trước đi tới thế giới này, đúng vào ban đêm, mọi người trong phủ đều trở tay không kịp.

May mà bà đỡ đến sớm mấy ngày chờ sẵn trong phủ, trước đó Đồng Thị cũng đã sinh được hai nhi tử, thật sự không đến mức gây ra hỗn loạn gì đó.

Khi đó tổ phụ Thanh Li, Lão Quốc Công Ngụy Quốc Công phủ còn đang tại thế, nhưng dù sao ông cũng đã lớn tuổi, lại có vết thương cũ do chinh chiến để lại nên sức khỏe không tốt, tất nhiên là không ai dám đi quấy rầy ông, đợi ngày hôm sau có kết quả rồi mới đi bẩm báo cho ông biết.

Có điều không ngờ, đêm đó Lão Quốc Công mơ thấy một giấc mơ lạ.

Ông mơ thấy Bồ Tát đến nhà bọn họ, thả một con mèo nhỏ màu vàng rực rỡ vào, sau đó cười từ bi với ông rồi dẫn một đôi Kim đồng Ngọc nữ cười mây rồi đi.

Người bình thường nằm mơ một lát rồi sẽ quên, không nhớ được bao nhiêu, nhưng mà giấc mộng này, đến ngày hôm sau tỉnh lại, Lão Quốc Công vẫn nhớ rõ rành mạch, từ con mèo nhỏ, đến vẻ mặt cười từ bi của Bồ Tát, rồi đến đôi Kim đồng Ngọc nữ đứng sau lưng Bồ Tát mặc y phục gì, còn nhìn rõ tận mắt nên ông cảm thấy rất thần kỳ.

Đợi đến khi ông biết đêm qua con dâu của mình sinh một tiểu cô nương, ông mới liên hệ hiện thực với giấc mơ đêm qua.

Người lớn tuổi lúc nào cũng sẽ tin tưởng những thứ kỳ lạ, huống chi, không chỉ có điều kỳ lạ, ông mơ thấy Bồ Tát, con mèo nhỏ màu vàng rực rỡ, đây là điềm lành!

Ngụy Quốc Công vốn có hơi trọng nam khinh nữ, đây cũng là lẽ thường của con người, nhưng bởi vì liên quan đến giấc mơ này nên ông rất yêu quý tôn nữ mới sinh, ông cảm thấy đây là điều lành mà Bồ Tát ban xuống, dù sao ông cũng phải cân nhắc đặt một cái tên vang dội cho tôn nữ, nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra.

Đại âm vô thanh, đại tượng vô hình, trở lại nguyên trạng mới là tốt nhất - - nhà mình họ Ngụy, tên của tôn nữ là Ngụy Miêu đi.

Vừa hay chỉ ra bản chất của nàng, lại cùng âm với cho mèo ăn, có cơm ăn nha, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Phu Quân.

Dù sao cũng cách một thế hệ, Lão Quốc Công cũng không thể tự tiện quyết định việc này, trái lại ông còn nhớ gọi người đánh tiếng cho nhi tử và con dâu biết, để xem ý kiến của bọn họ thế nào.

Lúc Đồng Thị nghe thấy tin tức này bà suýt nữa đã nhảy dựng lên từ trên giường xuống, ngay cả hình tượng dịu dàng từ trước đến giờ cũng chẳng quan tâm, bà chỉ vào trượng phu nói: “Chàng đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa, nhanh đi khuyên nhủ phụ thân đi! Đây là nữ nhi duy nhất của chàng, nếu thật sự tên là Ngụy Miêu, đợi nó lớn lên, chắc chắn nó sẽ hận chàng cả đời!”

Trước đó Đồng Thị đã sinh hai nhi tử, bây giờ bà mới có được một nữ nhi, bà yêu thương còn không hết, chỉ biết nghĩ cho nó thứ tốt nhất, sao có thể tro mắt nhìn tiểu nữ nhi khỏi đầu bất lợi, vừa mới sinh ra đã nhận cái tên như vậy?

Bây giờ thì không có vấn đề gì, nhưng mà Đồng Thị hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, lúc đứa bé lớn lên sẽ bị bao nhiêu người cười nhạo.

Chỉ cần bà còn tỉnh táo, bà sẽ không để cho nữ nhi của mình có cái tên như vậy đâu!

Lúc Đồng Thị nói lời này, Thanh Li đang nằm ở trên người bà, cũng may nàng không thể nói chuyện, chứ nếu không nàng nhất định sẽ bật dậy đồng ý với Đồng Thị.

Ngụy Miêu, Ngụy Miêu, Uy Miêu, Uy Miêu, nghe giống như tên của một vị thần linh, quả thực có thể làm cho người ta có lòng tin với cuộc sống!

Tuy nghĩ như thế, nhưng tận đáy lòng Thanh Li vẫn cảm thấy may mắn - - may mà Lão Quốc Công mơ gặp Bồ Tát đưa mình vào, nếu như ông mơ mình biến thành một con mèo chạy vào, chẳng phải mình chính là mèo thành tinh sao?

Thực ra, không chỉ có Đồng Thị và Thanh Li, ngay cả phụ thân Thanh Li cũng không thể yêu thích cái tên này, ông phải đến trước mặt Lão Quốc Công đeo bám dai dẳng rất lâu, mới có thể bỏ đi được ý nghĩ này của ông cụ.

Nhưng mà với quy tắc trao đổi, nữ danh của Thanh Li phải là Diệu Diệu mới được.

Lão Quốc Công nói, meo meo, Diệu Diệu, nghe thật êm tai.

Bởi vì có tên Ngụy Miêu làm tiền đề, nên khi Đồng Thị và trượng phu vừa nghe thấy cái tên này, hai người đều cảm thấy cái tên Diệu Diệu quả thực đạt tới một cảnh giới tươi mới thoát tục, với lại cái tên này chỉ là nữ danh, thế là hai người không cần nghĩ ngợi mà đồng ý luôn.

Vì vậy, nữ danh của Thanh Li cứ như vậy mà được định ra.

Diệu Diệu, meo meo, cẩn thận nghĩ lại thì cũng rất dễ thương đấy...

Có lẽ nàng thật sự có duyên với mèo, tính tình Thanh Li không được coi là mềm yếu, nhưng mà cũng không được coi là kiên cường, có thể nói là trộn lẫn giữa hai yếu tố đó lại với nhau.

Trước khi xuyên không, nàng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, bởi vì phụ mẫu phải lo chuyện buôn bán nên từ rất nhỏ nàng đã phải tự chăm sóc mình, mọi chuyện không cần người khác quan tâm, tự mình có thể xử lý mọi chuyện đâu ra đó rõ ràng, kiếp này đến đây, trải qua sự dạy bảo của Đồng Thị, nhận thức của nàng lại nâng cao thêm một bước.

Thánh chỉ đã ban, không thể cứu vãn được nữa.

Ít nhất, nàng hoàn toàn không hề có quyền cứu vãn.

Đã như vậy, nàng nên nhanh chóng chuẩn bị tất cả, xử lý mọi chuyện thật tốt trước đã.

Ý chỉ phong hậu đã ban, sắp đến ngày lễ nạp thái* và nạp chính*, sau đó là đến nghi thức đại hôn, hiện giờ đang là tháng tư, cho dù có chậm đến đâu thì ngày đại hôn cũng sẽ không vượt qua năm nay.

Tám tháng, đủ để Lễ Bộ và Thượng Cung Cục chuẩn bị xong toàn bộ quy tắc lễ nghi.

Có điều, nàng nhanh chóng không có thời gian để suy nghĩ những thứ này nữa.

Trong cung phái tới bốn vị nữ quan, bây giờ đã đứng trước mặt nàng rồi, đồng thời còn hành lễ vấn an nàng.

Đây cũng là thông lệ cũ, trước khi hoàng hậu và thái tử phi xuất giá, trong cung đều phái nữ quan đến để dạy bảo lễ nghi trong cung, cộng với rất nhiều quy tắc khác nữa.

Nữ quan đứng đầu họ Lục, trên dưới bốn mươi tuổi, y phục hợp với quy tắc, lời nói và cử chỉ rất đúng mực, quả thực nghiêm chỉnh giống như dùng thước đo, khiến Thanh cũng chịu không nổi mà bắt đầu ngồi ngay ngắn lại.

Nếu đã đến đây dạy bảo mọi chuyện cho hoàng hậu, chắc hẳn trình độ quy tắc của các vị nữ quan này là tốt nhất, Thanh Li không dám đắc tội, nhưng nàng cũng không muốn bỗng dưng hạ mình, không thể tôn kính các bà quá nhưng cũng không thể coi thường, nàng bèn sai đám người Ngọc Trúc đi chuẩn bị chỗ ở cho mấy người này, dàn xếp ổn thỏa xong mới bắt đầu an bài mọi việc.

Mặc dù chưa từng tiếp xúc sâu, nhưng chỉ mới gặp một lát, nói mấy câu sơ lược thì trong lòng nàng đã hiểu rõ - - mấy vị này, không phải là người đơn giản.

Nhìn theo mấy người kia rời đi, Thanh Li mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước nàng nói nàng không hề lo lắng là vì muốn Đồng Thị yên tâm, chứ thật lòng mà nói nàng cảm thấy rất bất an.

Cho tới bây giờ, cuối cùng nàng có thể thoải mái hơn mấy phần.

Mặc kệ nói như thế nào, mấy vị nữ quan hoàng đế chọn rất đáng tin, đối xử với nàng rất kính cẩn, ít nhất qua chuyện này có thể thấy, hoàng đế cũng có để ý đến mình một chút.

Cuối cùng thì nàng cũng có ấn tượng tốt đối với vị phu quân chưa từng gặp mặt kia.

Ngày hôm sau, sau khi Thanh Li thức dậy thì nàng sai người đi mời mấy vị nữ quan kia đến - - nếu sớm muộn gì cũng phải học, không bằng học sớm một chút.

Ngoài dự liệu của nàng là Lục nữ quan không dạy gì về quy tắc cả, bà chỉ mời Vương nữ quan đứng sau lưng tới bắt mạch cho nàng mà thôi, một lát sau, Vương nữ quan mới cung kính hỏi nàng: “Mỗi lần đến tin kỳ, có phải tiểu thư thường cảm thấy lạnh bụng, cộng thêm đau đớn âm i không?”

Thanh Li hơi ngẩn ra, hai gò má ửng đỏ, nhưng nàng vẫn gật đầu.

Wang nữ quan và Lục nữ quan liếc nhìn nhau, sau đó Vương nữ quan cúi đầu viết đơn thuốc: “Sức khỏe của tiểu thư không có gì đáng lo ngại, có điều thân thể thuộc tính hàn, mấy ngày tiếp theo người nên điều dưỡng thật tốt, phối hợp phương thuốc làm ấm cơ thể này thì sẽ không có gì đáng lo nữa.”

Chữ viết của bà rất thanh tú đoan trang, làm việc cũng rất cẩn thận, bà biết hiện giờ chắc chắn Thanh Li chưa tin tưởng mình, cho nên bà đưa phương thuốc cho nha hoàn Oanh Ca của Thanh Li, nhân tiện nhắc nàng đi kiểm tra cho chắc chắn.

Lục nữ quan đứng hầu ở bên cạnh, ánh mắt vừa ấm áp vừa dịu dàng, khiến cho Thanh Li sinh ra một chút cảm giác như đang tắm gió xuân, “Tiểu thư không cần phải lo lắng, chúng nô tỳ đến đây hoàn toàn là để giúp đỡ người chứ không có tâm tư khác, tính tình của bệ hạ rất ôn hòa, ngài ấy không phải là người quá khắt khe trong chuyện phép tắc, trong cung cũng không có nữ quyền, tuy có mấy vị thái phi nhưng có thể né tránh được, chuyện quan trọng nhất - - vẫn là chuyện con nôi dòng của bệ hạ.”

Vẫn chưa xuất giá đã bắt đầu nghĩ tới con nôi dòng, dù da mặt Thanh Li không tính là mỏng cũng chịu không nổi khê ho một tiếng.

Lục nữ quan không thêm đề ý, bà tiếp tục cười nói: “Tiểu thư vốn xuất thân từ công phủ. Ngụy Quốc Công phu nhân cũng xuất thân từ danh môn, quy tắc lễ nghĩa chắc chắn không tệ, bọn nô tỳ không dám múa rìu qua mắt thợ nữa, những ngày này chỉ cố gắng chăm sóc sức khỏe cho tiểu thư mà thôi.”

Bà nói rất khách sáo, bất luận là thật hay giả thì Thanh Li đều biết ơn: “Lục nữ quan nói như vậy sao được, vốn là ta làm phiền các người mà.”

Sau khi Đồng Thị biết thì bà đã hiểu tất cả, bà dạy bảo Thanh Li: “Trong cung không có chủ vị, các bà ấy cũng như lục bình không rễ, chưa từng xuất giá, không cần biết nương gia như thế nào, sắp tới khi con làm chủ lục cung, các bà ấy phải dựa vào con, tìm một người che chở, đây cũng là lẽ thường con không cần cảm thấy kỳ lạ.”

Thanh Li yên lòng.

Đồng Thị lại nói: “Mấy hôm nữa, Anh Quốc Công phu nhân mở tiệc, bà ấy đặc biệt gửi thiệp mời cho con, nếu Diệu Diệu có rảnh thì đi một chuyến nhé.”

Mấy ngày nay Thanh Li làm gì có chuyện bận rộn, chuyện quan trọng nhất chính là uống vài chén thuốc mới lạ, trong lòng nàng biết đây là cơ hội mà Đồng Thị muốn mình rèn luyện nên nàng vui vẻ đồng ý, “Con biết rồi ạ, nương cứ yên tâm.”

Đến hôm đó, quả nhiên lúc dẫn người đi đến Anh Quốc Công phủ, bốn vị nữ quan cũng đi theo.

Thánh chỉ phong hậu đã ban, hoàng đế còn đặc biệt phái nữ quan đến Ngụy Quốc Công phủ, người trông thành Kim Lăng đều hiểu rõ, sao mọi người lại nhìn không ra hoàng đế coi trọng vị tiểu hoàng hậu này được chứ? Không nói đến tương lai nàng thay đổi như thế nào, bây giờ phải kính trọng mới được.

Anh Quốc Công phu nhân là người thông minh nhanh nhẹn, khi Thanh Li vừa đến bà liền dẫn nữ quyền trong phủ ra chào đón, mặc dù vẫn chưa đến ngày đại hôn, nhưng danh phận đã định, theo lẽ thường Thanh Li có thể hưởng thụ đãi ngộ của vị trí hoàng hậu rồi.

Mặt nàng không biến sắc sai Ngọc Trúc đỡ Anh Quốc Công phu nhân dậy, “Phu nhân khách sáo rồi, ta vốn là văn bối, thật sự không nên phiền người ra đón.”

Anh Quốc Công phu nhân thầm khen trong lòng - - thắng không kiêu bại không nản, sau khi toại nguyện cũng không tùy tiện, đây mới là quý nữ gia giáo, chẳng trách có thể được làm hoàng hậu.

Thanh Li cho bà thể diện, gọi một tiếng trưởng bối, đây là nàng biết lễ nghĩa, nếu như bà tùy tiện đồng ý thì thật không biết điều.

Thoải mái làm trưởng bối của hoàng hậu, có phải tiếp theo sẽ mơ tưởng nắm được một đầu của hoàng đế hay không? Thật sự là không phải phép!

Anh Quốc Công phu nhân thuận theo Ngọc Trúc nâng dậy, bà lại cười nói: “Vốn nên là như vậy, Ngụy tiểu thư khách sáo rồi.”

Thanh Li sớm biết sẽ như thế, từ khi thánh chỉ phong hậu hạ xuống, nhất định sẽ có rất nhiều người thay đổi thái độ với nàng, không chỉ có Anh Quốc Công phu nhân, những người khác còn hơn như vậy nữa.

Đột nhiên nàng cảm thấy hơi chán nản nên cười tự giễu: “Mấy ngày nay tinh thần ta không thoải mái lắm, mọi người cứ vào phòng trước đi, ta sợ quấy nhiễu nhữ hững của mọi người, chỉ bằng ta đi đến hoa viên dạo một lát, hít thở không khí rồi đến sau.”

Nàng đã mở miệng, Anh Quốc Công phu nhân nào dám từ chối, đừng nói là đi dạo trong viện, muốn hủy đi cũng được nữa là.

Sau khi luôn miệng đồng ý, Anh Quốc Công phu nhân tự mình dẫn nàng đến đó, sau đó bà còn sai hạ nhân canh giữ hoa viên, miễn cho có ai đó không có mặt đến đó mạo phạm nàng, gây họa cho Anh Quốc Công phủ.

Có lẽ bởi vì nữ quyến trong Anh Quốc Công phủ rất nhiều, hoa viên nội viện cũng đặc biệt tinh xảo, núi đá xây thành hòn non bộ, nước được dẫn ngoài sông vào, phối hợp với đủ loại hoa muôn màu muôn sắc ở khắp mọi nơi, quả nhiên là ngày xuân ấm áp vui vẻ, tươi đẹp khó cưỡng.

Thanh Li chỉ đi vòng quanh tiểu viện một lát mà nàng đã cảm thấy tâm trạng tốt lên không ít, lúc vừa muốn quay trở vào thì nhìn thấy một chiếc xích đu.

Chắc là chuẩn bị cho các vị tiểu thư ở quý phủ, xích đu không lớn nhưng hoa văn chạm trổ vô cùng tinh tế, thậm chí hai sợ dây thừng còn được quấn lụa đính hoa, đúng là rất hợp ý các cô nương.

Ánh mắt Thanh Li sáng lên, nàng vô thức muốn đi qua, có điều chưa đi được mấy bước nàng chợt nhớ tới mấy vị nữ quan đang đi bên cạnh.

Nàng biết nếu bây giờ mình ngồi xích đu giống như trước đây thì hơi thất lễ, nhưng trong lòng nàng vẫn ngứa ngáy, muốn có người ngăn cản mới có thể cam tâm, nghĩ như vậy nàng đưa ánh mắt thăm dò nhìn về phía Lục nữ quan.

Dĩ nhiên là Lục nữ quan không đồng ý, chân mày bà hơi nhíu lại, nhưng không biết làm sao, ma xui quỷ khiến bà lại gạt đầu.

Thanh Li không muốn biết bà suy nghĩ cái gì, thấy bà cho phép, nàng lập tức đi đến đó, Ngọc Trúc thay nàng nhắc làn váy rồi sau đó nàng nhẹ nhàng ngồi lên.

Kiếp trước nàng rất thích chơi xích đu, đến nơi này, có một thời gian Kim Lăng cũng rất lưu hành chơi xích đu, nhưng mà không lâu sau, có tiểu thư nhà nào đó không cẩn thận té bị thương rồi bị hủy dung, Đồng Thị sợ hết hồn, vội vàng bảo người hủy đi toàn bộ xích đu trong phủ, bà không dám cho Thanh Li chơi trò này nữa.

Mặc dù Thanh Li tự nhận bản lĩnh mình không tệ, nhưng nàng không dám đối mặt với ánh mắt lo lắng của Đồng Thị nên không có nhắc lại chuyện xích đu nữa, hiện giờ nhìn thấy xích đu ở Anh Quốc Công phủ, nàng rất vui vẻ.

Khách quan mà nói, Oanh Ca cẩn thận hơn Ngọc Trúc nên Thanh Li sai Oanh Ca đẩy nhẹ phía sau, nàng thì thân nhiên ngồi ở bên trên mượn lực càn bay càng cao.

Bên cạnh xích đu là mấy bụi bạch dương, gió xuân xua tan giá lạnh của mùa đông, bụi bạch dương đâm chồi nhú ra từng phiến lá xanh biếc che khuất quang cảnh sau lưng, Thanh Li đứng đưa càng ngày càng cao, nàng nhìn thấy một mảnh hải đường đỏ tươi phía trước - - chắc hẳn là trồng vì cái xích đu này, để cho người ngồi lên có thể thưởng thức cảnh đẹp.

Trong lòng Thanh Li cảm thán tâm tư của Anh Quốc Công phủ rất tinh tế, mặt khác nàng cũng rất tán thưởng Oanh Ca.

Oanh Ca sử dụng sức rất vừa phải, có thể nói nàng ấy đẩy không quá cao khiến người ta sợ hãi, tần suất đều đặn vô cùng lợi hại, Thanh Li lên tiếng khen: “Oanh Ca, thực sự không nhìn ra muội có bản lĩnh như vậy, sau khi hồi phủ ta sẽ thưởng cho muội xứng đáng.”

Bỗng hơi dừng lại một chút, Thanh Li cảm thấy dường như có điều gì đó không được đúng lắm.

Oanh Ca chỉ là một tiểu cô nương, vai không thể gánh tay không thể xách, sao sức lực lại mạnh như vậy, còn liên tục kéo dài, đẩy đã lâu như vậy rồi mà?

Đột nhiên trong lòng Thanh Li sợ hãi, theo bản năng nàng muốn xoay người lại nhìn, có điều dù sao cũng đang ở trên xích đu, phạm vi hoạt động không nhiều nên nàng không dám dùng sức, không biết có phải là nhìn ra được tâm tư của nàng hay không, lúc xích đu đứng đưa lại lần nữa thì nàng nghe thấy có tiếng cười nhẹ bên tai, “- - Sao lại ngốc như vậy, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không nhận ra à?”

Giọng nói trầm ấm mạnh mẽ, thật sự là một nam nhân không thể nghi ngờ.

Thanh Li quét mắt nhìn mấy vị nữ quan đang im lặng đứng hầu bên cạnh, ngoài mặt nàng có vẻ bình tĩnh, trong lòng loạn như cỏ mọc lan tràn khó có thể nói nên lời từ lâu rồi.

Có mấy vị nữ quan ở chỗ đây, cộng thêm Anh Quốc Công phu nhân đã sớm đề phòng, làm gì có chuyện nam nhân ở bên ngoài đi vào được, còn công khai đến gần mình như vậy, làm chuyện thân mật như vậy.

Người có năng lực và dám làm như thế, trong thiên hạ này đại khái chỉ có một người.

Hoàng đế Đại Tần, nam nhân sắp trở thành trượng phu của mình.

Nháy mắt, ý nghĩ này vừa mới hiện lên, tim Thanh Li đập nhanh như trống trận, không cách nào dừng lại được.

Nàng chưa từng gặp hoàng đế.

Tạo hóa trêu ngươi, mặc dù đã có hôn ước, nhưng cho tới bây giờ, ngay cả khuôn mặt của trượng phu mình như thế nào nàng cũng không biết.

Nàng đã từng nghĩ tới hoàn cảnh lúc hai người gặp mặt, có thể là tại đại điện vàng son rực rỡ, có thể là trong tông miếu hoàng tộc nguy nga tráng lệ, cũng có thể là trước công chính Tần cung trăm năm trang nghiêm, tuy nhiên nàng chưa từng nghĩ tới bọn họ sẽ gặp nhau tại một hoa viên và bắt đầu từ một cái xích đu.

Nàng đưa lưng về phía hắn, ở giữa ngăn cách bởi một tầng ánh nắng tháng tư, hoàn toàn không hay biết gì cả.

Mà hắn lại nhìn thấy nàng, tuy không rõ về mặt nhưng lại nhẹ nhàng cười một tiếng: “- Sao nàng lại ngốc như vậy, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không nhận ra à?”

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cố Tình.

Thanh Li đã từng tưởng tượng hoàn cảnh hai người gặp mặt, có điều nàng không ngờ là hoàn cảnh như trước mắt, mỗi nàng giật giật không cách nào mở miệng được.

Hoàng đế cũng không lên tiếng, động tác trên tay cũng không dừng lại, chỉ là để thuận tiện nói chuyện tốc độ giảm xuống một chút mà thôi.

Lúc này Thanh Li không thấy gì nhưng bây giờ nàng có cảm giác gần như toàn bộ sau lưng đều nóng lên, không còn là của chính mình nữa.

Nàng ngồi trên bàn đu dây, cả người đung đưa ngày càng cao, lúc nàng không biết phải làm sao thì nhìn thấy một đoàn người từ phía bên này chậm chậm đi tới, Thanh Li thấy người dẫn đầu rất quen mắt, khi người nọ lại gần một chút nàng mới nhận ra, thì ra là thái giám hộ tống Trần Đông Lâm đến Ngự Quốc Công phủ tuyên chỉ ngày ấy.

Người này ở đây thì thân phận người sau lưng đã rõ như ban ngày, chắc chắn là hắn.

Hai hàng mi dài của Thanh Li chớp chớp, không hiểu sao nàng hơi xấu hổ, nhân lúc xích đu trở về vị trí ban đầu nàng nhỏ giọng hỏi: "Bệ hạ?"

Hắn thân nhiên trả lời một tiếng: "Sao thế?"

Quả nhiên là Hoàng Đế!

Trong lòng Thanh Li thả lỏng mấy phần, ngay sau đó xích đu lại được đẩy lên, mượn cơ hội xích đu đung đưa qua lại nàng hoảng hốt nói: "...Có người tới."

"Tới thì tới." Nàng như lâm đại địch, còn Hoàng đế thì không thèm đếm xia, hắn nói tiếp: "Có liên quan gì đến chúng ta đâu?"

Có liên quan rất lớn đấy, cả nam lẫn nữ tình ngay lý gian chàng chàng thiếp thiếp loạn hết cả lên, cái này vẫn không liên quan gì à?

Da mặt người dày nhưng ta thì mỏng lắm.

Thanh Li hơi xấu hổ, nàng gấp gấp nói: "----Để người ta trông thấy thì không tốt lắm đâu."

Hoàng Đế nhìn gương mặt sắp biến thành màu đỏ của nàng, không hiểu tại sao lòng hắn run lên, loại cảm giác thương yêu không kiềm chế nổi muốn tuôn ra bên ngoài, hắn gần như muốn ôm nàng vào lòng, hôn hôn một chút mới thỏa mãn.

Ánh mắt dừng trên người nàng một lúc lâu, hắn mới cố gắng ngăn lại.

Mặc dù trong lòng Hoàng Đế thấy nàng rất đáng yêu nhưng ngoài miệng hắn vẫn trêu chọc nàng, "Sợ gì chứ, đâu phải ban ngày tuyên dâm, làm gì phải sợ người ta nhận ra?"

Lời hắn nói thật nhẹ nhàng, mặt Thanh Li nổi từng rặng mây hồng rồi im hơi lặng tiếng lan xuống tận cái cổ nhỏ nhắn, trong lòng nàng mắc cỡ muốn chết, giọng nói không khỏi cao hơn mấy phần: "....Bệ hạ!"

Hoàng Đế chưa kịp trả lời thì giọng nói cung kính tự nhiên của Trần Khánh đã vang lên, y cúi đầu nói: "Bệ hạ, Anh Quốc Công và mấy vị đại thần đang chờ người ở chính sảnh, người không đến bọn họ tuyệt đối không dám khai tiệc."

"Cứ để bọn họ chờ đi." Hoàng Đế tùy tiện khoát tay ngăn lại, ánh mắt chưa từng liếc qua Trần Khánh một cái, hắn chỉ đang nhìn khuôn mặt phiếm hồng của tiểu cô nương rồi cười dịu dàng nói: "Hiện giờ Trẫm có chuyện quan trọng hơn phải làm, không thể nào chậm trễ được."

----Chuyện gì quan trọng hơn, rõ ràng người chỉ đang đẩy bàn đu dây mà thôi!

Thanh Li oán thầm trong lòng, đôi tai lại không ngăn được càng đỏ hơn mấy phần.

Trần Khánh và mấy nữ quan đứng bên cạnh càng kinh ngạc về mức độ được yêu thương của Hoàng hậu.

Cái gì gọi là trăm năm luyện thép mới luyện thành sợi chỉ mềm mại, quả là không sai nửa phần.

Ngoài miệng mọi người không nói gì nhưng trong lòng đã nâng tầm quan trọng của Hoàng hậu thêm mấy bậc.

Thanh Li không hề biết những chuyện đó, hiện giờ một mặt nàng rất xấu hổ vì mấy câu nói của Hoàng đế, một mặt nàng lại cảm thấy mình không có chí khí, Hoàng Đế chỉ mới nói mấy câu ngon ngọt thôi mà nàng đã mất bình tĩnh.

----Mặc dù nàng rất thông minh nhưng rốt cuộc nàng cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, hai đời của nàng đều không trải qua sóng gió gì, tự dưng lại bị một Hoàng Đế tìm không ra khuyết điểm gì tới trêu chọc, nàng mất bình tĩnh cũng là chuyện bình thường.

Ai mà chưa từng là thiếu nữ mơ mộng chuyện tình yêu chứ.

Cố gắng đè nén tâm tư xao động, rốt cuộc Thanh Li nói: "Anh Quốc Công đã chờ lâu rồi, Bệ hạ nên vào đi thôi."

"Cùng lắm Anh Quốc Công chỉ là Quốc Công mà thôi." Hoàng đế cười nói tiếp: "Ông ấy làm gì có thể diện bảo Trẫm xếp Hoàng hậu phía sau?"

Thanh Li nói không ra lời.

Xem như nàng đã hiểu rõ, mồm mép của vị Hoàng đế này quả nhiên đệ nhất thiên hạ, chuyện hắn đã không muốn thì không cần nói toạc ra hắn cũng sẽ có muôn vàn cách phản bác, nàng không cần tốn công vô ích nghĩ làm chi nữa.

Nghĩ như thế nên nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nàng không nói lời nào, Hoàng Đế lại càng muốn nói, "Đang êm đẹp sao nàng không nói nữa."

Thanh Li ngồi trên xích đu, nhờ sức đẩy nhịp nhàng của hắn mà làn váy nàng khẽ lay động trông giống như hoa sen nở rộ, tuy nhiên nàng lại không chịu nói chuyện với hắn.

"Sao thế?" Giọng nói Hoàng Đế mang theo mấy phần vui vẻ, cộng thêm mấy phần tình ý không dễ phát hiện, "Giận Trẫm?"

Thanh Li hừ nhẹ một tiếng, "Miệng lưỡi Bệ Hạ thật trơn tru, thần nữ hoàn toàn không thắng nổi nên không nói cho xong."

Hoàng đế chịu không nổi nở nụ cười.

Thanh Li hơi ngượng ngùng, rốt cuộc nàng không kiềm chế được phát câu: "Có gì vui mà cười?"

"Được, Trẫm không cười." Hoàng Đế lên tiếng vuốt lông tiểu cô nương rồi dịu dàng nói tiếp: "Nói với nàng mấy câu thôi, Trẫm phải ra chính sảnh trước."

Thanh Li hơi ngẩn ra, trong lòng không khỏi hoảng hốt, nhưng vẫn là vui mừng nhiều hơn, nàng cố gắng đè nén xúc động muốn cong môi lên, "Không phải vừa rồi Bệ hạ nói không đi à? Sao giờ lại chịu đi rồi?"

"Nào có ai như nàng vậy?" Hoàng Đế cười như không cười nhướn mắt lên, "Rõ ràng là chiếm được lòng Trẫm mà còn cố ý giả bộ hồ đồ." Nói xong câu cuối hắn hạ giọng xuống mức thấp nhất, ba chữ kia giống như phát ra từ cổ họng, từng chữ từng chữ chậm rãi đi ra: "----Tiểu hồ ly."

Mí mắt Thanh Li sụp xuống, che giấu ngượng ngùng nơi đáy mắt, "Thần nữ đã nói rồi mà, miệng lưỡi Bệ hạ rất trơn tru, thần nữ tuyệt đối nói không lại."

Hoàng Đế khoan thai nói: "Đều bại dưới tay nàng."

Thanh Li còn muốn nói thêm gì đó thì sức đẩy trên tay hắn giảm dần, nàng nghe Hoàng Đế dịu dàng nói: "Nàng ở đây chơi tiếp đi, Trẫm ra chính sảnh trước."

"Đợi một lát." Thanh Li mạnh mẽ gọi hắn lại.

Hoàng Đế không ngờ Thanh Li sẽ gọi mình lại, giọng nói hắn mang theo vẻ kinh ngạc: "Chuyện gì thế?"

Vừa rồi nàng thốt lên "Đợi một lát" theo bản năng thôi, bây giờ Thanh Li đã hối hận rồi.

Nàng không thể nào nói với Hoàng đế: Trước khi Bệ hạ đi, ta muốn nhìn dung mạo người một chút, nếu người xấu thì ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Nàng âm ờ không nói lời nào, Hoàng đế lại nghĩ đến gì đó, giọng nói hần càng trầm ấm hơn, hần cực kỳ dịu dàng hỏi: "Sao vậy? Không nhớ xa Trẫm à?"

Thanh Li suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng chỉ có thể cắn răng nhin xuống rồi đỏ mặt nói: "Dạ."

"Gấp gì chứ." Trong giọng nói Hoàng đế không hề che giấu vui vẻ, "Đợi qua mấy ngày nữa, cả người của Trẫm đều thuộc về nàng, chỉ sợ nàng nhìn lâu sẽ chán thôi."

Đối với hôn sự của mình, Thanh Li nghĩ rất nhiều rất nhiều, có sợ hãi mơ hồ, có lo lắng không rõ.

Tuy nhiên, đến giờ phút này, sau khi nói chuyện với Hoàng đế, nàng đột nhiên cảm giác được ---- Thật ra, cũng không phải khó tiếp nhận như nàng nghĩ.

Ít nhất, vị phu quân này, thoạt nhìn...Không tệ lắm.

Nếu hần cứ tiếp tục giữ vững như thế thì dù do dung mạo kém một chút nàng cũng chấp nhận được.

Nàng đang nghĩ lung tung thì Hoàng đế bỗng ngừng động tác lại, xích đu lập tức dừng lại.

Thanh Li vốn cực kỳ muốn thấy mặt hần, thế nhưng vào giờ khắc này khi xích đu dừng lại, nàng có cảm giác hơi e sợ, nàng ngơ ngác đưa lưng về phía hần không dám xoay đầu lại nhìn.

Hoàng đế hơi nghiêng người về phía trước, hai tay hần nhẹ nhàng đặt lên vai nàng nhưng không có nửa cử chỉ tùy ý ngã ngón, hần chỉ khẽ sát môi vào tai nàng khẽ nói: "Cô nương tốt, vô duyên vô cớ sao lại đỏ mặt?"

Thanh Li cảm thấy mặt mình nóng lên, song nàng không có cam đảm đưa tay sờ thử xem có bị phỏng hay không, nàng hít sâu một hơi ổn định tinh thần, "Thần nữ chỉ muốn hỏi một câu --- Bệ hạ người...Rốt cuộc người muốn làm gì đây?"

"Trên thánh chi không phải đã viết rõ ràng rồi sao? Không sao, Trẫm có thể lập lại lần nữa, Hoàng đế thật lòng thật dạ nói: "Trẫm muốn lấy nàng, muốn nàng trở thành nữ nhân của Trẫm, muốn nàng sinh con dưỡng cái cho Trẫm--- Trẫm nói như vậy nàng đã nghe rõ chưa?"

Thanh Li ho nhẹ một tiếng, nàng không trả lời mà né sang chuyện khác, "Mấy người Anh Quốc Công đang chờ Bệ hạ kia, hay là Bệ hạ qua đó trước đi, để mọi người chờ lâu không tốt..."

"Có liên quan gì đến bọn họ." Hoàng đế nhieu mày nói: "Nếu không phải muốn ra đây gặp nàng, Trẫm cũng không có hứng thú đi giành ánh hào quang của ông ấy."

Thanh Li cảm thấy may mắn vì mình quay lưng về phía hoàng đế nên không nhìn thấy sắc mặt của hần, không cần phải lúng túng hơn nữa.

"Nàng to gan thật." Nàng không nói lời nào, Hoàng Đế lại không chịu buông tha cho nàng, "Nàng hỏi mấy câu Trẫm đều trả lời không sót một câu, còn trẫm hỏi sao nàng không nói lời nào?"

Thanh Li cúi đầu, "Thần nữ không biết nói từ đâu."

Hoàng đế cười phá lên sau lưng nàng, cười xong hần lại nói: "Không vội, nói từng chuyện một, trước hết nói Trẫm nghe nàng xấu hổ chuyện gì thế?"

Dù sao Thanh Li cũng không phải nữ nhân cổ đại chính tông, thực chất con người nàng rất phóng khoáng, Hoàng đế đã nói như vậy nàng cũng hào phóng trả lời: "Tuy thần nữ không rõ lắm, nhưng...Trong lòng cảm thấy..."

Hoàng đế lại hỏi: "A! Cảm thấy gì?"

Hai mắt Thanh Li khép hờ lấy hết cam đảm nói: "Có lẽ...Có lẽ là động lòng..."

Hoàng đế không nói lời nào nhưng ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều, trên mặt cũng đầy ý cười.

Thanh Li đưa lưng về phía Hoàng đế, không nghe hần lên tiếng, giờ khắc này lòng nàng trũng xuống, "Có lẽ Bệ hạ chỉ vô tình nói vài câu, thần nữ hiểu mà..."

"Không, Trẫm không phải vô tình với nàng." Hần nhẹ giọng trả lời, giọng điệu chân thành tha thiết, "Mà là cố tình."

~~~~~

Editor: Người ta nói không sai, đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, chẳng cần biết nhan sắc anh thế nào, chỉ cần anh vô sỉ thôi là chị đã đổ cái rằm rồi, chưa gì mà nghĩ đến tuyên dâm ban ngày rồi, đầu óc anh thật trong sáng.

Mọi nó, hai người cứ vờn nhau nữa đi, cả một chương dài như vậy chưa chịu thấy mặt, đã vậy còn làm editor suýt béo phì vì ăn quá nhiều đồ ngọt vào

đêm phía.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xấu hổ

Thanh Li từng nghĩ Hoàng Đế sẽ nói hai ba câu gì đó an ủi mình, nhưng nàng chưa từng nghĩ Hoàng Đế lại gọn gàng dứt khoát nói rõ ra như vậy.

Chỉ mới một lát mà nàng không biết phải trả lời thế nào nữa.

Hoàng đế lại không khoan dung để nàng trốn tránh nửa phần, giọng nói hần vô cùng dịu dàng nhưng không cho phép nàng làm trái: "Nàng đối với Trầm, rốt cuộc là có suy nghĩ gì? Bất luận như thế nào nàng cũng phải nói rõ mới được. Nàng xấu hổ Trầm có thể thấy nhưng Trầm lại không biết nàng nghĩ gì."

Thanh Li chỉ lẳng lặng ngồi trên xích đu, ngay cả can đảm ngẩng đầu cũng không có.

Dù sao tuổi nàng còn nhỏ, cộng thêm đã sống ở Đại Tần bảo thủ này mười mấy năm, tự nhiên nghe Hoàng Đế huých tẹt ra như thế, khó trách nàng không mở miệng được.

Còn nữa, trong lòng nàng đang muốn bật cười thật to --- Có lẽ Hoàng Đế đã hồ đồ rồi, hôm nay nàng và hần mới gặp nhau lần đầu thì có thể nghĩ gì chứ?

Mặc dù nàng đã sống hai đời nhưng chưa từng trải qua cảm giác yêu đương nam nữ, đương nhiên nàng không thể biết tâm tình của Hoàng Đế lúc này.

Tình cảm với một người sâu như biển, đến khi đối mặt ai không ăn nói khép nép hơn chứ.

Cho dù hần là Hoàng Đế cao cao tại thượng ngự trị vạn dân thì cũng không thoát khỏi vận mệnh.

Mấy ngón tay mảnh khảnh trắng nõn xoắn lại với nhau, nàng hơi khó xử: "Bệ hạ...Người muốn nghe cái gì đây?"

Hoàng Đế không lên tiếng nhắc nhở nàng, chẳng qua hần chỉ cười nói: "---- Trầm muốn nghe cái gì, sao nàng có thể không biết?"

Thanh Li nhú mày, một lúc lâu sau nàng mới nói: "...Thần nữ cũng không biết."

Quan hệ giữa bọn họ quá phức tạp, cũng quá nguy hiểm, không phải chỉ dăm ba câu là nói rõ, giải thích rõ được.

Nơi đây không phải thời hiện đại mà nàng từng sống, không có gì gọi là công bằng liêm chính, mảnh đất dưới chân nàng đều lấy hần làm nguyên tắc chuẩn mực, không bất cứ ai được phép làm trái.

Trong thiên hạ này hần là vua đứng đầu một nước, còn nàng là bề tôi.

Nàng đại diện cho không chỉ mình nàng mà còn cả Ngụy Quốc Công phủ phía sau.

Dạng gánh nặng hệ trọng nàng phải gánh trên vai, dạng trách nhiệm nặng nề nàng phải mang trong lòng, không phải nàng nói bỏ là bỏ được.

Giống như lúc này Thanh Li nói với hần có lẽ nàng động lòng, tuy nhiên lời đó không chỉ là lời nói thật lòng thật dạ, mà còn là suy tính cẩn thận từng li từng tí và nom nớp lo sợ thâm dò.

Thánh chỉ phong Hậu đã ban, dù cho bây giờ nàng có chết đi thì trong sách sử cũng sẽ cẩn thận ghi chép lại nàng là nữ nhân của Hoàng Đế, phải được chôn trong Hoàng lăng đấy, cuối cùng cả đời này của nàng, dù là sống chết hay vinh quang, hết thấy hết thấy đều phải dựa vào Hoàng Đế.

Nàng không có quyền từ chối hần, dù cho Hoàng Đế chỉ vô tình lựa chọn trúng nàng.

Nàng phải làm cho hần yêu thích mình thì thời gian sau này mới dễ dàng được.

Bất luận Hoàng Đế là dạng người gì, nàng đều phải nói cho hần biết --- Nàng đối với hần mới vừa bắt đầu động lòng.

Đương nhiên, chỉ là động lòng mà thôi.

Động lòng, nhưng không phải là tình sâu như biển.

Về phần mấy lời âu yếm đại loại như sống chết không rời, đồng sinh cộng tử gì đó để sau này nghĩ tiếp đi, mới lần đầu gặp đã lời ngon tiếng ngọt, dù Hoàng Đế mới ba tuổi cũng biết nàng giả vờ giả vịt.

Cũng may, sau khi trò chuyện một lát ẩn tượng của Thanh Li về Hoàng Đế cũng không tệ lắm, cho nên nàng xấu hổ nói với hấn nàng động lòng cũng không phải không chấp nhận được.

Mấy lời kiểu như thần nữ nhất kiến chung tình với Bệ Hạ, xem Quân như núi đá thiếp làm dây leo bám vào, nói thật có đánh chết nàng cũng không nói.

Bây giờ, Thanh Li chỉ nói "Thần nữ cũng không biết" năm chữ ngắn ngủn rồi không nói thêm gì nữa, trong lòng nàng rất lo lắng nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Hoàng đế, nàng chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, giống như ở đó mọc ra mấy đóa hoa vậy.

---- Không biết Hoàng Đế sẽ phản ứng thế nào đây.

Về mặt Thanh Li thấp thỏm không yên, vừa đứng dáng vẻ thiếu nữ có tâm sự nặng nề, trong lòng nàng hoàn toàn không ổn, không nắm chắc được điều gì.

Hoàng Đế... Hấn sẽ nói gì đây?

Sẽ không thấy mình không biết điều chứ?

Hay là, cảm thấy mình quá mức già mồm cãi láo, lạt mềm buộc chặt.

Bàn tay dưới ống tay áo của nàng đang nắm chặt.

Thanh Li đang hốt hoảng thì nghe hấn cười nhẹ một tiếng.

Theo bản năng, Thanh Li từ từ ngẩng đầu lên, đầu óc nàng hơi choáng váng mơ hồ thì trước mắt xẹt qua một mảng màu xanh, hình như là tơ tằm xanh ngọc trong suốt điểm những đám mây lững lờ kiêu ngạo.

Màu xanh đậm nhạt vừa phải, ống tay áo hơi đưa lên mang theo sự lưu loát nghiêm túc của nam tử, nàng men theo ống tay áo nhìn lên, quả nhiên là bàn tay hấn giờ ra trước mặt mình.

Không trắng nõn như bàn tay luyện chữ đánh đàn của Đại ca và Nhị ca, bàn tay hấn dày rộng mạnh mẽ, ngón tay thon dài, các đốt ngón tay và lòng bàn tay có vết chai, Thanh Li nhìn thấy, không hiểu sao trong lòng nàng dâng lên một loại xúc động không diễn tả được.

Đốt ngón tay bị chai là do luyện chữ nhiều mà có, dấu vết như thế nàng đã thấy trên tay rất nhiều người nên không cảm thấy kỳ lạ.

Về phần vết chai trong lòng bàn tay...Hơn phân nữa là có trên sa trường.

Dấu vết như vậy nàng đã thấy trên tay lão Ngụy Quốc Công.

Hấn không trẻ tuổi đầy sức sống, nhưng hấn lại có những thứ mà nam tử trẻ tuổi trên thế gian này không có --- Đó là quả tặng của năm tháng dành cho hấn, cũng là vàng thật sau thời gian dài cát, hấn có phong thái và khí phách của nam nhân trưởng thành mà người bình thường không có được.

Trong lòng Thanh Li giống như bị lông vũ quét nhẹ một cái, ngựa ngựa, tê tê trợn lẩn với cảm giác mà nàng không biết diễn tả thế nào.

Nàng nhẹ nhàng đặt tay mình vào lòng bàn tay hấn, bàn tay nhỏ nhỏ vô cùng đáng yêu của nàng nằm trong bàn tay dày rộng của hấn.

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, phu quân của mình.

Về mặt thâm sâu, con người đen láy, sóng mũi rất cao, chiếc cằm rắn rỏi.

Vừa chính chắn vừa thận trọng, vừa nghiêm túc vừa ung dung ---- Rất anh tuấn, dung mạo vô cùng xuất chúng.

Với tuổi này của Hoàng Đế, khí chất trên người không yếu ớt như nam nhân trẻ tuổi, mà là vững chãi như núi cao, trầm tĩnh như đất, nghiêm túc tĩnh lặng như nước, lúc hấn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt kia cực kỳ dịu dàng nhưng cũng không kém phần uy nghi khí phách của một Đế vương.

Thân hình hấn cao lớn, tư thế cao ngất, cúi đầu lắng lắng đứng nơi đó tôn lên chí chất trăm năm của Hoàng tộc, lời nói và cử chỉ đều nghiêm túc, thái độ bình thản.

Mấy ngày nay, đã vô số lần Thanh Li tưởng tượng về tướng mạo Hoàng Đế, song giờ khắc này khi tận mắt nhìn thấy hấn nàng mới biết, những thứ mình suy diễn về hấn đều không hề xuất sắc như người trước mắt.

Đang lúc hỗn độn, trong đầu nàng chợt hiện lên một câu.

Thân tọa bằng hồ đạo thặng, thi truan ký vu tình thái, mặc bất uyên nhạc kỳ tâm, lân phượng kỳ thái, thử lập bản chi đại yếu dã.*

* Câu này tra mãi không ra, nhưng đại ý nôm na là nói Hoàng đế gánh vác trọng trách trên người, đánh đổi biết bao công sức để có cuộc sống yên bình, tĩnh tình thâm sâu như nước, vững chãi như núi.

Lúc tiên sinh giảng những lời này, nàng không hiểu nhưng bây giờ nghĩ lại, đột nhiên Thanh Ly nhận ra -- Đại khái là giống như hần vậy.

Nàng nhìn hoàng đế đến xuất thần, một lúc lâu sau cũng chưa lên tiếng, có điều Hoàng Đế cũng không tức giận mà chỉ mỉm cười nhìn nàng, "Sao thế, nếu cùng ra ngoài với nàng thì phu quân sẽ không khiến nàng mất mặt chứ?"

"Bệ hạ cứ nói đùa." Trong lòng Thanh Ly rất thỏa mãn nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ thẹn thùng, nàng khẽ nói: "Chính xác là tăng thêm thể diện mới đúng."

Hoàng đế không nói tiếp nữa, hần nắm chặt bàn tay nhỏ bé không xương của nàng rồi dẫn nàng ra ngoài.

Thanh Ly lấp bắp kinh hãi, nàng vừa đi theo hần vừa nói: "---- Bệ hạ?"

Hoàng Đế nghiêm mặt nhìn nàng, Thanh Ly vội nói: "Không phải Bệ hạ phải ra chính sảnh à? Sao bây giờ người lại..."

"Đúng thế." Hoàng đế vẫn nắm tay nàng không thềm quan tâm: "Nếu đã đồng ý với nàng đi giành về vang của Anh Quốc Công thì đương nhiên Trẫm phải đi rồi."

"Nhưng mà...." Thanh Ly gấp đến muốn khóc, nàng lấp bắp: "Bệ hạ...Dẫn thần nữ theo làm gì..."

"Tiểu cô nương nàng thật không chịu nói lý." Hoàng đế không thềm quay đầu lại mà vẫn nắm tay nàng đi về phía trước, có điều quan tâm đến Thanh Ly mặc váy hẹp bước chân ngăn nên hần đi cũng không nhanh, sắc mặt Thanh Li đỏ ửng, hần lại nói tiếp: "Vừa rồi Trẫm đã muốn đi, là ai đồ mặt không nờ để Trẫm đi hả?"

Giọng nói của hần phảng phất vui vẻ: "Sao, vừa rồi không nờ bỏ, bây giờ lại cam lòng à?"

Thanh Li muốn nói không phải nàng không nờ rời xa hần, song nàng chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra khỏi miệng, nàng đành phải lấp liếm: "Bệ hạ phải đi gặp công thần, nếu thần nữ đi chung thì không thích hợp lắm, hay là thôi đi mà..."

Hoàng đế lờ đi mà ý nhiều: "Trẫm nói được là được, về phần người khác, ai dám có ý kiến?"

"Thế nhưng..." Thanh Li bất chấp tất cả mặt dày mày dạn nói: "Mặc dù thần nữ không nờ xa Bệ Hạ, bây giờ thì có thể ở chung, nhưng sau đó thì thế nào?"

"Dù sao Bệ hạ cũng phải hồi cung, Thần nữ không thể nào đi cùng người được?" Thanh Li cả gan tránh khỏi tay Hoàng Đế, lời lẽ chính đáng: "Đau dài không bằng đau ngắn, chúng ra cứ tạm biệt chỗ này đi, Bệ hạ thấy được không?"

Hoàng Đế vốn muốn xem xem tiểu cô nương này rốt cuộc muốn bày trò gì nên hần nói lỏng tay ra nhìn nàng nói trái lòng mình, ánh mắt thỉnh thoảng chớp chớp chỉ còn thiếu đưa ngón tay lên miệng cắn nửa thôi, trong mắt hần nàng đáng yêu không thể tả, nghe nàng nghiêm túc nói hừ nói vượn trong lòng hần cảm thấy vô cùng yêu thương, hần kiểm chế không được muốn đùa nàng một chút.

Hần mỉm cười: "--- Nàng nói nhiều như vậy là muốn ám chỉ Trẫm nên sớm đón nàng vào cung sao?"

Thanh Li: --- Không phải mà!

Bệ hạ dính người quá rồi, nói sao cũng đuổi không đi vậy!

Khó khăn lắm nàng mới cả gan phản bác Hoàng Đế một lần nhưng không ngờ bị Hoàng Đế phản bác trở lại, nàng á khẩu không trả lời được nên trong lòng rất buồn phiền.

Hoàng Đế là Thiên tử, chí cao vô thượng, song hôm nay là lần đầu Thanh Li gặp hần, Hoàng Đế đối xử tốt với nàng, hơn nữa còn dịu dàng an ủi nên đương nhiên nàng không biết Hoàng Đế đáng sợ cỡ nào.

Thấy hần hiểu ý của mình nhưng vẫn cố tình xuyên tạc, rõ ràng là có ý xấu.

Thanh Li hơi tức giận, có điều miệng lưỡi Hoàng đế lợi hại nàng nói không lại, nàng đành đỏ mặt ngo ngắc một lát rồi hừ nhẹ một tiếng xoay người rời đi.

Nàng đi rất nhẹ nhưng mấy vị nữ quan sau lưng sợ hãi vô cùng.

Ai dám lên giọng trước mặt Hoàng Đế chứ, đã vậy còn xoay người bỏ đi?

--- Không muốn sống nữa sao?!

Đừng nói là chưa từng xin cáo lui với Hoàng Đế, nếu thật sự cáo lui thì cũng phải lùi về sau mấy bước rồi mới được xoay người bước đi mới phải.

Loại chuyện thế này, tuy Tiểu Hoàng hậu không mất ân sủng nhưng nữ quan chuyên chịu trách nhiệm dạy dỗ phép tắc cho hoàng hậu thì kết cục không cần nói cũng biết.

Mặt mày mấy người Lục nữ quan lập tức trắng bệch, một mặt các bà hận không thể đi tới lôi Thanh Li trở lại, một mặt nom nớp lo sợ không biết có nên quỳ xuống lĩnh tội với Hoàng đế hay không.

Cùng lúc đó, trong lòng mấy vị nữ quan cũng không tự giác cảm thấy bất đắc dĩ với tính khí này của Thanh Li --- Các bà hầu hạ trong cung đã nhiều năm nhưng chưa từng nhìn thấy Hoàng Đế nở nụ cười, lúc nào cũng căng thẳng như làm chuyện nguy hiểm vậy.

Còn vị Tiểu Hoàng Hậu này thì tốt rồi, thấy Bệ hạ dịu dàng an ủi, cẩn thận dỗ dành sợ nàng uất ức, nàng lại không biết điểm dừng mà nhẫn nhịn rồi đi.

Càng khiến các bà âm thầm ngạc nhiên chính là mặt mày Bệ hạ vẫn vui vẻ như trước, thấp thoáng ý cười dung túng chứ chưa từng tức giận.

Đãi ngộ giữa người với người trên thế gian này thật khiến người ta phát điên.

Thanh Li không hề biết tâm tư của mấy vị nữ quan, trong lòng nàng không vui nhưng lại không biết Hoàng Đế hung ác khắc nghiệt như thế nào nên nàng xoay người rồi đi, không để ý tới hân nữa.

Vừa mới đi được vài bước, Thanh Li đã nghe tiếng bước chân mạnh mẽ đuổi theo phía sau, nàng biết Hoàng Đế đuổi theo mình nên càng đi nhanh hơn, ai ngờ không đợi nàng kịp phản ứng thì trời đất quay cuồng.

Đến khi nàng lấy lại tinh thần, Thanh Li có cảm giác đột nhiên mình cao hơn rất nhiều.

Cẩn thận nhìn lại, Thanh Li muốn khóc -- Rõ ràng Hoàng đế đang vịn eo của nàng nhẹ nhàng nhắc lên rồi tiện tay đặt nàng lên đầu tường.

Thanh Li không sợ độ cao, có điều nàng sợ mất thể diện -- Nếu để người ta nhìn thấy Hoàng Hậu nương lai ngồi trên đầu tường, chắc không vẻ vang gì đâu.

--- Nàng, vẫn, muốn, thể diện, đấy!

Bức tường này không tính là cao nhưng tuyệt đối không thấp, ít nhất nàng không thể dễ dàng đi xuống, huống chi nàng đang mặc y phục rườm rà của nữ nhi, hoạt động không tiện, nếu nhảy xuống không chừng sẽ bị thương mất.

Vốn dĩ sắc mặt Thanh Li chỉ hơi ửng hồng, tuy nhiên giờ khắc này lại hoàn toàn đỏ lên rồi, nàng kéo dài giọng, giọng nói mang theo lo lắng cộng thêm tức giận mà chính nàng cũng không phát hiện, "----Bệ Hạ!"

Tác giả: Thanh Li: Ta cao nhất ټ(͡° ͜ʖ ͡°)

Hoàng đế: "Không được chạy!" ټ(͡° ͜ʖ ͡°)

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6

Đầu tường kia không tính là quá cao so với Hoàng Đế, Thanh Li lại có dáng người cao gầy, cũng không nặng bao nhiêu, hai cánh tay hân dùng lực một chút là dễ dàng đưa tiểu cô nương lên trên.

Thanh Li cao ngang với đầu tường kia, ước chừng đến bả vai hân.

Lúc này nàng ngồi trên đầu tường lại cao hơn hẳn một chút. Hoàng Đế ngẩng đầu, thấy nàng che khuôn mặt đang đỏ lên vì xấu hổ,

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

tức giận liếc hẳn, ngay cả đuôi mắt cũng

nhiễm một rặng mây hồng, không nói ra được có bao nhiêu động lòng người.

Khi mọi người vẫn an đều gọi hẳn là "Bệ Hạ", nhưng dù bao nhiêu người gọi cũng không sánh bằng một tiếng "Bệ Hạ" mềm mại du dương của nàng làm lòng hẳn ngứa ngáy lúc này, ngay sau đó, khóe môi hẳn cũng mơn mởn nhếch lên.

Thanh Li không hiểu được tâm trạng phức tạp, hỗn loạn của Hoàng Đế, nàng ngồi trên

đầu tường, đột nhiên nàng cảm thấy mình đang lâm vào hoàn cảnh khó nói nên lời, nàng gom hết can đảm mới gọi Hoàng Đế

một tiếng nhưng hẫng lại hoàn toàn không quan tâm, lòng nàng lập tức dâng lên một sự bất lực.

Nàng ngồi lẻ loi trên đầu tường, mọi người xung quanh đều trốn đi rất xa. Nếu như vào lúc khác, khi nàng bị mắc kẹt ở đây thì không cần phải nhờ ai khác, chỉ riêng mấy vị nữ quan kia thôi cũng đã liều chết cứu nàng rồi, thế nhưng nàng bị hoàng đế thả lên đây, ai có lá gan lên giúp nàng chứ?

Thanh Li cũng hiểu rõ tình trạng của mình, nàng có chút tủi thân, cái mũi nhỏ nhắn lại tội nghiệp mà khẽ gọi một lần nữa: "...Bệ Hạ?"

"Sao vậy?" Hoàng Đế đứng ở đầu tường bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, dù bận nhưng vẫn ung dung nhường một bên lòng mày, nhẹ giọng hỏi: "Nàng không đi được?"

Thanh Li ngoan ngoãn gật đầu: "Đã"

Hoàng Đế cười cười nhìn nàng, lại nhẹ giọng hỏi: "Đi với trẫm đến tiền đình nhé?"

Giọng của Thanh Li lại càng nhỏ hơn vài phần: "Đạ"

"Ngoan lắm" Ánh mắt Hoàng Đế dịu dàng hẳn, hắn đưa tay ra đỡ nàng xuống.

Gánh nặng trong lòng Thanh Li được trút xuống, nàng vừa định đưa tay mình cho hắn thì nghe thấy một tiếng hừ lạnh, ngữ điệu soi mói lại mang theo ít giễu cợt khó nén: "Từ xa ta thấy có người ngồi trên đầu tường, ta còn

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

tường là ai, sao lại không hiểu phép tắc như thế nên đến gần để cẩn thận nhìn cho rõ."

Giọng nói kia xen lẫn vài phần kiêu căng và vui mừng khi người khác gặp họa rồi chậm rãi nói tiếp: "Hóa ra là Hoàng Hậu nương nương à."

Thanh Li từ từ thu tay lại, nàng cũng không hoảng hốt mà chỉ cười nhẹ: "Những lời Không hiểu hiểu phép tắc này phải nói ngược lại mới đúng. Tổng cô nương có phép tắc như

vậy mà sao thấy ta lại không hành lễ vấn

an? Đứng có người miêng nói một đàng

an: Dùng cơ ngưu miệng nói một tiếng,
trong lòng nghĩ một nẻo mới phải."

Sắc mắt Tống Minh Châu trầm xuống: "
Nguy Thanh Li, ta cho người mặt mũi nên
mới gọi người một tiếng Hoàng hậu nương
nương, người đừng có không biết phải trái"
Lời nói chối tai của nàng ta khiến Hoàng Đế
dù đứng ở trong góc khuất chưa từng lên tiếng
cũng phải nhui mày, đôi mắt bắt đầu híp lại,
đáy mắt từ từ tối dần, giống như cây cối mùa
đông bị phủ một lớp sương mờ vậy.

Thanh Li không chú ý tới vẻ mặt của Hoàng
Đế, nàng chỉ ung dung liếc nhìn Tống Minh
Châu một cái rồi hơi hơi nâng cằm, bình tĩnh
kiêu ngạo: " Lời này hẳn là nói người mới
phải"

Tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng
Thanh Li đã sớm cười sung sướng.
Tống Minh Châu quả là xui xẻo, nàng ta vừa
khéo đi từ phía sau mình tới nên chỉ nhìn thấy
mình ngồi ở trên đầu tường, mà không nhìn
thấy Hoàng Đế đang đứng ở bức tường phía

sau. Chuyện hôm nay, có người tự mình tìm
thiệt thời rồi.

Lại nói, thấp quá cũng khổ, ai bảo nàng ta và
Thanh Li cao ngang nhau, hoàn toàn không
thể nhìn tới bức tường phía sau được.

Thanh Li là nhi nữ nhỏ nhất nhà, Đồng Thị
và Ngụy quốc công đều thiên vị nàng hơn,
cưng chiều hơn một chút, hai người thầm nghĩ
đợi nàng lớn lên thì tìm một người gia thế
trong sạch để gả nàng đi chứ chưa bao giờ mơ
tưởng tới vị trí Hoàng Hậu.

Nhưng mà ở thành Kim Lăng, các cô nương
tươi mát thanh nhã như các nàng nói cho

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

cùng là quá ít, Hoàng Đế cũng chưa có ý
định lập Hậu, khiến cho người người nhà nhà
đều nhìn chăm chăm vào vị trí ấy, nó giống
như một khối thịt mỡ, người nào cướp được
trước đều có thể một lần nuốt hết. Nhi nữ của
Phủ Yên hầu Tống Minh Châu chính là một
ví dụ.

Tuổi nàng ta và Thanh Li xấp xỉ nhau, từ trước đến nay nàng ta đều có ý ganh đua, cộng thêm gần đây ngôi vị Hoàng Hậu mà

nàng ta chờ mong đã lâu lại rơi xuống trên người Thanh Li, hôm nay vừa trông thấy nàng, nàng ta không chịu nổi châm chọc vài câu.

Thanh Li lạnh nhạt không thèm để ý nói lý với nàng ta càng khiến nàng ta không cam lòng -- Cẩn thận mà nói, bản thân nàng ta có chỗ nào không bằng Ngụy Thanh Li?

Nói cho cùng, còn không phải do khuôn mặt hồ ly tinh của Ngụy Thanh Li kia sao!

Nàng ta cắn chặt răng, ánh mắt đầy thù hận: "Kể ra, chẳng qua đây chỉ là lấy sắc dụ người thôi, Ngụy cô nương nên hưởng thụ thật tốt khoảng thời gian này mới đúng, không chừng..."

Tống Minh Châu giảm giọng nói xuống mức

thấp nhất: "Cuộc sống như vậy, không biết lúc nào sẽ chấm dứt đâu"

"Có sắc để đè ép người khác vẫn tốt hơn những người ngay cả sắc cũng chẳng có để mà lấy ra" Thanh Li thản nhiên nói: "Đến thôn phụ dân dã đi chợ mua cải trắng còn biết chọn một cây đẹp mắt nhất, huống chi là

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6.2

người ta lấy thể tử.

Nàng nhẹ nhàng đỡ búi tóc được cố định bằng trâm vàng trên đầu, dưới ánh nắng rực rỡ chói mắt, nàng giống như thiên tiên, vô cùng hãnh diện ngẩng đầu: "Tổng cô nương nói xem có phải rất cơ lý không?"

"Ngươi!" - Dung mạo Tống Minh Châu không phải xuất chúng, khi đứng cùng một chỗ với Thanh Li lại càng lộ ra vẻ ảm đạm, thế nên nàng ta mới không thích nàng, có điều

nàng ta không ngờ cuối cùng mình còn bị Thanh Li đâm vào đúng chỗ đau, nhất thời nàng ta ghen lời.

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Thanh Li không lên tiếng nhờ giúp đỡ nên Hoàng Đế chỉ lẳng lặng đứng ở một bên không nói gì, thấy nàng mới nói mấy câu mà đã khiến cô nương kia thương tích đầy mình, hần kiểm chế không được khẽ mỉm cười.

Thì ra tiểu cô nương của hần cũng không phải ngoan ngoãn vô hại, nàng cũng có móng vuốt nhỏ, thỉnh thoảng sẽ vươn ra cào những người có ý xấu đến chàm chọc nàng, không hề lưu tình chút nào.

Hần đứng xem nên cạnh, trong lòng cảm thấy yêu vô cùng, ngay cả móng vuốt nhỏ của nàng hần cũng rất thích.

Thanh Li cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Đế, nhưng nàng lại hiểu sai -- Vẻ mặt này là sao? Cười nhạo nàng chăng?

Người ở đây mà cười nhạo, nếu không phải do người, ta sẽ không bị nàng ta gây khó dễ

đây...

Nàng đưa lưng về phía Tống Minh Châu, từng mắt đáng yêu nhìn Hoàng Đế, nàng tự cho đó là ánh mắt hung dữ nhất rồi.

Ngay cả một chút sợ hãi Hoàng Đế cũng không có, hắn thuận tiện cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng kéo đến bên môi, vô cùng dịu dàng hôn một cái.

Thanh Li hoàn toàn không nghĩ đến hắn sẽ có hành động như vậy, nháy mắt nàng đã bị dọa sợ ngây người, một chút phản ứng cũng không có, thân thể cứng lại.

Hoàng Đế nhìn không được cười rộ lên, hắn cầm chặt bàn tay nhỏ bé kia, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nàng, rồi tiếp tục đưa lên môi mình một lần nữa.

Cuối cùng Thanh Li cũng phản ứng lại, vội vàng nói: "Người đừng..."

Nàng nói hơi muộn, Hoàng Đế đã đem bàn tay nhỏ bé ấy đến bên môi, hôn một cái rồi lại một cái. thấu mắt nàng đỏ lựng, rồi cuộc hân

không kiềm chế không được cười to lên.

Thanh Li không biết nói gì cho phải, nàng chỉ thấy xấu hổ: "Người, người này..."

"Tại sao lại xấu hổ?" Hoàng Đế mỉm cười nhìn nàng, "Không biết nàng làm gì để cảm ơn trăm đây, chỉ một hành động nhỏ mà đã

CQH | cungquanghang.com
| facebook.com/CungQuangHang

giúp nàng tiết kiệm được bao nhiêu là sơn phấn?"

Thanh Li đỏ mặt, nàng quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn tới ánh mắt nóng rực đắc ý và một chút cảm xúc mà nàng nhìn không hiểu kia.

Tổng Minh Châu cũng không phải người ngu, thấy tình huống này, hơn nữa còn nghe thấy giọng nói nam tử ở bên kia bức tường, nàng ta

bèn suy đoán -- Ngụy Thanh Li thật to gan, bệ hạ đã hạ thánh chỉ phong Hậu mà dám tán tỉnh nam tử ngay trong phủ của người

khác, chẳng trách khi thấy mình xuất hiện
nàng ta lại hoảng hốt.

Việc này nếu rơi vào tai người khác, một nhà
Ngụy quốc công đều phải chết không thể nghi
ngờ!

Nàng ta cũng không biết sao mình lại phản
ứng lại nhanh như vậy, theo bản năng nàng
ta bước nhanh về phía trước, đi vòng qua bức
tường, rồi gào to: "Ngụy Thanh Li, người làm
càn! Dám tư thông với nam nhân bên ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

Chương 7: Ôm ấp

Tống Minh Châu bất ngờ bộc phát khiến nàng
không kịp chuẩn bị, răng mây hồng trên mặt
Thanh Li vẫn còn chưa rút đi hết mà nàng đã
thấy nàng ta hùng hùng hổ hổ đi về phía bức

CQH

cungquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

tường trước mặt mình, nháy mắt nàng hơi giật

mình một chút nhưng nghĩ nghĩ lại, nàng không nhìn được cười thầm.

Thực phẩm, đá trũng thanh sắt rồi.

Có điều, nàng ở một bên nhìn vẫn là cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tổng Minh Châu chưa từng nghĩ tới nhiều như vậy, nàng ta vọt thẳng tới bên kia bức tường, liếc mắt là trông thấy Hoàng Đế đứng ở một bên, thấy phong thái của hắn phi phàm, nàng ta thoáng kinh ngạc rồi lập tức bình thường trở lại - Nếu là một người cao lớn thô kệch lại xấu xí vô cùng thì chắc chắn không thể khiến Ngụy Thanh Li đánh cược tính mạng của cả nhà nàng ta để ở bên hắn mới đúng.

Thanh Li ngồi ở trên đầu tường thoải mái nhàn nhã mà dung đưa chân, ánh mắt nàng nhìn về phía Hoàng Đế.

Làm loạn này giờ cũng đã đến lúc người nên ra tay thu dọn tàn cuộc rồi nhỉ?

Đừng tưởng nàng không biết, xung quanh nơi này có không ít ám vệ, nếu hắn không muốn để Tống Minh Châu tới đây, chỉ cần hắn nhượng mi một cái là sẽ có người kéo nàng ta đi, làm sao để nàng ta náo loạn đến tận bây giờ?

Cũng không phải Hoàng Đế muốn nhìn nàng bị người khác xem thường, mà do người bên cạnh Hoàng Đế muốn tạo điều kiện cho hắn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tống Minh Châu chỉ xui xẻo bị chọn trúng, lên đài diễn vai ác mà thôi.

Xem ra nàng ta cũng rất đáng thương.
Thanh Li tươi cười ngồi ở trên đầu tường, bập

chân mảnh khảnh thoải mái nhàn nhã lúc ẩn lúc hiện, nàng vẫn không quên dùng ánh mắt hàm ý hả hê, liếc xéo Hoàng Đế vài lần. Ánh mắt Hoàng đế hơi nhìn xuống rồi bị thu hút ngay bởi đôi chân nhỏ nhắn dưới làn váy của nàng.

Dùng người Thanh Li không cần, từ nhiên hai chân sẽ không quá lớn, giờ đã là tháng tư, lớp y phục rườm rà đã được giảm bớt làm lộ ra đôi giày thêu màu hồng nhạt, càng làm nổi bật đôi chân nhỏ bé đáng yêu của nàng. Hoàng Đế dùng ánh mắt ước lượng, hẳn cảm giác nó không dài hơn bàn tay mình bao nhiêu.

Hắn mỉm cười nhưng vẫn không nhìn Tống Minh Châu mà chỉ đưa tay cho Thanh Li:
"Nàng xuống trước đi"

"Ta không xuống đâu" -- Thanh Li cũng không biết chỉ mới một lát mà tâm tư Hoàng Đế đã trăm mối ngổn ngang, lòng mày nàng hơi nhướng lên: "Sự việc vẫn chưa giải quyết xong đâu, cứ để truyền đi như vậy, người bên ngoài sẽ nói như thế nào, ta không muốn chịu tiếng oan, cần phải làm rõ mọi việc mới được!"

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang
Lúc mới gặp nàng còn lễ phép tự xưng "Thần nữ", chỉ trong chốc lát đã biến thành "ta" rồi, lại qua một thời gian nữa, cái đuôi của nàng chẳng phải sẽ vểnh lên tận trời ư?

Hoàng Đế bật cười rồi đi đến bên cạnh nàng
"Nghe lời, xuống đi"

Thanh Li không nhìn hắn, cũng không để ý
đến hắn, nàng quay mặt sang chỗ khác, kêu
ngạo nói: "Ta không xuống"

Tống Minh Châu đứng một bên, nàng ta cảm
giác hai mắt mình sắp bị chọc mù rồi -- Này,
đôi gian phu dâm phụ các người có thể kêu
ngạo hơn chút nữa không?

Ta còn chưa có chết đâu, người cũng đừng sừng
sững trước mặt các người đây nè, đừng có coi
ta như người vô hình được không?

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cầm Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chương 7.2

Hoàng Đế vẫn tiếp tục không để ý tới nàng ta,
thậm chí từ đầu đến giờ cũng chưa từng liếc
mắt nhìn nàng ta một lần nào, hắn chỉ thông
thả đi đến trước mặt Thanh Li, cười nhẹ rồi
nàng ta ôm nàng vào lòng mình

chuyện này em đang chờ lòng mình.

CQH Thanh Li bỗng cảm thấy hoa mắt, nàng lập tức rơi vào một vòng ôm ấm áp dịu dàng, hơi thở mạnh mẽ của nam nhân xông vào trong mũi gần như khiến nàng không thở nổi.

Hơi thở kia hoàn toàn trái ngược, trên người Hoàng đế tràn ngập huân hương nhưng lại ẩn chứa sự dịu dàng ấm áp, hai người đối lập nhau như thế, có điều không hiểu sao người ta lại thấy vô cùng hòa hợp.

 Nếu Hoàng Đế dùng kiểu bế công chúa để ôm nàng thì Thanh Li cũng nhìn những Hoàng Đế lại dùng kiểu bế như ôm trẻ con thế này, dù da mặt Thanh Li có dày đến mấy cũng cảm thấy xấu hổ. Nàng vịn bả vai hắn muốn đứng dậy, rất giống một chiếc đuôi cá bị mắc cạn, rất sống động.

Sức lực Hoàng Đế lớn hơn nàng, hắn làm sao có thể để nàng dễ dàng thoát khỏi vòng tay mình được, cánh tay hơi dùng sức một chút là dễ dàng ôm nàng vào lòng rồi.

Vì thế, Thanh Li giấy giũa càng mạnh hơn.

---- Đây là đường phân cách Thanh Li then
quá hóa giận -----

Anh Quốc Công phu nhân là nữ chủ nhân của
nơi này, hôm nay quý phủ mời đến đều là
khách quý, vì vậy bà phải cẩn thận quan tâm
đến tất cả mọi người. Đợi đến lúc mọi việc đều
ổn thỏa bà mới buông lỏng một chút, đột nhiên
ma ma hồi môn của bà là Trương Thị tiến đến
nói: "Phu nhân, bên ngoài còn chưa mở tiệc,
giờ cũng đã muộn, chỉ sợ đồ ăn đều nguội hết,
có cần dặn dò phòng bếp chuẩn bị lại không
ạ?"

Lúc này, Anh Quốc Công phu nhân ra đón
Thanh Li xong thì quay qua chào hỏi mấy vị
phu nhân, mọi việc đều được làm theo thứ tự rõ

ràng, bỗng nhiên nghe Trương Thị nói bà có
chút mơ hồ: "Không phải đã mở tiệc này giờ
rồi à, sao còn chưa bắt đầu?"

Tương Thị vô nhẹ gáy mình: "Ôi, nô tì quên báo cho phu nhân" -- Bà nhỏ giọng: "Vừa rồi

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

quản gia tới bẩm báo bệ hạ giá lâm, chỉ là người mặc quần áo bình thường, không phô trương, không để người khác biết, Quốc Công và mấy vị đại nhân đều đang đợi bệ hạ ở chính sảnh, bệ hạ không đến, làm sao mọi người dám khai tiệc?"

Lời nói của Tương thị rất nhẹ nhàng uyển chuyển, Anh Quốc Công phu nhân bỗng đứng bật dậy, bà cảm thấy cổ họng như bị siết chặt: "Bệ Hạ..." -- Bà nói chuyện có chút khó khăn "Hiện giờ Bệ hạ đang ở đâu?"

Tương Thị không phát hiện ra sự khác thường của Anh Quốc Công phu nhân, bà cười nói: "Bệ hạ đến một lát rồi đi thẳng ra hoa viên, nô tì thấy, vị tiểu Hoàng hậu này thực sự là bảo bối của Bệ hạ rồi."

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Sắc mặt Anh Quốc Công phu nhân đột ngột

thầy dốt, bà bợ là lên? Minh Châu đau rồi, cơ
phải nó cũng ra hoa viên rồi không?"

Mẫu thân của Tổng Minh Châu là muội muội
ruột của Anh Quốc Công phu nhân, Tổng
Minh Châu phải gọi bà một tiếng di mẫu.
Không phải bà không biết Tổng Minh Châu
và Ngụy Thanh Li bất hòa, chỉ là thành chỉ đã
ban, danh phận đã định, Minh Châu phải biết
có chừng mực, gặp Ngụy Thanh Li cũng phải
biết nhường nhịn mới tốt, đúng lúc mượn cơ hội
này mà kết giao, để lại một con đường cho
tương lai. Nhưng không ngờ hiện tại bà lại
nghe được tin này.

Bây giờ Bệ hạ đã tới hoa viên, Minh Châu
cũng ở đó, chắc chắn không có chuyện gì tốt.
Tình tình ngoại sanh nữ của bà như thế nào,
Anh Quốc Công phu nhân là người rõ ràng
nhất, từ trước đến nay nó đều hành động lỗ

mãng, nếu hy vọng nó có thể lấy được sự yêu
mến của Bệ Hạ thì chẳng bằng cầu Thần bài
Phật ngàn lần vạn lần đừng để nó đắc tội với
Bệ Hạ còn hơn.

Vừa nghĩ đến đây, Anh Quốc Công phu nhân không thể ngồi yên nữa, bà vội vàng đứng dậy đi về hướng hoa viên.

Thanh Li chỉ nghĩ sẽ thấy Tống Minh Châu bị chê cười, nhưng nàng không ngờ cười người hôm trước hôm sau người cười, đúng là trở tay không kịp.

Cánh tay Hoàng Đế mạnh mẽ rắn chắc ôm chặt lấy nàng, Thanh Li làm thế nào cũng không thể thoát khỏi vòng ôm ấy, chỉ mới một lát mà nàng thật sự khóc không ra nước mắt, nàng đành dùng đôi mắt căm tức trừng hằm. "Trưng cái gì mà trưng?" -- Hoàng Đế cười trêu nàng, nói khẽ bên tai nàng:

"Nàng còn dám trưng, trăm sẽ hôn nàng đấy!" -- Nói xong hằm còn thổi khẽ một hơi vào tai nàng.

Tại Thanh Li tê rần, nàng cũng theo đó mà run lên, cho dù chưa khóc nhưng vành mắt

nàng đã do dự: "Người xấu tâm, mau tha ta xuống!"

Hai người thẩm thi, Hoàng Đế càng dán sát vào tai Thanh Li, Tống Minh Châu trơ mắt đứng nhìn bên cạnh lại không hề chú ý tới nam nhân kia tự xưng "Tiểu".

Nàng ta thấy hai người này không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình thì ngẩn người kinh ngạc, miệng há thật to, hơn nửa ngày mới tìm lại giọng nói: "Ngươi Thanh Li! Người có biết xấu hổ hay không? Giữa ban ngày ban mặt..."

"Bốp" một tiếng vang dội, Anh Quốc Công phu nhân vội vàng chạy tới, một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt nàng ta, không để cho Tống Minh Châu hô oan, bà đã lạnh lùng trách mắng: "Thánh giá trước mặt, sao con lại dám làm càn như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 7.3

Vừa trách mắng, Anh Quốc Công phu nhân

vừa quỳ xuống dập đầu nói: "Thần phụ dạy
dỗ ngoại sanh nữ không tốt, khiến nó kinh
động đến bệ hạ và nương nương, tội đáng
muôn chết, xin Bệ hạ xử phạt."

CQH

cungquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

Anh Quốc Công phu nhân tới vừa đúng lúc
trông thấy Hoàng Đế và tiểu Hoàng Hậu dính
sát vào nhau thân mật như muốn chọc mù mắt
người khác, một bên bà thầm than trong lòng
rằng tiểu Hoàng hậu rất được sủng ái, một bên
lại nghe thấy Tống Minh Châu ăn nói xằng
bậy nên bà vội vàng cắt đứt lời lẽ vô lễ của
nàng ta, cũng không quên làm rõ thân phận
của Hoàng Đế.....

Anh Quốc Công phu nhân vì lo lắng cho ngoại
sanh nữ của mình mà tới quá vội vàng, bây giờ
Thanh Li vẫn còn bị Hoàng Đế ôm trong lòng,
nàng không kịp trốn nên đành vùi mặt vào sâu
trong vạt áo của Hoàng Đế, xấu hổ muốn
khóc.

Hoàng Đế thấy nàng như vậy rất đáng yêu,

nan cung sợ chọc nang giận thật nên ưu uyen
thả nang xuống, một tay hấn vẫn đặt lên vòng
eo nhỏ nhắn của nang, không để cho nang
tránh đi.

Lúc này mọi người càng thấy rõ bản lĩnh của
Anh Quốc Công phu nhân, bà không phải là
Tổng Minh Châu - tiểu cô nương chưa trải đời,
bà biết rõ tâm tư Hoàng Đế kín đáo, ra tay rất
tàn nhẫn, không hề lưu tình, cũng không phải
là người dễ nói chuyện. Thanh Li thì ngược lại,
nàng được Hoàng Đế cưng chiều, nhìn sắc mặt
cũng không phải muốn lấy mạng Tổng Minh
Châu, nếu nàng nói đỡ vài câu chắc sẽ có ích.
Bà giữ chặt Tổng Minh Châu, đầu đập xuống
mặt đất, trên trán bắt đầu xuất hiện mảng tím
đen, luôn miệng nói: "Thỉnh nương nương thứ
tội, Minh Châu không hiểu chuyện, trước giờ
nó nói chuyện không biết cân nhắc nên đã mạo
phạm nương nương, thần phụ nhất định sẽ
quản giáo thật nghiêm, chỉ cầu nương nương
đại nhân đại lượng, không so đo với nó."

Đột nhiên Thanh Li được Hoàng Đế thả
xuống nên còn hơi chóng mặt, sắc đỏ trên mặt

vẫn chưa tan hết.

Nếu như chỉ có hai người nàng và Hoàng Đế, Thanh Li sẽ không khách sáo mà đẩy tay hẳn

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

ra, nhưng giờ Anh Quốc Công phu nhân ở phía trước, nàng cũng phải giữ thể diện cho Hoàng Đế.

Hơn nữa, đây là Anh Quốc Công phủ, nếu thực sự xử phạt Tống Minh Châu, chắc chắn sẽ đắc tội Anh Quốc Công phu nhân, Phú Yên hầu phủ cũng không phải hạng người vô danh tiểu tốt, tuy Tống Minh Châu nói khó nghe nhưng không quá mức, nàng và nàng ta cũng không phải có thâm thù đại hận gì nên cũng không cần phải đưa người ta vào chỗ chết.

Chuyện của Tống Minh Châu, nói nhẹ là không quản được miệng mình, không hiểu phép tắc, nói nặng chút chính là vô cùng bất kính với Đế Hậu, phải xem ý của Hoàng Thượng như thế nào mới có thể quyết định được.

Hoàng Đế cũng không phải là người có tấm

lòng Bồ Tát, cả ngày đều phải ứng phó với một đám lão hồ ly trên triều đình, làm sao hẳn để một tiểu cô nương khuê các như Tống Minh Châu vào mắt, nháy mắt là có thể nghĩ ra cả trăm biện pháp để trừng trị nàng ta.

Có điều không đợi hẳn kịp mở miệng thì tiểu cô nương bên cạnh đã nhẹ nhàng kéo ống tay áo hẳn, nhìn sắc mặt nàng, hẳn biết nàng không muốn trừng phạt nàng ta quá nặng, nên hẳn đành nuốt lại lời nói đã đến bên miệng, cộng thêm nghe Anh Quốc Công phu nhân gọi một tiếng nương nương thật dễ nghe khiến hẳn thấy Tống Minh Châu cũng không đáng ghét như trước nữa.

Tống Minh Châu bị Anh Quốc Công phu nhân tát một cái rất mạnh, bây giờ nghe bà nói chuyện mà nàng ta đỏ mặt hơi lạnh, nàng ta thầm than sao mình không nghĩ nam nhân này chính là Hoàng Đế chứ!

Nàng ta nhớ đến những lời mà mình vừa nói, toàn là những lời phạm thượng. Ngón tay nàng ta xiết chặt lại, trong lòng sợ hãi tột cùng, cũng không dám ngẩng đầu lên, toàn thân run rẩy quỳ sát xuống đất, chờ đợi quyết định của Hoàng Đế.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 8

Tổng Minh Châu lo lắng thấp thỏm, đợi rất lâu nhưng mãi cũng không nghe thấy giọng nói của Hoàng Đế, nàng ta lấy hết can đảm ngẩng đầu lên, hơi liếc mắt nhìn một chút mới phát hiện không có ai đứng trước mặt mình. Trong lòng nàng ta biết mình đã tránh được một kiếp, nên thở phào một hơi, ngồi bệt trên mặt đất.

Có điều chỉ một lát sau, hai tay nàng ta bắt ngờ lại xuất mồ hôi, giống như tâm tư nàng ta mới vừa rồi, lạnh toát như da rắn.

Vương nữ quan vẫn còn ở lại, bà cúi xuống

dù Anh Quốc Công phu nhân đứng lên, rồi quay sang nói với Tống Minh Châu vẫn còn đang quỳ tại chỗ: "Tình tình Tống cô nương hấp tấp nóng nảy, dễ gây xích mích" -- Trên khuôn mặt đoan trang của bà từ từ hiện lên một nụ cười lạnh: "Vậy thì quỳ tại chỗ hai canh giờ, bình tâm lại suy nghĩ cho kỹ đi!"

Mặc dù nói lời này chỉ là của một nữ quan nhưng sau lưng bà ta lại là Hoàng Đế, tuy giọng điệu của bà rất nhỏ nhẹ nhưng tuyệt đối không dễ lay chuyển.

Anh Quốc Công phu nhân thân là nhất phẩm phu nhân nhưng cũng không dám đắc tội bà ấy, bà nhẹ nhàng cúi đầu, nhân lúc khuất tầm nhìn mà liếc mắt ra hiệu cho Tống Minh Châu.

Tống Minh Châu biết bản thân mình đã được lợi, cộng thêm thấy Anh Quốc Công phu nhân ra ám hiệu nên nàng ta không dám nói thêm điều gì mà chỉ dập đầu lần nữa, ánh mắt lộ ra vẻ biết ơn, "Vâng, đa tạ Nữ quan."

Vương nữ quan quan sát sắc mặt hiện giờ của nàng ta, bà biết ngay là nàng ta tự cho rằng bản thân mình đã tránh được một kiếp nên mới vênh váo, bà kiềm chế không được âm thầm cười lạnh một tiếng.

Đáng tiếc, nàng ta lại không biết tâm tư Hoàng Đế kín đáo, không nể mặt ai. Năm đó, trước mặt người có mấy vị thần tử cây già mà lên mặt, bây giờ mộ cũng đã xanh cỏ rồi, thêm nữa việc này lại liên quan đến Hoàng Hậu, tất nhiên người sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, cứ ghi sổ để đó rồi tính sau, thời gian còn dài mà.

Trong lòng Vương nữ quan rất đồng cảm nhưng ngoài mặt chỉ hơi gật đầu một cái, sau đó bà nhún người thi lễ theo quy tắc rồi quay người rời đi, tiến về phía đại sảnh tìm Thanh Li.

Anh Quốc Công phu nhân đưa mắt nhìn Vương nữ quan rời đi, lúc này bà mới thả lỏng một chút, lúc bà quay người sang nhìn Tổng

Minh Châu, rốt cuộc cũng không thể che dấu hết sự thất vọng nơi đáy mắt.

"Cái tính tình này của con thực sự cần phải sửa đổi, danh phận Hoàng Hậu đã định, con nên cắt đứt tơ tưởng đi, ta vốn nghĩ con là người biết lấy đại cục làm trọng, chủ động kết thân với Hoàng Hậu thật tốt mới đúng, không ngờ..."

Môi Tống Minh Châu giật giật, sắc mặt tái nhợt nhưng cũng không nói gì.

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Anh Quốc Công phu nhân thấy sắc mặt hoảng hốt của nàng ta thì biết chuyện vừa rồi đã khiến nàng ta bị dọa cho sợ rồi nhưng trong lòng bà vẫn chưa nguôi cơn tức nên cũng không nói lời an ủi nào, chẳng qua ánh mắt lạnh hắt.

"Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, ta sẽ bàn bạc với mẫu thân con, phải sớm chọn cho con một gia đình gia giáo, chuẩn bị định thân nhanh mới được."

Vừa rồi Tống Minh Châu cúi đầu nên không thấy sắc mặt rét lạnh của Hoàng Đế, nhưng Anh Quốc Công phu nhân không như thế, trong lòng bà biết chắc Hoàng Đế sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy, chẳng bằng sớm gả Tống Minh Châu đi, vừa làm Hoàng Đế hài lòng vừa giúp Tống Minh Châu tránh được một kiếp.

Tống Minh Châu không biết tâm sự của Anh Quốc Công phu nhân, vừa nghe thấy vậy sắc mặt nàng ta thay đổi ngay, giọng điệu bất mãn: "Di mẫu!"

Anh Quốc Công phu nhân đã nói đến mức độ này, bà không ngờ Tống Minh Châu vẫn không hiểu chuyện như thế, hoàn toàn không biết tất cả hành động vừa rồi của nàng ta suýt nữa đã gây ra đại họa cho Anh Quốc Công phủ và Phú Yên hầu phủ.

Đáy mắt bà lóe lên tia thất vọng nặng nề, bà không muốn nói nhiều với nàng ta nữa mà quay sang dặn dò đám hạ nhân phía sau:

"Các người ở chỗ này canh chừng nàng ta, đừng để nàng ta gây thêm phiền phức nào nữa."

Nói xong, Anh Quốc Công phu nhân xoay người rời đi, đi vài bước bà lại xoay người lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nói:

"Suy nghĩ thật kĩ lời nói của ta, nếu lại rước họa thì không còn ai cứu được con nữa đâu."

Tổng Minh Châu cúi đầu, oán hận cắn chặt răng, nàng ta thực sự không dám tiếp tục tranh luận với Anh Quốc Công phu nhân nữa.

*****

Thanh Li đi theo sau Hoàng Đế, cách hăm nửa bước chân, nàng nhỏ giọng hỏi hăm:

"Ngoài đại sảnh có nữ quyến nào không?"

Hoàng Đế cải trang vi hành, Anh Quốc Công có to gan hơn nữa cũng không dám ngang nhiên công khai ra ngoài, cùng lắm là mời

Chương 12: Chương 8.2

thêm mấy vị đồng liêu đến tiếp khách mà thôi.
"Chắc là không có."

Hắn đi phía trước nàng, do chú ý đến bước đi của nàng nên tốc độ cũng không nhanh, nghe vậy, hắn không cần suy nghĩ mà nói: "Hơn phân nửa là triều thần thôi."

Thanh Li do dự: "Ta đi qua .. không tốt lắm đâu."
cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

"Có gì mà không tốt?" -- Hoàng Đế cũng không để trong lòng, hắn xem như hiển nhiên mà nói: "Trẫm dẫn nàng qua đó, ai dám nói này nói nọ?"

Thanh Li còn muốn nói tiếp thì Hoàng Đế đã dừng lại: "Đến rồi."

Thanh Li hơi ngẩn ra nhìn Anh Quốc Công và mấy vị nam tử trung niên từ đại sảnh ra đón, sắc mặt cung kính vẫn an Hoàng Đế.

Hôm nay Hoàng Đế vốn là cải trang vi hành nên không để ý so đo với những nghi thức xã giao này, vẻ mặt hân hạnh lạnh nhạt dần Thanh Li đi đầu vào bên trong.

Hắn là vua, nên ngồi ở vị trí chủ vị là lẽ đương nhiên, giờ khắc này chờ hắn an vị những người còn lại mới tùy theo địa vị mà tìm chỗ ngồi của mình, mấy vị thần tử đều một mực cung kính đứng tại chỗ, rũ mắt chờ Hoàng Đế ngồi xuống.

Lúc này, chỗ ngồi của Thanh Li có chút lúng túng.

Đại sảnh không có nhiều người nhưng toàn là những lão hồ ly từng trải, ánh mắt chỉ hơi lóe lên mà đã sáng như bóng đèn. Dù do lễ nghi hạn chế khiến họ không dám nhìn thẳng nàng nhưng những ánh mắt dò xét vẫn cẩn thận quét qua quét lại trên người nàng vài vòng. Khi ánh mắt của họ chiếu lên người mình, trong lòng Thanh Li có chút không được tự nhiên.

Cũng may từ sân nhỏ đến đại sảnh không gần, nàng nhỏ giọng nói vài lời thì những người kia cũng không nghe thấy được.

"Bệ hạ, ta vẫn nên trở về thôi, ta ở chỗ này thật sự không thích hợp..."

"Nàng đã đến đây rồi, tại sao lại không chịu đi tiếp?"

Giọng nói Hoàng Đế chứa đầy ý cười, hắn cũng không dừng bước lại.

"Chẳng lẽ lại giờ trò làm nũng giống trẻ con, muốn trăm bề đi mới chịu?"

Lời này của hắn nghe thì nhẹ nhàng nhưng Thanh Li dám đánh cược nếu mình thật sự xoay người rời đi, chỉ sợ Hoàng Đế chắc chắn sẽ dám bế nàng đi trước mắt bao người cho xem .

Hắn không biết xấu hổ nhưng nàng thì biết

đây!

Vì vậy Thanh Li không nói nữa, hai gò má nàng đỏ ửng, nhắm mắt theo đuôi cùng hắn đi vào đại sảnh.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Hoàng Đế đi đến ngôi xuống vị trí chủ vị, Thanh Li đứng ở phía sau hắn liếc mắt nhìn, đột nhiên nàng lộ ra vài phần kinh hãi, rung động tận đáy lòng.

Bên cạnh vị trí chủ vị của hắn có bố trí thêm một vị trí khác.

Thanh Li liếc nhìn đám người Lục nữ quan đã sớm chờ ở trong, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp hơn vài phần.

-- Đây chắc là do Hoàng Đế cố ý sắp xếp. Mấy người Anh Quốc Công chỉ là thần tử, ai dám đem vị trí của mình đặt bên cạnh Hoàng Đế chứ?

Muốn làm phản cũng không dám trắng trợn

như vậy.

Hoàng Đế ngồi xếp bằng ở chủ vị, rồi đưa tay về phía nàng: "Đến cạnh trẫm nào."

Thanh Li cúi đầu nhỏ giọng lên tiếng, tiếp theo nàng đặt tay mình vào tay hắn, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lục nữ quan nhẹ nhàng gạt đầu với thái giám đang đứng bên cạnh cửa, ý hiểu ý gạt đầu lại rồi lên tiếng mời mấy người Anh Quốc Công đi vào, theo thứ tự ngồi xuống.

Tuổi của đám người Anh Quốc Công cũng không nhỏ, lăn lộn trong triều đã lâu, tất cả đều thành tinh hết rồi, lúc này có thể chưa biết thân phận của nàng nhưng giờ khắc này thấy nàng và Hoàng Đế ngồi cạnh nhau thì bọn họ biết ngay nàng chính là vị tiểu Hoàng Hậu mà Hoàng Đế vừa mới sắc phong kia.

Mọi người đều biết Hoàng đế không phải người thích dẫn theo tùy thân*, nên khi thấy nàng được cùng đi, bọn họ cảm thấy rất thần

hàng chục sáng và bọn họ cũng thấy rất thú vị
kỳ, tuy trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ nhưng
ngoài mặt vẫn cung kính nâng chén mời rượu
chào hỏi Hoàng Hậu thiên tuế.

*người thân

Những người này đều là nam tử, chỉ một chén
rượu tất nhiên là không đáng kể. Tuy rằng
Thanh Li không nhất định phải uống nhưng
nếu thế lại là không nể mặt mấy vị đại thần,
nàng đành đưa tay bưng chén rượu kia lên
uống một hớp, từ mặt xuống đến cổ không chỗ
nào là không ửng đỏ.

Nhờ thế Hoàng Đế mới biết nàng không uống
được rượu, hắc nhử giọng quở trách một câu:
"Uống không được thì thôi, sao nàng phải cật
mạnh như vậy?"

Mấy người Anh Quốc Công ngồi cách hai
người hơi xa một chút, bọn họ không chú ý
đến tình hình bên này của hai người, hơn nữa
vì phép tắc nên bọn họ cũng không dám nhìn
mặt Thanh Li. Chính vì thế nên không ai phát
hiện ra sắc mặt đỏ hồng của nàng chỉ theo

nhện từ sức mạnh vô hình của nàng, chỉ theo quy định mà nâng chén lần nữa -- phải đủ ba chén mới được, Thanh Li mới uống có một chén, vẫn còn thiếu hai chén nữa.

Thanh Li bị Hoàng Đế quở trách một câu rồi lại nhìn đến chén rượu nhỏ trước mặt, nàng cầm không được mà không cầm cũng không xong, đang lúc nàng còn do dự thì đã thấy Hoàng Đế vươn tay lấy chén rượu nhỏ trước mặt nàng uống một hơi cạn sạch.

Trước những ánh mắt kinh ngạc của mấy vị thần tử, hần nói: "Hoàng Hậu còn nhỏ, không uống được rượu nên để trẫm uống thay nàng được rồi."

Anh Quốc Công là cựu thần đã đi theo Hoàng Đế nhiều năm, ông rất rõ ràng sự vô tình, lạnh lẽo của hần, giờ phút này thấy hần dịu dàng săn sóc vị tiểu Hoàng Hậu này như vậy, ông cũng không kiềm chế được mà thầm giật mình. Hoàng Đế đang ở tuổi sung mãn, dưới gối lại chưa có con nối dõi, nữ nhân tự nguyện đưa tới cửa đương nhiên như cá diếc sông sâu*

*người mù quảng chạy theo một

Lúc Hoàng Đế còn là hoàng tử, khi ở quân doanh Tây Bắc đã từng có nhi nữ của một vị tướng lĩnh, trong một lần đến thăm phụ thân, nàng ta đối với hắn vừa gặp đã thương, nhân lúc ban đêm trộm chạy đến doanh tướng của hắn tỏ lòng thương nhớ.

Nàng ta nghĩ thăm phụ thân mình và hắn có quan hệ thân thiết, lại là mỹ nhân đưa đến tận cửa, dù sao Hoàng Đế cũng sẽ không từ chối. Có điều không ngờ hắn không cho nàng ta chút xiu mặt mũi nào, một cước đạp thẳng ra ngoài sau đó sai người đưa nàng ta về chỗ phụ thân nàng ta, ngay trong đêm đó nàng ta khóc suốt mướt vì bị vị tướng lĩnh kia đuổi về nhà.

Lúc ở Tây Bắc, Hoàng Đế bị quân vô cùng nghiêm khắc. Trong quân doanh cấm nữ sắc, bản thân hắn cũng làm gương tốt. Anh Quốc Công ở bên cạnh thấy rất rõ ràng. Ông cho

rằng không phải Hoàng Đế muốn phá hỏng quy tắc, mà là do không thích nàng kia vô lễ thôi, không ngờ đến lúc Hoàng Đế lên ngôi, hắn cũng vẫn giữ mình trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 13: Chương 8.3

Kể từ đó, cho dù ngoài miệng mọi người không nói nhưng trong đầu lại không kiềm chế được mà suy nghĩ linh tinh.

Nam nhân mà, ai chả giống nhau, cớ gì quần ta đều như nhau cả, nếu người thật sự giữ mình trong sạch, ngoài miệng người ta khoa trương khen ngợi vài câu nhưng trong đầu không biết họ nghĩ như thế nào đâu.

Ví dụ như Anh Quốc Công, trong đầu ông khi đó đã nghĩ – Thực tâm, thật vất vả mới có được ngôi vị Hoàng Đế mà lại không có nhi tử kế thừa.

Sâu xa hơn thì -- Bệ hạ người bị thương lúc nào, chẳng lẽ không thể gần nữ sắc sao?

Hay là -- Từ trước đến nay chưa từng thấy bên cạnh người có nữ nhân, chẳng lẽ người bị thương từ khi còn nhỏ?

Aijii, càng nghĩ càng cảm thấy hân đáng thương.

Trong triều người có cách nghĩ này thực ra cũng không ít, người gan lớn chút thì cảm thấy Hoàng Đế không thể sinh con, thậm chí bọn họ đã âm thầm liên hệ trong hoàng tộc, đánh cược xem trong tương lai, nhi tử của vị nào sẽ được chọn làm con thừa tự.

Từ đầu tới cuối, Hoàng Đế hoàn toàn không thể hiện thái độ của mình.

Editor: Cobe
Truyện được đăng tại cungquanghang.com

Lúc trước Anh Quốc Công cũng cho rằng Hoàng Đế thờ ơ như vậy là do giấu bệnh sợ thây, cho tới tận bây giờ ông mới mở hồ hiệu một chút.

Cái gì mà không gần nữ sắc, chẳng qua là do...Người mà hân muốn còn chưa có xuất hiện mà thôi.

Bệ hạ như bây giờ... Anh Quốc Công chậm rãi châm một chén trà, tận đáy lòng nói một câu "Sợ rằng thực sự thua rồi"

Cũng không biết vị tiểu Hoàng Hậu này có thể phá bỏ lời nguyên của các vị Hoàng Hậu Đại Tán từ trước đến nay hay

không?

Lời nguyện này vốn đã lan truyền rộng rãi trong nội cung,
về sau dần dần lan truyền đến dân gian.

Tuy nói quý thần chỉ là những điều tâm linh, mờ mịt vô căn
cứ nhưng trên thực tế, tính ra liên tiếp mấy đời nay của Đại
Tần, không có một vị hoàng hậu nào có thể chết già.

Không nói đâu xa, hai đời hoàng hậu gần đây nhất hoàn toàn
không thể tránh khỏi lời nguyện này.

Mẫu thân ruột của tiên đế Hiếu Từ Hoàng Hậu vốn là chính

Editor: Cobe

Truyện được đăng tại cungquanghang.com

thê của Anh Tông, là lúc Anh Tông chưa xưng Đế đã được
sắc phong bà làm Vương Phi, nhưng Anh Tông lại chuyên
sủng Trắc Phi, cũng chính là vị Nguyên Trinh quý phi sau
này, khiến cho Hiếu Từ Hoàng Hậu có một khoảng thời gian
vô cùng khó khăn.

Thực ra, những chuyện như thế này vốn không cần nhiều
lời, chỉ cần nghe hai chữ "Nguyên trinh" trong phong hào
của quý phi là đã đủ hiểu vị quý phi này được sủng ái như
thế nào rồi.

Người ở chỉ cốt cốt lương thiện như bạn đầu tình tâm

Nguyên ý chỉ giờ gác hương trện như ban đầu trịnh, tưng

đồng nhất trước sau như một.

Phong hào này, trước giờ chỉ trụng cùng mới có vậy mà Anh Tông lại ban cho quý phi, ân sủng quá lớn, thực sự không thể nói lên lời.

Theo như quy định, Quý Đức Thục Nhân bốn phong hào cho phi tần đều chỉ có một chữ, nhưng chỉ cần có liên quan đến Nguyên Trĩnh quý phi, Anh Tông đều cứng rắn chống lại sự chỉ trích của quần thần và dân chúng phá vỡ thông lệ, thể hiện rõ ràng sự sủng ái của mình đối với quý phi, ban cho bà ta phong hào hai chữ "Nguyên trĩnh", điểm này, trong sử sách của Đại Tần cũng là độc nhất vô nhị.

Con người đều có lòng tham không đáy, đương nhiên Nguyên trĩnh quý phi cũng không ngoại lệ.

Bà ta xuất thân là trâm anh thế gia nhất tộc Hà thị, thế lực gia tộc hùng mạnh, không hề thua kém trụng cùng.

Hướng hồ, dưới gối bà ta có con trai, cộng thêm ý vào sự sủng ái của Anh Tông, đối với vị trí chí cao vô thượng kia bà ta muốn đánh cược một lần.

Năm Anh Tông thứ mười lăm, người ta tìm ra cổ trụng trong Chiêu Nhân Điện, trong cơn giận dữ Anh Tông đã cấm túc

Hoàng Hậu; đến tháng hai năm sau; Anh Tông không để ý đến sự phản đối của các đại thần và dân chúng, ngang nhiên ra ý chỉ phế hậu.

Hoàng hậu vốn là người đứng đầu hậu cung, nhi tử lại là đệ ch
trưởng tử, chỉ cần đợi đến khi Anh Tông băng hà là được rồi,
Editor: Cobe
Truyện được đăng tại cungquanghang.com
đang tốt đẹp như vậy, bà bày ra mớ vu thuật kia làm gì, có
lợi gì cho bà đâu?

Người sáng suốt đều nhìn ra được, tất cả là do Nguyên Trinh
quý phi đồ mưu thêm muốn vị trí kia đã lâu; cuối cùng bà ta
cũng ra tay hành động mà thôi.

Năm đó, Anh Tông đăng cơ đã được mười lăm năm, tuy thế
lực của ông đã vững chắc nhưng vẫn phải nghe lời khuyên
can của các nguyên lão tiền triều; cộng thêm ba nghìn Thái
học sinh* xếp hàng ngồi ngoài cửa cung phản đối, qua hai sự
can gián này mà mãi cho đến triều đại của Anh Tông kết
thúc, Hiếu Từ Hoàng Hậu vẫn chưa từng bị ban chết, còn
Nguyên Trinh quý phi dù được sủng ái đến mấy nhưng cuối
cùng vẫn không thể ngồi lên ngôi hậu.

*Thái học sinh: là học vị cấp cho những thí sinh đỗ kỳ thi
hội, một trong những kỳ thi Nho học do triều đình phong
kiến tổ chức.

Mà hoàng tử mà bà ta sinh ra cũng không có được thân phận con chính thể. Chỉ là, đối với tiền đế mà nói, dù mẫu thân chưa từng bị ban chết nhưng hoàn cảnh của ông ta cũng không tốt lắm.

Editor: Cobe

Truyện được đăng tại cungquanghang.com

Trung cung bị phế, với tư cách đã từng là trượng tử, việc kế nhiệm Hoàng Đế của ông ta vốn là chuyện ván đã đóng thuyền – địa vị chấu chấu sẽ có thay đổi rất lớn.

Theo quy định, chuyện ông ta trở thành người nối ngôi đã rành rành ra đó, nhưng sau khi thân mẫu bị phế, nháy mắt địa vị của ông ta bỗng rớt xuống nghìn trượng.

Dù Anh Tông thiên vị Nguyên Trinh quý phi, không thích Hiếu Từ Hoàng Hậu nhưng ông sẽ không giết trượng tử của mình, cũng sẽ không để người khác sỉ nhục hán. Song dù vậy, ông vẫn nghe lời nói thủ thi bên tai của Nguyên Trinh quý phi mà hạ chỉ ban nhị nữ Hà gia cho trượng tử của mình làm chính thể.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cầm Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Chương 8.4

Đó là Hà phi, cũng chính là mẫu thân ruột của Hoàng Đế hiện nay, sau này bà được truy phong là Hiếu Nhân hoàng hậu.

Trong suốt thời gian tại vị của tiên đế, dù lật tất cả các sách sử cũng không thể tìm thấy danh xưng Hiếu Nhân Hoàng Hậu, bởi vì đây là danh hào được phong sau khi bà mất, sau khi Hoàng Đế lên ngôi, hẳn đã vì thân mẫu của mình mà truy phong danh hào ấy.

Chung quy dưới triều đại của tiên đế, danh xưng Hiếu Nhân hoàng hậu cũng lắm chỉ là một loại xưng hô mà thôi, bởi vì tiên đế vốn là một người không thể không phi không thiệp gì cả.

Đối với tiên đế mà nói, ông ta vốn là frưởng tử, chỉ tiếc số mệnh của ông ta không tốt, thân mẫu vì Nguyên Trinh quý phi nên bị phế, ông ta chỉ là cái bóng mờ frưởng thành dưới thời Nguyên Trinh quý phi được sủng ái. Vì vậy ông ta không thể không học tính nhẫn nại, đối xử hư tình giả ý qua loa có lệ với bà ta, lại thêm việc bị bức lấy chất nữ của Hà quý phi làm chính thể, thậm chí còn vì để nhất tộc Hà thị an tâm mà cùng chính thể sinh ra frưởng tử, cũng là Hoàng Đế hiện nay. Ở vào hoàn cảnh như vậy nên chắc chắn frưởng tử sẽ không được ông ta yêu thích, chuyên nhất sinh tình cảm

ngang trái với con gái của kẻ thù chỉ có thể có trong các vở tuồng, còn ở hoàng gia thì tuyệt đối không thể xảy ra.

Editor: Cobe
Truyện được đăng tại cungquanghang.com

Thời điểm còn phải ẩn nhẫn, có lẽ tiên đế phải cố nén buồn nôn để tương kính như tân với chính phi của mình, còn với trưởng tử thì phụ tử tử hiếu, nhưng đợi đến lúc ông ta cũng có được thế lực của mình, thành công lật đổ Hà gia, đương nhiên thái độ của ông ta sẽ thay đổi hoàn toàn.

Theo lẽ thường, tiên đế càng không thích nhìn thấy chính phi Hà thị và vị trưởng tử không được yêu thương kia.

Lại nói tiếp, đúng là trào phúng, cảnh ngộ năm đó mà tiên đế từng gặp, cuối cùng lại diễn ra trên người trưởng tử của ông ta.

Sơ với tiên đế thì hoàn cảnh của Hoàng đế còn tốt hơn một chút, hẳn không gặp phải cảnh mẫu thân không may bị phế, nhưng xét trên mọi góc độ mà nói thực ra cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Vị trí của tiên đế được củng cố, lúc Anh Tông bệnh nặng, tiên đế được phép giám quốc, ông ta liền ngang nhiên ra tay

đối phó với Hà gia đã hưởng vinh hoa mấy đời. Từ nhỏ, ông ta đã ghi hận khi thấy mẫu thân bị Nguyên Trinh quý phi ức hiếp, thời niên thiếu lại phải hết mực cung kính mà đối với nhất tộc Hà thị, lại thêm một lần ông ta đưa Hà phi về thăm

Editor: Cobe

Truyện được đăng tại cungquanghang.com

nhà, nhạc phụ nhạc mẫu đều tỏ vẻ cao cao tại thượng, thù hận tích lũy nhiều khiến tiện để không hề nề tình chút nào, Hà gia bị tịch thu toàn bộ tài sản, giết kẻ phạm tội, không bỏ qua bất cứ thứ gì.

Nếu không phải lo lắng bị người đời phi nhổ là lòng dạ độc ác, sắt đá vô tình thì đến chính phi của ông ta, ông ta cũng muốn xử lý cùng lúc đó.

Sự thật chứng minh, không cần ông ta vẽ vời cho thêm chuyện làm gì.

Hà phi thấy gia tộc gặp họa diệt môn, người ra tay lại là người đầu ấp tay gối của mình, cộng thêm thái độ của trượng phu thay đổi hoàn toàn, sao bà lại không hiểu

-- Tăm gương Hiếu Từ Hoàng Hậu vẫn còn ngay trước mắt bà kia kia

Đời này của bà coi như đã xong nhưng bà còn có nhi tử, nó vẫn còn nhỏ như thế, mẫu tộc lại bị phụ thân nó tru sát gần như không còn, cảnh ngộ như vậy, làm sao mà không thể

lượng?

Hà thị xuất thân từ thế gia vọng tộc, làm việc không thiếu quyết đoán, trong lòng bà rất rõ ràng, chỉ sợ tiên đế đã sớm chán ghét bà, sống tiếp chỉ là sống tạm bợ, càng khiến ông ta thấy khinh thường hơn, chẳng thà bà dứt khoát chết đi đổi lấy một con đường sống cho nhi tử.

Ba ngày sau khi tiên đế tịch thu toàn bộ tài sản của Hà gia, Hà phi để lại di ngôn ngăn ngừa "Mẫu tộc mất mặt bất kính, thiếp thân cũng không còn mặt mũi mà sống trên thế gian" rồi treo cổ tự vẫn.

Kể từ đó, với tư cách là trưởng tử do Hà phi sinh, hoàn cảnh của Hoàng đế cũng không dễ chịu chút nào, thậm chí so với cảnh ngộ của tiên đế khi mẫu hậu của ông ta bị phế còn khó khăn hơn mấy phần.

Mẫu thân tiên đế tuy bị phế nhưng ông ta vẫn còn mẫu tộc hỗ trợ, còn Hoàng Đế thì thực sự không có cái gì cả.

Dù chiếm được danh phận trưởng tử nhưng mẫu thân đã không còn, mẫu tộc lại bị tiên đế ra tay tiêu diệt không còn.

Editor: Cobe

Truyện được đăng tại cungquanghang.com

một mảnh, đưa mắt nhìn bốn phía, quả thật là một tịch hy

vong cũng không thấy.

Hồ dữ còn không ăn thịt con, mặc dù tiên đế không thích hán nhưng cũng không muốn giết chết cốt nhục của mình, song nếu mỗi ngày đều phải thấy hán thì chắc chắn ông ta sẽ rất phiền chán. Thế là ông ta lấy đại một lý do, đuổi hán đến đất Tổ Tây Bắc trông coi từ đường đi.

Hoàng Triều Tiệu thì gốc ở Tây Bắc, đất Tổ cũng ở chỗ này, trông coi từ đường là chuyện gì thì không cần nói nữa, chỉ có điều nhà binh thường chắc sẽ không để trưởng tử đi làm chuyện này.

Có thể do khi đó Hà gia vừa mới sụp đổ, triều thần có quan tâm thì cũng chỉ biết đánh trống lảng, trong huyết mạch của vị trưởng tử này có một nửa là của Hà gia một nửa là của tiên đế, liệu có ai dám mở miệng bênh vực hán?

Đến cuối cùng vẫn là theo ý tiên đế, cứ Hoàng Đế đến đất Tổ Tây Bắc thôi.

Có điều, không ngờ rằng, chỉ thay đổi sang một phương pháp khác mà vô tình giúp hán toại nguyện.

Editor: Cobe

Truyện được đăng tại cungquanghang.com

Cineloop* là nhà sản xuất nội dung số không phải là quái vật

Giao Long, là phải nó mà gọi giờ chứ không phải là quái vật
nuôi trong hồ.

*Giao long: là con thú rồng trong truyền thuyết và là cá
sấu bây giờ ^^, là một loại thủy quái trong truyền thuyết,
thuộc lớp bò sát kích thước khổng lồ, có thể hại tất cả các
sinh vật đời lại gần kể cả người (theo Wikipedia).

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 9

Anh Quốc Công âm thầm lắc đầu, rồi len lén
nhìn lên khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của Thanh
Li, xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta hận
không thể moi tim dâng lên cho nàng.

Dung mạo thế này, kể cả Thần tiên cũng
không sánh bằng. Dù có là tiên trên trời sợ là
cũng muốn động phạm tâm ấy chứ.

Hoàng Đế thiên vị nàng như vậy dường như
cũng không quá khó để lý giải.

Ông và Hoàng Đế có mối quan hệ rất tốt,
tương hợp như này ông cũng có thể đánh bạo

nói đùa một câu: "Nương nương còn nhỏ, uống không được cũng không sao, Bệ Hạ đã uống thay vậy thì không thể chỉ uống có hai chén dễ dàng như vậy được!"

Mấy người khác thấy tâm trạng Hoàng Đế rất tốt, mọi người cũng hòa theo mở miệng trêu ghẹo: "Anh Quốc Công nói rất đúng, nương nương vẫn còn ở bên cạnh người nhìn đó, thấy bệ hạ chỉ uống ít như vậy, dù là ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại đang cười người đấy ....."

Hoàng Đế bị một tiếng nương nương của bọn hân lấy lòng rồi, một bên hân cười lớn gọi thái giám thêm rượu, bên kia thì nói với Thanh Li: "Mới có một lát mà nàng đã gây ra cho trăm không ít rắc rối, nàng giỏi thật đấy!"

Sở trường của Thanh Li không phải là đầu võ mồm, lại thêm nàng mới uống một ly rượu khiến nàng chóng mặt đau đầu. Dù nàng nghe được giọng nói của Hoàng Đế nhưng có chút không phản ứng kịp, nàng ngẩng đầu mang vẻ

mặt say rượu nhìn hân nhưng không đáp lời.

Khuôn mặt của nàng vốn đã rất đẹp, hai gò má nhuộm một màu hồng phấn, đôi mắt ngấn nước, ánh mắt kia mà nhìn vào người khác thì thực sự có thể câu hồn phách của họ đi mất.

Hoàng Đế chỉ định đưa nàng một chút, hân không nên dẫn nàng đến đây, giờ khắc này trong lòng hân không khỏi cảm thấy hối hận.

Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy chỉ nên để cho một mình hân ôm vào lòng từ từ yêu thương thôi, sao có thể mang ra bên ngoài, để ai cũng có thể nhìn thấy chứ?

Ngón tay hân bóp chặt chén rượu nhỏ, ánh mắt tối hơn mấy phần.

Uống xong một chén, cung phản xạ của Thanh Li dương như bị kéo dài ra ba mét, gắng gượng dừng một hồi lâu mới chống lại ánh mắt nóng bỏng của Hoàng Đế: "Người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm, ai bảo tiêu lương bệ hạ tốt quá làm chi?"

Tường An bá lập tức vỗ tay cười nói: "Nương nương nói rất đúng, ai bảo Bệ Hạ có tiểu lượng

tốt chứ, hôm nay ở trước mặt tiểu nương nương người không được mất bình tĩnh mới phải."

Mấy người khác cũng cười rộ lên, rồi rút mời rượu, ánh mắt Hoàng Đế quét một vòng quanh mọi người.

"Thường ngày trăm không thấy các người nói nhiều như vậy, thì ra là để dùng vào lúc này đây."

Anh Quốc Công cũng nói: "Bệ Hạ nói rất đúng, chúng thần đặc biệt ở chỗ này chờ người đây, người không được từ chối đâu."

Hoàng Đế vừa ra hiệu cho người hầu rót rượu, vừa nói với Thanh Li: "Nào có ai như nàng vậy, không giúp phu quân của nàng thì thôi lại còn hùa với người ngoài trêu trẫm."

Giọng hần nhân nhát, không hề có ý tứ trách cứ mà ngược lại có vài phần thân mật giữa phu

thê.

Trong mấy người ở đây, ngoại trừ Đế Hậu thì Anh Quốc Công là người có thân phận cao nhất, đương nhiên ông cũng ngồi gần vị trí chủ vị nhất, câu nói của Hoàng Đế, ông cũng là người nghe rõ ràng nhất, sắc mặt lúc Hoàng Đế nói mấy lời đó, ông quan sát không bỏ sót thứ gì.

Ông đã ngoài tứ tuần, ông cũng đã từng trải qua tình yêu nam nữ, thấy sắc mặt Hoàng Đế, không hiểu sao trong lòng ông có một loại ý nghĩ cứ quanh quẩn không chịu đi.

Lúc trước có lẽ ông không hiểu rõ nhưng bây giờ ông lại có cảm giác... Đại khái chính là sắc mặt Hoàng Đế giống như -- Ngữ đạm tình nùng*

* Ngữ đạm tình nùng: Lời nói lạnh lùng nhưng chứa đầy tình ý.

Tâm trạng Hoàng Đế không tệ, trong lòng

chúng thần cũng dễ chịu, quân thần hòa hợp, nhất thời bầu không khí vô cùng tốt, có thể nói là cả khách và chủ đều vui mừng, chỉ có duy nhất một người không khỏe, không cần nói cũng biết là có mình Thanh Li thôi.

Không biết giống ai mà tiêu lượng của Thanh Li cực thấp, loại vật như rượu, bình thường nàng không dám đụng vào, hôm nay khó có thể từ chối nên nàng đành uống một ly, sau đó nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng vừa muốn lên tiếng gọi người cho mình một ly nước trong thì nhìn thấy chén rượu nhỏ của mình bị Hoàng Đế cầm đi kính rượu người khác.

Cái chén nhỏ đó vốn là của Thanh Li, nàng mới vừa uống xong đã bị Hoàng Đế lấy mất, chỉ cần tưởng tượng đến chuyện cái chén nhỏ được hai người dùng chung là mặt nàng nóng lên, không muốn bị mọi người phát hiện nên nàng đành cúi đầu nhìn đồ ăn trước mặt.

Hiện giờ thân phận nàng cao quý, đương nhiên Anh Quốc Công phủ không dám thất lễ, vừa nhìn là thấu vô cùng náo nhona miêng. Thanh Li

dùng đũa gắp một cọng rau xanh, lúc này nàng mới thấy thoải mái một chút.

Hoàng Đế nghiêng đầu liếc nàng một cái, lông mày hắn hơi nhíu lại ---- "Chỉ uống có một ngụm thôi mà, sao lâu như vậy rồi vẫn không hết say?"

Hắn áp mu bàn tay vào mặt nàng, đầu lông mày không kiềm chế được càng nhíu chặt hơn, "Hơi nóng nữa." --- Hoàng Đế nhỏ giọng hỏi nàng: "Mỗi lần nàng uống rượu đều vậy hết hả?"

Thanh Li không muốn nói cho hắn biết nguyên nhân thật sự khiến nàng đỏ mặt, nàng đành gật đầu lung tung: "A... Cũng không phải mới ngày một ngày hai, một lát nữa sẽ tốt lên thôi ạ."

Hoàng Đế nhìn nhìn nàng, hắn vẫn có chút không yên lòng đặt chén trà nóng trước mặt mình sang cho nàng, "Có lẽ do rượu hơi mạnh, nước trà giải rượu, nàng uống mấy hớp là khỏe

thời."

Dù sao cũng đang dự tiệc, hơn nữa trước mặt đều là nam nhân tửu lượng như nước, trong yến tiệc không chuẩn bị trà nhưng Anh Quốc Công biết Hoàng Đế thích uống trà đặc nên ông có chuẩn bị một phần.

Mặc dù thân phận Thanh Li đã được xác định, nữ nhân uống trà đặc cũng không tốt, nhưng hẳn không hề quan tâm mấy thứ đáng ghét đó mà nhất định đưa qua.

Thanh Li sống hai đời đều chưa từng nếm mùi khổ sở, kiếp trước cha mẹ nàng là người làm ăn, tuy khó tránh chuyện bận rộn nhưng bởi vì vậy này nên họ đặc biệt rất chiều chuộng con gái, ăn mặc đồ dùng phải là thứ tốt nhất, không để nàng thiếu thốn thứ gì.

Đến đời này thì không cần phải nói, phụ thân Đồng thị là thái phó đương triều, là Nho sĩ tiếng tăm lừng lẫy, có mẫu thân xuất thân như vậy dạy dỗ, cũng chiều hết mực, đừng nói là

dùng chung chén trà, chỉ cần trà hơi nguội thôi là đã bỏ hết rồi.

Bây giờ Hoàng Đế đưa chén trà của hắn cho mình, nàng chỉ tiện tay cầm lấy thôi chứ không uống miếng nào.

Hoàng Đế không biết ý nghĩ trong lòng nàng, hắn cho là nàng sợ bị phỏng nên nói nhỏ: "Để được một lúc rồi, không phỏng đâu."

Thanh Li lại lên tiếng: "Không sao, một lát là tốt lên thôi ạ."

Lần đầu từ chối thì về tình có thể tha thứ, còn bây giờ người bình thường còn nhìn ra vấn đề,

CAH | cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 9.2

huống chi Hoàng Đế là người khôn khéo như vậy.

Sắc mặt hắn lạnh dần, lạnh nhạt liếc Thanh Li

một cái rồi chột mồm cười, chẳng qua là đáy mắt lóe lên, không còn dịu dàng như trước, "--- Sao thế, ghét bỏ Trầm?"

Trong lòng Thanh Li cũng biết mình hơi quá phận, dù sao Hoàng Đế đưa trà cho nàng là có ý tốt, có lẽ là do thói quen hai đời, làm sao dễ dàng sửa đổi được? Thế nên nàng mới không dùng chén trà này mà thôi.

Giờ khắc này thấy sắc mặt Hoàng Đế thì nàng biết ngay là hẩn tức giận, đầu lông mày nàng khẽ nhướng lên rồi đưa tay bưng chén trà lên chậm rãi nhấp một hớp, uống xong nàng nhẹ nhàng đặt xuống.

Trà đã uống rồi, nàng cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng Đế, nhưng vẫn không thấy thay đổi gì cả.

Ánh mắt Hoàng Đế càng ngày càng lạnh, hẩn nhìn nàng một lát mới nhỏ giọng nói:

"Làm sao? Dùng trà của Trầm khiến nàng uất ức vậy hả?"

Thanh Li không muốn vì chuyện này mà làm hấn không vui, nàng gấp gáp nhỏ giọng giải thích: "Bệ hạ thứ lỗi, do thói quen ở nhà... Cho nên..."

Hoàng Đế cũng biết những cô nương khuê các được dạy bảo rất kỹ, cơ bản là không được dùng chung đồ với người khác, nàng không tính là quá đáng.

Hắn cũng như vậy, từ nhỏ đã tiếp nhận nền giáo dục của Hoàng tộc, sau này khi hắn tới quân doanh mới bắt đầu cầu thả.

Tuy nhiên, từ khi lên làm Hoàng Đế, tính cầu thả của hắn cũng đã được uốn nắn phần nào, trở nên cẩn thận một lần nữa.

Thẳng thắn mà nói, nếu trong buổi tiệc có người đưa cho Hoàng Đế chén trà mà mình đã dùng qua, lúc này chắc chắn hắn sẽ dùng lý do bất kính chụp mũ chém tước rồi nói sau.

Thiên hạ này đều là của hắn, ở đâu ra đạo lý

hắn phải dùng đồ người khác đã dùng qua

hắn phải dùng đồ người khác đã dùng qua.
Chỉ có mình nàng là ngoại lệ.

Vừa rồi, hắn không chút nghĩ ngợi nhận cái chén nhỏ trước mặt nàng uống rượu tiếp, hắn không cảm thấy có gì không ổn cả.

Phu thê vốn là một thể, làm gì có chuyện phân chia giữa người với ta.

Có điều, hình như tiểu cô nương này không nghĩ như thế.

Hoàng Đế bình tĩnh nhìn Thanh Li một lát, sau đó mặt không biểu cảm quay qua chỗ khác, trò chuyện vui vẻ với mấy vị thần tử.

Người khác có thể nhìn không ra, hoặc nhìn ra nhưng không dám nói, song Thanh Li vẫn có cảm giác, Hoàng Đế... Vẫn đang rất giận.

Trong lòng nàng cũng không biết có mùi vị gì, có chút ảm ức, có chút sợ hãi, nàng lẳng lẳng ngồi đó, cuối cùng đánh bạo mượn góc khuất để hi một hơi thở gấp, đưa tay ra bóp ống tay.

thoại bị mặt bàn che lấp, cuối cùng từ kéo ông này
áo của hắn.

Đương nhiên Hoàng Đế nhận ra nhưng hắn
vẫn nói chuyện với Trung Viễn Hầu mà không
thèm để ý đến nàng.

Thanh Li chưa từ bỏ ý định, nàng kéo thêm lần
nữa, Hoàng Đế vẫn mặc kệ, hắn không đẩy
bàn tay nhỏ bé kia ra, cũng không chủ động
nắm lấy, chỉ là thản nhiên không tỏ vẻ gì.
Lòng nàng trùng xuống, giống như có tảng đá
đè nặng, có chút không thở nổi.

Thanh Li không muốn tự làm mình mất mặt
nên rút tay về, nàng ngồi nghiêm chỉnh trên
ghế của mình không lên tiếng cũng không làm
thêm động tác nào nữa.

Cứ như vậy, mãi cho tới buổi tiệc kết thúc.

Anh Quốc Công phát hiện tình cảnh hai người
này không ổn lắm, những người khác cũng
không phải là kẻ ngốc, mặc dù không biết tại
sao lúc này hai người đang tình tứ dạt dào

bỗng nhiên lạnh xuống, nhưng không ai dám
dây vào, mọi người cung kính đứng trước cửa,
cung kính tiễn đoàn người Hoàng Đế và
Thanh Li rời đi.

Hoàng Đế không nói một lời, tiêu sai đi ở phía
trước, Thanh Li đi phía sau hẳn cũng trầm mặc
không nói.

Hoàng Đế rất cao, Thanh Li đi phía sau hẳn
sâu sắc phát hiện hẳn vai rộng eo thon, dáng
người cao ngất.

Đại khái do đang tức giận, Hoàng Đế đi rất
nhanh, ít nhất so với tốc độ lúc đến, rõ ràng
nhanh hơn rất nhiều.

Thanh Li mang váy chật, bước chân không lớn
không nhanh bằng Hoàng Đế, đương nhiên sẽ
bị thụt lùi phía sau, thấy khoảng cách giữa hai
người ngày càng rộng, nàng kiềm lòng không
được có chút nóng vội.

Mặc dù có hai lần thất bại lúc này làm gương,

song Thanh Li vẫn nghi ngại một lát rồi đánh bạo lần nữa, kéo ống tay áo của hắn.

Hoàng Đế không hất tay nàng ra nhưng cũng không để ý đến nàng, chẳng qua hắn chỉ bước nhanh giống như ở tiền đình, bỏ mặc nàng mà thôi.

Thanh Li giật mình, ý thức đang mơ hồ nay tỉnh táo hơn mấy phần, trái tim cũng lạnh dần, nàng chủ động buông tay ra.

Hoàng Đế không hài lòng, tự mình xuống nước, tuy thân phận còn đó nhưng cũng lắm là mất mặt thôi, sợ gì chứ.

Gần vua như gần cọp, quả nhiên không phải nói ngoa.

Buồn vui bất chợt, lòng dạ khó dò, khiến người ta không biết phải đối phó thế nào.

Lúc trái tim nàng đang lạnh dần thì Hoàng Đế này giờ vẫn luôn trầm mặc lên tiếng, "Vừa rồi không phải nàng lớn gan lắm sao, sao bây

giờ nhỏ lại rồi?"

Hắn bước chậm lại, "Lúc này rõ ràng còn kéo ống tay áo của Trầm, tại sao lại buông ra?"

Thanh Li không ngờ hắn lại lên tiếng, nàng hơi dừng lại nhỏ giọng trả lời, "Bản thân Bệ hạ không muốn, làm sao thần nữ dám làm càn?"

Bước chân Hoàng Đế dừng lại.

Thanh Li cúi đầu đi phía sau hắn nên không chú ý đằng trước, hắn dừng lại làm suýt nữa thì nàng đụng vào người hắn, cũng may Oanh Ca đi phía sau kéo nàng lại mới không sao.

Hoàng Đế quay lại nhìn nàng, khóe môi mang theo nụ cười, hắn bình tĩnh ngắm nàng một lát rồi thở dài, "Vừa rồi còn xưng 'Ta' mà, chỉ mới không bao lâu sao lại biến thành thần nữ rồi hả?"

Thanh Li cúi đầu, "Thần nữ không dám mạo

phạm."

Hoàng Đế cũng cúi đầu quan sát sắc mặt nàng, một lúc sau hắn mới hiểu rõ, "Cảm thấy uất ức?"

Thanh Li quay mặt sang chỗ khác, khẽ nói:
"Thần nữ không dám."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

"Cứ mở miệng là tự xưng thần nữ." Hoàng Đế đưa tay vén mấy sợi tóc rơi tán loạn của nàng ra sau tai, "Vậy mà dám nói không uất ức." Đường như có gió thổi qua, thổi trúng nỗi lòng Thanh Li khiến nó loạn cả lên.

"--- Rõ ràng là nàng ghét bỏ Trẫm." Hoàng Đế chậm rãi nói: "Trẫm còn chưa kịp uất ức mà nàng đã uất ức tước rồi."

Thanh Li mấp máy môi, không biết nghĩ đến điều gì mà không lên tiếng.

"Tiểu cô nương này..." Hoàng Đế nhìn chằm chằm Thanh Li, thấy nàng vẫn không chịu nói,

có điều hần vẫn không giận, "Quả nhiên khiến người ta khó xử."

Thanh Li không hiểu ý hần, các ngón tay trong ống tay áo xoắn lại với nhau không trả lời.

"Tình tình cứng ngắc như vậy?" Ngay lúc nàng không biết phải làm thế nào thì Hoàng Đế lại nói tiếp: "Trẫm không để ý tới nàng, nàng cũng không để ý Trẫm, đây là thái độ của trẻ con với gia gia sao?"

Thanh Li mơ màng ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt hần.

Ánh mắt Hoàng Đế không tinh là dịu dàng, thậm chí có hơi lạnh lùng, có điều hình như trong đôi con ngươi đen nhánh kia có một hình ảnh rất mềm mại. Thanh Li ngẩn ngơ nhìn vào mắt hần, nàng có cảm giác trái tim mình hơi loạn nhịp, làm như có gì đó đang hồi sinh.

"Oan gia." Hoàng Đế đưa tay ôm eo Thanh Ly mạnh mẽ kéo nàng sát vào lòng mình, "Sức

nàng yếu như vậy tất nhiên không kéo nổi
Trẫm rồi ---- Nếu muốn nàng phải tiến tới ôm
lấy Trẫm mới được."

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên trán Thanh Li
một nụ hôn, tiếp theo hắn nắm cầm nàng nâng
lên để nàng đối mặt với mình, "Lời của Trẫm,
nàng nhớ kỹ chưa?"

Eo Thanh Li bị hắn ôm chặt, cả người nàng
dán vào lồng ngực hắn, mặt nàng đỏ đến
mang tai, theo bản năng muốn xoay sang chỗ
khác, có điều cầm nàng bị Hoàng Đế giữ lấy
nên nàng chỉ có thể đối mặt với hắn, một lúc
lâu sau nàng mới nổi giận: "Thần nữ không
dám, lỡ như bị bệ hạ đẩy ra thì mất mặt biết
bao nhiêu."

"Cô nương ngốc." Hoàng Đế càng ôm nàng
chặt hơn, để Thanh Li hoàn toàn nằm gọn
trong lòng mình, giọng nói cực kỳ dịu dàng,
"--- Làm sao Trẫm nở."

Chương 17: Chương 10

Thanh Li đã sống hai đời, ngoại trừ phụ thân của nàng thì chưa từng có ai ôm nàng vào lòng thân mật như vậy. Giờ phút này bị Hoàng Đế – một người khác phái lạ lẫm ôm chặt, nàng không chịu được mà mặt đỏ rực như ráng chiều, đuôi mắt xầu hổ, nhất thời một câu nàng cũng không thể nói được thành lời.

Im lặng một lúc lâu, nàng mới đỏ mặt mà nói: "Bệ Hạ, hay là người buông thân nữ ra trước đi đã..."

Hoàng Đế cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có những cảm xúc khó nói lên lời, rồi hần lại hỏi một câu: "Nàng vừa mới nói cái gì?"

Hần hỏi như thế khiến trong lòng Thanh Li có chút buồn bực.

---- Người này thật xấu, rõ ràng hần ôm chặt mình như vậy, lúc nói chuyện gần như vành tai

và tóc mai hai người chạm vào nhau, ấy vậy mà vào lúc này, hắn còn dám nói bản thân hắn nghe không rõ nàng vừa nói gì?

---- Rốt cuộc là do hắn thực sự nghe không rõ hay là cố ý làm chuyện xấu, giả vờ không nghe thấy, nhân cơ hội này mà ức hiếp mình?

Trong lòng Thanh Li đang áp chế một tảng lửa giận, cuối cùng nàng đành cố gắng nhẫn nại nói lại một lần nữa: "Nơi này người đến người đi, có chút không tiện... Bệ Hạ buông thân nữ ra trước đi đã."

Vì không để cho Hoàng Đế lại lấy cớ, chỉ một câu nói ngắn ngủn mà Thanh Li nhỏ giọng cắn răng gằn từng chữ, đảm bảo Hoàng Đế có thể nghe rõ ràng rành mạch, không suy diễn ra một ý khác.

Lúc này, cả cơ thể nàng đều bị Hoàng Đế ôm chặt, trong lòng nàng xâu hổ vô cùng, còn có rất

facebook.com/ungquangtang
nhiều phiền muộn mơ hồ cộng thêm một chút cảm giác chính nàng cũng không thể nói rõ được, cho nên vừa nói xong câu kia nàng liền cúi đầu xuống chờ Hoàng Đế buông mình ra.

Chỉ là hành động của Hoàng Đế vẫn không theo mong muốn của nàng.

Thanh Li yên lặng chờ đợi một lúc mà vẫn không thấy Hoàng Đế có hành động gì, nàng cảm thấy khó hiểu nên chậm rãi ngẩng đầu lên nhưng không ngờ lại đúng lúc Hoàng Đế nhìn sang.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh mà dịu dàng, cũng không biết là đã nhìn Thanh Li bao lâu. Tuy trên mặt nàng không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại không kiềm được

mà run lên.

Tức nhiên Hoàng Đế không biết cảm xúc trong lòng của Thanh Li, hắn thấy nàng cuối cùng nàng cũng chịu ngẩng đầu lên

nhìn mình, lúc này mới nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm liếm bờ môi, thông thả hỏi: "---- Nàng vừa mới nói gì? Trầm vẫn không nghe rõ!"

Thanh Li không ngờ da mặt hần lại dày như vậy, nàng đã nói rõ ràng thế mà dù hần biết rõ nhưng vẫn giả bộ hồ đồ, mặt nàng càng đỏ hơn, mạnh mẽ áp chế cơn giận: "Thần nữ nói... A..."

Bây giờ nàng không thể nói thêm được một lời nào nữa. Hoàng Đế ngấm ánh mắt sáng ngời kia, đột nhiên hần cười cười rồi mạnh mẽ cúi đầu ngậm lấy đôi môi nàng.

Môi Thanh Li rất mỏng, mang theo chút lành lạnh, môi Hoàng Đế lại hơi nóng, giống như ánh mắt của hần lúc này, mang theo tính xâm lược nóng rực, ngang ngược sắc bén, không cho người khác có cơ hội lảng tránh.

Có lẽ là do vừa rồi đã uống rượu nên môi của hần có hương thơm

tiền mặt của nàng có hương thơm
tinh khiết hòa lẫn với hơi thở
nóng bỏng khiến trong đầu óc
nàng bỗng hóa thành một mảng
sương mù, nhất thời nàng không
hề có bất kỳ phản ứng nào.

Đúng lúc này một cơn gió nhẹ
thổi qua làm Thanh Li tỉnh táo
lại vài phần, nàng phản ứng rất
mạnh, cố gắng đẩy Hoàng Đế ra,
nàng gấp gáp đến mức muốn
khóc: "Có người nhìn kia --- Bệ
Hạ!"

Hoàng Đế không thèm để ý đến
đám người hầu đã thức thời
tránh đi từ sớm mà chỉ trầm
giọng nói: "Không nghe thấy
Hoàng Hậu nói gì sao, cút ra
ngoài hết cho trầm."

Hắn vừa thốt câu này ra khỏi
miệng, Thanh Li càng sốt ruột
--- Mở miệng là nói như vậy,
thà không nói còn hơn!

Nàng còn muốn nói điều gì đó
nhưng lại bị Hoàng Đế cắt đứt,
dường như hắn đang đắm chìm

trong cảm giác rằng mọi quan
quýt, không thể chờ đợi được
càng ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn
của nàng tiếp tục thưởng thức
một lần nữa. Thanh Li vừa vội
vừa tức, nàng chỉ có thể dùng
bàn tay nhỏ bé vỗ lưng hấn vài
cái để biểu đạt sự phần nộ và
bất mãn của mình.

Đáng tiếc, dù sao nàng cũng chỉ
là một tiểu cô nương khuê các,
sức lực trên tay quá nhỏ, đối với
Hoàng Đế mà nói chỉ như gãi
ngứa mà thôi nên không có tác
dụng gì.

Hấn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn môi
nàng, lưu luyến mà triển miên
hưởng thụ nụ hôn này.

Dịu dàng nhưng không kém phần
kích liệt mà quần lầy môi nàng
dây dưa một hồi, Hoàng Đế mới
lưu luyến không rời buông lỏng
nàng ra. Bởi vì lần động tình vừa
rồi nên dù đã dừng lại nhưng
tim hấn vẫn đang đập rất
mạnh, ánh mắt nóng rực cũng
chưa tản đi chút nào, nhìn vào

đó nàng sâu sắc cảm nhận độ nóng ấy.

Thanh Li vẫn bị Hoàng Đế ép buộc ôm vào lòng, giờ phút này nàng lại ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn. Trận hôn vừa rồi khiến nàng mắt hoa đầu đau, đứng cũng không vững.

Qua một hồi lâu Thanh Li mới tỉnh táo lại, nàng cắn răng, tức giận nói: "Người....người này, sao chàng có thể làm vậy chứ?"

Tâm trạng Hoàng Đế dường như đã khá hơn, hắn ôm vòng eo tinh tế của Thanh Li, dịu dàng hỏi một tiếng: "Làm vậy là làm thế nào?"

Thanh Li không muốn nói chuyện với hắn nữa, nàng tức tối quay mặt sang chỗ khác, vừa quay lưng vừa lau miệng, nhắc lại lời nói lúc trước: "Bệ Hạ đã không còn tức giận nữa, tâm trạng cũng đã tốt hơn, vậy nên buông thần nữ ra rồi chứ?"

Hoàng Đế cười cười nhìn nàng,
lại tiếp tục nói một câu khiến
Thanh Li muốn nổi điên.

Hắn nói: "Nàng vừa mới nói gì
thế? Trẫm không nghe rõ"

Lần này Thanh Li giận thực sự.

--- Con thỏ nóng nảy còn biết
cẩn người hướng chỉ là nàng.

Thanh Li bắt lấy bàn tay vẫn còn
đang đặt trên vai mình, nàng há
miệng hung hăng cắn một cái,
cắn xong vẫn không quên lên án:
"Chán ghét người nhất, sao lại
thích ức hiếp người ta như vậy
chứ?"

Nàng giận thật đó, cái cắn kia
không nể tình chút nào, khẳng
định là đã dùng hết sức.

Chỉ tiếc, không biết là do sức lực
của Thanh Li quá nhỏ hay do da
của Hoàng Đế quá dày mà trên
cổ tay của Hoàng Đế chỉ để lại
một dấu răng chứ không hề chảy
máu.

Lúc cần người nàng cảm thấy thật sáng khoái, cả lúc lên án người cũng thế, chỉ là sau khi bình tĩnh lại, nàng mới nhận ra mọi chuyện không đơn giản chút nào.

Thanh Li sững sờ trong chốc lát mới phản ứng lại --- Cái người

COFF | cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 18: Chương 10.2

lưu manh này không phải là người bình thường, hẳn là Hoàng đế!

----- Thôi xong, nàng rõ ràng đã cần Hoàng Đế!

Hoàng Đế sẽ không giận tím mặt chụp cho nàng cái tội danh hành thích vua chứ?

Hiếm khi Thanh Li chột dạ, ánh mắt nàng cũng không còn hùng hồn như lúc này, nàng sợ hãi liếc nhìn Hoàng Đế, yếu ớt thanh

COFF | cungquanghang.com

minh cho mình: "Bệ Hạ không được tức giận đâu đấy... Nếu không phải do người ức hiếp người ta thì làm sao bị cắn?"

Hoàng Đế nhìn chằm chằm nàng nhưng lại không nói gì. Cho đến khi trong lòng Thanh Li vô cùng sợ hãi, hắn mới lười biếng cười: "---- Trẫm nói mình tức giận khi nào?"

Thanh Li vừa mới hơi yên lòng, ai ngờ không đợi trái tim nàng an ổn lại thì hành động tiếp theo của Hoàng Đế đã khiến hi vọng mong manh của nàng "Choang" một tiếng rơi xuống vỡ nát.

Hoàng Đế nhìn Thanh Li chăm chú rồi nhẹ nhàng nâng cổ tay đến bên môi, ở ngay trước mặt nàng, hắn chậm rãi liếm liếm dấu răng kia.

Thanh Li xấu hổ không chịu nổi, lời nói ra cũng không lưu loát: "Bệ Hạ...Người....Người làm gì vậy?"

Hoàng Đế vẫn không trả lời mà nhìn lướt qua dấu răng kia, sau đó hắn cười cười kẻ sát vào người Thanh Li, ngón tay dịu dàng vuốt ve đôi môi nàng, "Tiểu cô nương của trẫm không chỉ nhỏ tuổi mà môi cũng nhỏ, thậm chí..... Lúc cắn người cũng không dùng sức nổi."

Hắn chỉ chỉ vết cắn nho nhỏ trên cổ tay, từ từ nói tiếp: "Sao mà khiến người ta yêu như vậy chứ?"

Thanh Li tỏ vẻ: Nàng không muốn tiếp tục nói chuyện với Hoàng Đế nữa.

Xem như nàng đã nhìn ra, cách đối phó với Hoàng Đế tốt nhất chính là lấy bất biến ứng vạn biến, không cần biết hắn nói cái gì đều không để ý đến hắn là được.

Nàng quay mặt sang chỗ khác, "Bệ Hạ chộc ghẹo thần nữ lâu như vậy cũng nên cảm thấy đủ rồi, người buông thần nữ ra đi."

Hoàng Đế khẽ cười một tiếng, đưa tay nắm cằm của nàng: "Lặp lại lần nữa, để trầm nghe cho rõ."

Rõ ràng là hấn trêu đùa, chọc ghẹo mình lâu như vậy mà vẫn chưa thấy đủ.

Thanh Li âm thầm âm ức, gần như không kiềm chế nổi mà nhảy dựng lên mắng hấn vài câu, có điều khi ánh mắt rơi vào bờ môi vui vẻ của hấn thì nàng bỗng được khai sáng, "Bệ Hạ-----"

Nàng đỏ mặt, đáy lòng cảm giác không được tự nhiên, nhưng vẫn khẽ nói: "Thả ta ra đi mà."

Hoàng Đế cười to vài tiếng, sau đó cũng không tiếp tục làm khó nàng, hấn cúi đầu hôn lên trán nàng một cái rồi nhẹ nhàng buông lỏng tay ra.

Hấn cúi đầu nhìn Thanh Li, mỉm cười nói: "Sao không tự xưng thần nữ nữa rồi hả?"

Thanh Li liếc mắt trừng hấn không trả lời.

"Tiểu oan gia" Hoàng Đế duỗi ngón trỏ chạm chạm vào mũi nàng, dịu dàng nói: "Vừa nãy giận rồi, có phải hay không?"

Thanh Li cúi đầu không nhìn hấn, "Bệ Hạ ức hiếp ta, ta lại không có cách nào phản kháng, chẳng lẽ người cũng không cho ta tức giận sao?"

"Không có cách nào phản kháng?" Hoàng Đế lặp lại câu Thanh Li vừa nói rồi duỗi cổ tay của mình ra cho nàng xem, "----Chẳng lẽ, đây là do trẫm tự cắn mình à?"

Lời nói này của hấn mang vài phần tủi thân, oan ức, Thanh Li không kiềm chế được mà nở nụ cười, cười xong lại cảm thấy hối hận, nàng vội vàng che môi mình lại, ánh mắt che giấu vẻ then thùng trách móc hấn.

Hoàng Đế thấy nàng nở nụ cười, biết nàng không còn tức giận nữa, hấn mới mặt dày mày dạn nói: "Vậy mà nói trầm ức hiếp nàng, ngược lại nàng nói nghe thử, rốt cuộc trầm ức hiếp nàng lúc nào?"

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Nhắc tới điều này Thanh Li lại càng tức, Hoàng Đế vừa nói xong, nàng liền nói ngay: "Bệ Hạ không thích ta tự xưng 'Thần nữ' thì bảo ta sửa là được, đằng này người lại giả bộ như không nghe thấy ta nói gì, bắt ta lặp đi lặp lại..."

Tuổi Thanh Li còn quá nhỏ, giọng nói trong veo cộng thêm chút non nớt, lúc không vừa lòng, môi nàng còn hơi hơi chu ra, hơn nữa giọng nói ầm ức này, thật khiến người ta chỉ muốn gói nàng lại cất kỹ vào lòng.

Hoàng Đế lẳng lặng đợi nàng nói xong mới xoay người tiến đến trước mặt nàng, "Trầm không thích nàng tự xưng 'Thần nữ' là sự thật, tuy nhiên đó chỉ là điều

sự thật, tự nhiên, đó chỉ là điều
đầu tiên."

Nghe hắn nói xong đầu lông mày Thanh Li nhú chặt, vẽ mặt cảnh giác nhìn hắn: "---- Sao? người còn muốn ức hiếp ta thế nào nữa?"

Điều thứ hai." Hoàng Đế nhìn chằm chằm vào mắt Thanh Li, thấy nàng đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, hắn mới tiến tới bên tai nàng, dịu dàng khẽ nói: "---- Trẫm chỉ muốn tìm một lý do.... Để hôn nàng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 11

Thanh Li chưa nghĩ hoàng đế lại nói ra dạng này một cái đáp án đến, lúc này liền ngơ ngẩn.

Tại cái đó trong nháy mắt, quanh mình hết thấy thanh âm tựa hồ cũng đi xa, hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Nàng nhìn chằm chằm hoàng đế, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Bịch, bịch, bịch, bịch.

Nàng mặc dù sống hai đời, nhưng cũng chỉ là ngắn ngủi vài chục năm, vừa không có được qua cái gì hữu hiệu nhân sinh lịch duyệt, cũng chưa từng đi qua tình yêu.

Gọi nhân bùng cháy chính mình, phóng thích hết thảy đi nợ rộ tình yêu.

Thanh Li dạng này trẻ tuổi sống tiêu cô nương, lại là ở thiếu nữ tối dễ dàng hoài xuân tuổi, bỗng nhiên lọt vào nhất gã hoàng đế như vậy thành thực chữmạc, tướng mạo đường đường nam nhân trên chóc, không động tâm mới là chuyện lạ.

Đừng nói nàng chỉ là lần đầu tiên gặp hoàng đế, như thế nào sẽ sinh ra như vậy nhiều tình ý đến - - đối với một cái kinh nghiệm sống chưa nhiều tiêu cô nương mà nói, gặp phải loại nam nhân này hậu sinh ra tâm tư đến, đó mới là bình thường sự.

Này lại không phải là xã hội hiện đại, có thể nói cái yêu đương thử nhìn một chút, hợp không tới liền hảo tự hảo tán phân tìm nhà dưới.

Ở thời đại này, Thanh Li nếu dám đem hoàng đế đập tìm nhà dưới, hoàng đế mỗi phút có thể gọi nàng từ nhất hộ khẩu bản thêm một trận tin ghi chép, không có nhân sinh ra phân nửa chỉ trích đến.

Thánh chỉ đã hạ, vô luận Thanh Li có hay không tình nguyện, hoàng đế đều sẽ là nàng cả đời dựa vào.

Hiện tại, cái này nhất định cùng nàng trải qua cả đời nam nhân dạng này xuất sắc, đãi nàng cũng tốt, tình ý triền miên nhu tình mật ý, nàng như thế nào hội không sinh ra vài phân tâm động?

Cái gọi là tình ý, cũng không phải là đều là năm rộng tháng dài chung đụng mới được đi ra - - nếu là như vậy, thiên hạ vô xe phòng hồ chỉ sợ đều sớm một chút bị đỡ thẳng .

Tại như vậy trên một con đường, thời khắc động tâm, mới là trọng yếu nhất này nọ.

Này ngắn ngủi vài câu lời nói, hoàng đế có lẽ chỉ là gặp dịp thì chơi thuận miệng nói, có lẽ căn bản là không có để vào trong lòng, có thể Thanh Li... Vẫn là rất không có tiền đồ động tâm .

Huống chi, trước mặt nàng cái này nam nhân là hoàng đế, hán giàu có tứ hải, trên vạn người, chỉ cần nàng đứng ở bên cạnh hán, liền có thể cùng hán cùng nhau, hưởng thụ tối cao vinh quang.

Chỉ là... Thanh Li trong lòng có chút ít mơ hồ khổ sở, đó là đến từ nàng lý trí khuyên can - - cái này nhân, hán là hoàng đế a.

Ở giàu có tứ hải, vạn dân đến hưởng về đồng thời, liền nhất định một sự thật - - hán không hội chi thuộc về chính mình một cái nhân .

Ở trong năm tháng sau này, có lẽ, chính mình liền muốn tận mắt thấy hán đem này phần đã từng cấp cho chính mình ôn nhu triền miên, đồng dạng tặng cùng một cái lại một cái nữ nhân.

- - nếu là dạng này, chi bằng ngay từ đầu liền không cần tiếp nhận.

Chỉ là, nếu như dạng này lời nói, ngày đại khái hội rất khổ sở đi.

Rõ ràng chi là không có ảnh nhi sự, thậm chí, liền phân nửa manh mối cũng không, có thể Thanh Li chỉ cần vừa nghĩ, liền cảm giác khổ sở dị thường.

Hoàng đế đứng ở Thanh Li trước mặt, trông thấy hán tiểu cô nương tươi sống khuôn mặt nhiễm lên âm đạm, liên quan kia song giáo hoạt con mắt bịt kín một lớp bụi, trái tim tựa hồ nãy bị đâm một cái, đau đớn khó nhịn.

Hán cúi người xuống, cực ôn nhu thân thân nàng khuôn mặt, nhỏ giọng hỏi: "Như thế nào này là? Đột nhiên liền mất hứng ."

Thanh Li ngẩng đầu lên, con mắt ở trên mặt hán nhìn một vòng, nhưng cũng không nói gì thêm, mà là lại lần nữa cúi đầu xuống, không chịu nói lời nói .

Nàng vẫn là như vậy có vẻ không vui, hoàng đế liền có chút ít nóng lòng .

Hán biết được như thế nào ứng đối thần công, xử lý như thế nào chính vụ, như thế nào cân nhắc thiệt hơn, lại duy chỉ có không biết rõ như thế nào dụ dỗ hán tiểu cô nương cao hứng.

Vừa mới còn hảo hảo , giờ phút này lại rầu rĩ mất hứng , đến tốt cùng là như thế nào ?

Hoàng đế vừa nghĩ, chỉ cho là là chính mình lời mới vừa nói đem tiểu oan gia cấp bắt nạt ngoan , chọc cho nàng thương tâm, đáy lòng nhịn không được có chút ít hối hận - - chính mình coi như là một bố tuổi, yên lành , thật không nên đi bắt nạt một cái tiểu cô nương .

Nơi này không xa liền có nhất đình nghỉ mát, hoàng đế mang nàng đi qua, kéo nàng ngồi xuống, này mới nửa ngồi xỏm xuống, nhìn thẳng nàng, đạo: "Là ở giận lắm sao?"

Không đợi Thanh Li trả lời, hoàng đế liền tiếp theo đạo: "Vừa mới những lời kia, trăm chỉ là trêu chọc ngươi mà thôi, không quá mức ác ý , ngươi nếu là tức giận, chỉ đề ý nói ra đến, trăm cùng ngươi tạ lỗi liền là..."

Hán nếu là hung một chút, sắc mặt không chút thay đổi một chút, đem hoàng đế đáng vẻ bày ra đến, Thanh Li có lẽ còn sẽ không dạng này khổ sở, mà lại hán đãi chính mình như vậy ôn nhu, lại gọi Thanh Li càng không thôi, trong nội tâm cũng càng khổ sở lên.

Nàng cảm thấy mũi có chút ít toan, trong đầu cũng khó qua, không nghĩ lại thấy hoàng đế, liền quay mặt đi.

Hoàng đế âm giọng lời nói nhỏ nhẹ cùng Thanh Li nói vài câu, nàng không chút nào không để ý, đến cuối cùng còn quay mặt qua chỗ khác , chính bó tay hết cách thời khắc, lại nhìn thấy trong nhãn tình nàng đầu ẩn núp lệ quang.

Không biết sao , kia viên lạnh lùng đã lâu tâm, bỗng chốc liền nhuyến .

Hán tiến đến trước mặt nàng đi, giọng nói ôn nhu trung giấu giếm một tia lo lắng: "Tiểu tử tông, đến cùng là như thế nào ?"

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 11.2

Thanh Li chỉ nghe hân thanh âm, liền càng cảm thấy khổ sở, hốc mắt càng càng toan, nàng nhẹ nhàng ngược cao cổ, chỉ nhìn chăm chăm một bên cây kia hoa ngọc lan nhìn, vẫn như cũ khó chịu đầu không lên tiếng.

Hoàng đế không có gì dụ dỗ cô gái cao hứng kinh nghiệm, bắt đắ đi mà lo lắng xem nàng trong chốc lát, lại thuận Thanh Li ánh mắt, trông thấy đình nghỉ mát một bên cây kia khắp người cảnh xuân cây ngọc lan.

Hắn đứng người lên, đi đi qua, duỗi tay từ cái này thụ cây ngọc lan thượng hái một đóa trắng nõn hoa, lại cúi người xuống, động tác dịu dàng trâm đến trên mái tóc nàng.

Hoàng đế đạo: "Dạng này hảo thời tiết, liền hoa ngọc lan đều như vậy sáng rỡ, người nếu là mắt húng, chẳng phải là vô căn cứ cô phụ?"

Thanh Li cuối cùng là có một chút phản ứng.

Nàng quay mặt đi nhìn chăm chăm hoàng đế, có vẻ không vui đem kia đóa hoa từ chính mình sinh ra kẻ hở gỡ xuống, thăm nghĩ người hiện tại nói được dễ nghe, tương lai còn không biết sẽ lấy bao nhiêu hoa đầu.

Nàng nghĩ tới đây liền cảm giác tức giận, đáy lòng còn trộn lẫn nhàn nhạt ủy khuất, lông mi bất mãn nhẹ nhàng nháy hai cái, liền đem kia đóa cây ngọc lan ném tới hoàng đế trước mặt đi: "Dạng này sáng rỡ hoa, bệ hạ còn không biết đưa qua bao nhiêu người, ta mới không lạ gì."

Thanh Li này nói yếu ớt, giọng nói cũng là không thêm đề ý, một đôi mắt lại nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm hoàng đế, mườì phân tiểu cô nương tâm tư.

Ở đáy lòng nàng, cũng là có tiểu tiểu chờ đợi - - nếu là hân mở miệng chối bỏ, thật là tốt bao nhiêu.

Đáng tiếc, gọi Thanh Li thất vọng.

Nàng này câu nói ra rất lâu, hoàng đế cũng chỉ là thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra cái gì khác thường, ánh mắt trầm tĩnh rơi ở trên mặt nàng, lại không lên tiếng phát.

Thanh Li ngón tay cuộn mình ở trong ống tay áo, bất an quấy quấy, trong ánh mắt hào quang, tựa hồ cũng phai nhạt xuống.

Nàng không dễ dàng mới phòng dấy dừng khí, giống như là dưới ánh mặt trời bảy sắc bọ giống nhau, thấy hết sau đó không bao lâu, liền im hơi lặng tiếng biến mất tại trong không khí.

Hắn cái gì cũng chưa nói.

Quá khó xử, Thanh Li nghĩ.

Nàng chỉ công vô tư miệng sinh lạnh thời điểm, đã thấy hoàng đế duỗi tay đến nàng ống tay áo chỗ, đem nàng kia hai con khép lại ở bên trong tiểu tay nắm lấy.

Hắn tay rộng thùng thình, nàng tay nhỏ nhắn xinh xắn, giao chồng lên nhau thời điểm, lại cũng có một loại kỳ dị hài hòa.

Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt vuốt nàng lòng bàn tay nhì dấu vết - - đó là vừa mới, Thanh Li móng tay vô ý thức dùng sức, ở trên lưu lại.

Hắn không nói không rằng, chỉ là lẳng lẳng xoa nhẹ trong chốc lát, mắt thấy kia dấu vết cạn đi xuống, hoàng đế mới khơi mào mi mắt xem nàng: "Người này móng tay, nên cắt nhất cắt."

Hắn chỉ nắm chính mình tay, nói ra dạng này một câu không quan hệ đầu nhức nhột, còn lại những thứ kia Thanh Li tới khẩn cấp nghĩ biết được đáp án, lại là một chữ cũng không nói.

Thanh Li chỉ cảm thấy chính mình một lòng bị treo đến giữa không trung, không thể đi lên, sợ hãi, nói không nên lời khó chịu, cả người đều tựa như không có rễ bám giống nhau, không cho rằng dựa vào.

Môi động động, đến cùng, nàng cũng không nói ra cái gì đến.

"Nào có nguoi dạng này , " Thanh Li không mở miệng, hoảng đế nhưng cũng không thêm đề ý, mà là xem nàng, chậm rãi nói: "- nửa câu dễ nghe cũng không chịu cùng trầm nói, lại phải nghe trầm nói nói kia."

Hắn này nói nói không tỉ mỉ, Thanh Li lại cũng hiểu vài phân, nàng ngẩng đầu lên, hô hấp bỗng nhiên gia tốc rất nhiều, trong ánh mắt kia cũng có vài rõ ràng sáng thần thái.

Hoàng đế gặp tiểu cô nương rõ ràng trông mắt đều ở tòa sáng, nhưng vẫn là ngoan cố không mở miệng kiều ngạo bộ dáng, rốt cục vẫn phải bại lui, hắn khẽ mỉm cười, đạo: "Vì trả không có ảnh chuyện, lại cũng muốn sinh một hồi ngọt ngạt."

Thanh Li thấy hắn đông kéo tây kéo, nhưng vẫn là chưa bắt được trọng điểm, trong lòng liền có chút nóng nảy, trên mặt bay rặng mây, duỗi tay ở trên vai hắn vỗ nhẹ nhẹ một cái, ánh mắt sáng rực, ần hàm thúc giục.

Nàng như thế kiều thái, so sánh với hai người mới gặp gỡ lúc đã là tùy ý rất nhiều, hoàng đế biết nàng cũng là có tâm, cảm thấy liền thêm vui vẻ, ở Thanh Li thẹn thùng chịu không nổi trong ánh mắt cười to vài tiếng, cuối cùng nhẹ nhàng áp vào bên tai nàng.

"- oan gia, giải sầu xong, " hắn thấp giọng nói: "Trăm cuộc đời này chỉ nguoi một nữ nhân, không sẽ lại nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiêu Lang

Thanh Li vốn là muốn muốn thận trọng chút ít, có thể đến giờ phút này, lại như thế nào cũng nén không được chính mình khoe môi khẽ nhếch.

Nàng trong nội tâm vui vẻ, liền dứt khoát không lại ức chế, mà là lớn lá gan hỏi một câu: "Bệ hạ lời ấy... Nhưng khi sao?"

"Nguoi làm nguyên một đám cưới vào tới là chuyện dễ dàng sao? Chỉ nguoi một cái trăm cũng không tốt dụ dỗ, " hoàng đế liếc nàng một cái, đạo: "Nguoi xem một chút nguoi chính mình - - thỉnh thoảng sẽ phải làm cho tiểu tính tình, mắt húng sẽ không đề ý nhân, phát giận lúc còn sẽ cắn nhân, như thế hung, trăm nào dám lại thú."

Nào có hắn như vậy, còn trước mặt bản thân liền bắt đầu bố trí chính mình, Thanh Li tức giận ở trên vai hắn vỗ một cái, lại cực nghiêm túc xem ánh mắt hắn, đạo: "- không được phép gạt ta."

Hoàng đế bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, từng chữ từng chữ nói: "Quân vô hí ngôn."

Thanh Li trong miệng không nói cái gì nữa, trong ánh mắt lại hoàn toàn là vui vẻ sôi nổi, lại vừa ngẩng đầu, gặp hoàng đế ánh mắt nháy mắt cũng không nháy mắt rơi ở chính mình trên mặt, chợt sinh ra vài phần có trước chưa từng có ý xấu hổ, ngón tay che miệng, khẽ cúi đầu.

Hoàng đế thấy nàng như vậy tiểu nữ nhi thần thái, liền cảm giác một lòng nhuyễn giống như tan ra giống nhau, đáy lòng vừa đúng hiện ra một câu thơ đến, tình tứ tự định giá, lại với cái này khắc tình trạng cực kỳ kết hợp lại.

Mắt ngươi cười lúm đồng tiền nghênh đón tình, mang trong lòng nghĩ thầm quá mức rõ ràng.

Hắn nói nửa ngày, lại chưa từng được đến Thanh Li phần nửa ngôn ngữ đáp lại, khó tránh khỏi sinh lòng không cam lòng, dừng một chút, hoàng đế đạo: "Uy, tiểu cô nương."

Thanh Li đuôi lông mày vừa động, bất mãn trừng mắt nhìn hắn: "Trên đời này tiểu cô nương nhiều đi, ai ngờ nguoi gọi là cái nào?"

Hoàng đế bị nàng trừng mắt liếc, nhưng cũng không tức giận, chỉ là duỗi tay đem nàng đuôi lông mày vuốt lên: "Trên đời này tiểu cô nương nhiều đi, nhưng trăm tiểu cô nương, cũng chỉ có một cái nha, " hắn duỗi ra ngón tay, ngoéo một cái nàng rú xuống ở sau lưng mềm mại tóc dài: "Như thế nào hội phân biệt không được?"

"Nguoi cái này nhân..." Thanh Li thua thiệt liền ăn ở miệng mình không lưu loát, hoàng đế chỉ nói một câu, có thể gọi nàng á khẩu không trả lời được.

Hết lần này tới lần khác, gọi nhân á khẩu không trả lời được đồng thời, trong lòng nhưng cũng giống như là ngâm mật đường đồng dạng ngọt, lại cũng nói không ra cái gì phản bác nói đến.

Hoàng đế cũng không biết chính mình là như thế nào, tuy là đối tiểu cô nương này hết thấy đều yêu thích, nhưng thích nhất, nhưng vẫn là nàng đỏ mặt tức giận nói không ra lời bộ dáng, phàm là hào hứng đến, nhất định là muốn trêu chọc nàng vài câu.

Mắt thấy nói sau sẽ phải phiền muộn, hắn liền đúng lúc thu tay, trên mặt cực nghiêm túc tự định giá đạo: "Chỉ gọi Thanh Li, lại cảm thấy không thạo, không bằng, liền gọi Thanh nhi đi."

Thanh Li lười biếng lướt mắt nhìn hấn, phủ quyết đạo: "Không hảo, như con rắn tên."

Thanh nhi đều có , bạch tổ trình phải cũng không xa .

Hoàng đế không có phải biết cái kia "Như con rắn" là ý gì, nhưng cũng biết nàng không thích, một chút suy nghĩ, liền đạo: "Nếu như thế, liền gọi a li đi."

"Cũng không hảo, " Thanh Li nhú lại mi, đạo: "Như nhất con hồ ly tên."

Nàng liên tục phủ định hai cái, thật là khó hầu hạ, hoàng đế cũng là kiên nhẫn, suy nghĩ một chút, lại bật cười nói: "Vẫn là gọi Diêu Diêu đi, " hấn sờ sờ Thanh Li tóc dài, đạo: "Nghe lọt tai chút ít."

Thanh Li nghe cái này tên đã lâu, cũng cảm thấy nghe thoải mái chút ít, liền gật đầu ứng: "Ngô."

Hoàng đế nhìn trước mặt tiểu cô nương, mở miệng kêu một tiếng: "Diêu Diêu?"

Người khác gọi thời điểm còn chưa phát giác ra có cái gì, chờ tới bây giờ, bị hoàng đế gọi lúc đi ra, Thanh Li lại nhin không được mặt nóng lên, cúi đầu đáp một tiếng: "Ân."

Hoàng đế thấy nàng mặt đỏ, nhưng cũng khó được không có cặn tào rảo máng, mà chỉ nói: "Trẫm vừa gọi ngươi Diêu Diêu, trả lễ lại, ngươi lại nên gọi trẫm cái gì?"

Thanh Li không có phản ứng lại đây, kinh ngạc đạo: "... Bệ hạ?"

Hoàng đế nheo lại mắt đến, tiến đến trước mặt nàng đi: "Ngươi nói cái gì? Trẫm chưa nghe rõ sờ."

Hấn không có hảo ý cười cười, đạo: "Tiểu Diêu Diêu, lặp lại lần nữa, được hay không?"

Hấn thốt ra lời này, Thanh Li chỉ một thoáng liền nhớ tới cái kia nhiệt liệt cùng triền miên đã sẵn sàng hôn, vô ý thức che miệng lại, cẩn thận mà đề phòng lui về phía sau một bước.

Ở hoàng đế có chút ít nguy hiểm trong ánh mắt, nàng trong nháy mắt phúc chí tâm linh: "- - Tiêu Lang."

Hoàng đế vẻ mặt nhu hòa xuống, Thanh Li tâm cũng an , nàng nũng nịu lại gọi một lần: "Tiêu Lang."

Hoàng đế ánh mắt ở Thanh Li trên mặt chuyển vài vòng nhi, không không tiếc nuôi đạo: "Đây một hồi, ngược lại mình bạch nhanh."

Thanh Li kiều ngạo hừ một tiếng.

"Mỗi lần đều là trẫm mở miệng nói, có thể ngươi đâu, " hoàng đế có chút ít cô đơn đạo: "Nhất định bị bức ép nóng nảy, mới bằng lòng nói ra vài câu lời nói đến."

Thanh Li mặt đỏ lên, quần quần có thần đạo: "Ta da mặt mỏng sao."

"Đúng vậy, ngươi da mặt mỏng, " hoàng đế chế nhạo liếc nhìn nàng một cái, mỉm cười nói: "Gi đó trẫm da mặt dày, những lời kia, liền đều gọi trẫm đi nói đi, phải hay không?"

Thanh Li chọn mi mắt suy nghĩ một chút, hoàng đế như thế nói cũng không phải không có đạo lý, tính tể nhất suy nghĩ, ngược lại ra về mình không nói .

Nàng nhẹ nhàng khụ một tiếng, vì chính mình tìm về nhất điểm thể diện: "Thật cũng không là."

"Thật cũng không là?" Hoàng đế tái diễn một câu, lại nói: "Nếu như thế, ngươi liền nói vài lời, gọi trẫm nghe một chút."

Thanh Li đỏ mặt đôi gòy ngón tay, nhưng cũng nói không ra cái gì đến, nàng vừa ngẩng đầu, đã thấy hoàng đế chính mục quang sáng rực nhìn chính mình, ánh mắt là một mảnh trầm tĩnh ôn nhu, không biết sao , tâm liền bỗng chốc nhuyến .

Có một số việc, thật làm lên cũng chưa chắc giống như tưởng tượng như vậy gian nan.

Nàng lời kéo hoàng đế ống tay áo, ý bảo hấn cúi người xuống, hoàng đế đáy mắt hàm ẩn kinh ngạc nhìn một chút nàng, trong lòng âm thầm có một cái khó có thể tin suy đoán, nhưng vẫn là thuận theo cúi người xuống.

- - Thanh Li lớn lá gan, ở trên mặt hấn hôn một cái.

Này một cái thân không trọng, nhẹ nhàng , giống như là bướm bướm cánh quét qua, vừa chạm vào trôi qua, hoàng đế nhìn trước mặt cúi đầu không nói tiểu cô nương, lại cảm giác đầu óc hôn mê.

Đại khái là vừa mới uống qua rượu quá liệt, hấn cảm giác có chút say .

Thanh Li cúi đầu, nhưng vẫn là cẩn thận dùng dư quang quan sát hoàng đế thần sắc, thấy hấn như thế, trong nội tâm cũng có vài phân cảm giác thành

tự, trên mặt nhìn không được hiển lộ ra vài phân tự đắc.

Hoàng đế phục hồi tinh thần lại, thấy nàng như thế, nhẹ nhàng nói: "Ngược lại khó được đại khí."

Một chút dừng lại, hắn vừa tiếp tục nói: "Chỉ tiếc... Không có người phụ tử thị lực."

Thanh Li không giải xem hắn: "... ? ? ?"

Hoàng đế chỉ chỉ chính mình môi, đạo: "Chẳng lẽ không phải thân sai lệch sao?"

"Được tiện nghi còn khoe mẽ!" Thanh Li giậm chân một cái, e thẹn nói: "Còn như vậy, ta liền không để ý tới người."

Ở nơi này quây hàng công phu, sắc trời lại dần dần chuyển hôn mê, mảng lớn che lấp mây bay ở phía xa tiếp cận, xa xa nhìn sang, giống như là đuôi không tiêu tan tro bụi.

Thanh Li nhẹ nhàng ngửa lên mặt, liền cảm giác có chút tuyến vậy mưa phùn đi trước, rơi xuống trên người mình, nhìn này sắc trời, sợ là muốn đến một trận mưa to.

Nàng hỏi Ngụy Quốc Công phủ, bất quá là nửa chén trà thời gian, lại có xe ngựa cái ô cụp, không quá mức quan trọng hơn, ngược lại hoàng đế, từ Anh quốc công phủ hồi cung, như thế nào cũng phải hai chén trà thời gian mới là.

Cũng tốt, gì đó nàng cũng bị hoàng đế này há mồm trêu chọc sợ, gọi hắn sớm đi đi, ngược lại cũng là hảo sự.

Như vậy vừa nghĩ, Thanh Li cũng liền chuyển hướng hoàng đế, đạo: "Ông trời không tốt, lại khởi mưa, nơi đây cách trong cung khá xa, bệ hạ trước tạm hành đi."

Hoàng đế nhìn một cái mờ mịt thiên, lại không quá mức để ý, chỉ là nhìn về phía Thanh Li: "- - vừa mới gọi trẫm cái gì?"

Đến lúc nào rồi, vẫn không quên ở trên miệng dính nhất điểm tiện nghi, Thanh Li lớn lá gan đem hắn đẩy ra ngoài: "Tiêu Lang, Tiêu Lang, Tiêu Lang! Người đi nhanh đi, lại không đi mưa sẽ phải hạ lớn!"

"Diệu Diệu nói là ông trời không tốt, " hoàng đế thân cao thể kiện, nơi nào là Thanh Li này loại tay không thể xách vai không thể gánh tiêu cô nương đẩy được động, hắn xoay người lại liền dễ dàng vịn lấy Thanh Li eo thon, đạo: "Trẫm đồ cảm thấy là ông trời tốt."

Hắn chậm rãi nói: "Nếu không phải như thế, trẫm như thế nào có thể mượn cơ hội đưa người trở về nhà?"

Ở tiền đình đưa tiễn hoàng đế sau đó, Anh quốc công liền khác đưa vài vị khách nhân từ thiên môn rời đi.

- - trò cười, cửa chính tự nhiên là lưu cho hoàng đế.

Mắt thấy sắc trời chuyển âm, mộ mưa sắp tới, hắn cũng vô ý tại bên ngoài lưu lại, xoay người muốn trở về chính mình chỗ ở, liền vào lúc này, đã thấy quân gia vội vã lại đây, bám vào Anh quốc công bên tai nói: "Quốc công gia, ngài trước dừng đi a, này một lát bệ hạ cùng nương nương còn không có rời đi, ngài xem, có phải hay không phải đi đưa nhất đưa..."

"Còn chưa đi?" Anh quốc công đầy lòng âm thầm kinh ngạc, bước chân lại bước ra ngoài: "Tự nhiên là muốn đi đưa nhất đưa, bệ hạ hiện tại ở nơi nào?"

Quân gia theo thật sát phía sau hắn, đạo: "Còn ở trong vườn nha, còn có... Trước đó không lâu, bệ hạ đẩy lui một đám người hầu..."

Nói này lời nói thời cơ khéo léo, Anh quốc công một mặt ở trong lòng nghĩ ngợi bệ hạ không sẽ như vậy không chú ý, ở trong vườn liền đem chuyện cấp xử lý đi, một mặt nhưng vẫn là đi phía bên kia - - vô luận như thế nào, dù sao cũng phải đi qua đưa nhất đưa mới được.

Cũng là đuôi được đúng dịp, Anh quốc công đi qua thời điểm, hoàng đế chính nắm ở Thanh Li ra ngoài, sắc mặt không giống lúc ấy trước khi đi phòng lúc như vậy đông lạnh, ngược lại là có vài phân dịu dàng.

Anh quốc công một mặt cảm thán này vị tiểu hoàng hậu có bản lĩnh, đem hoàng đế một lòng mưa chuộc cực kỳ chặt chẽ, bên kia lại chủ động vấn an đạo: "Mộ mưa sắp tới, bệ hạ vẫn là sớm đi hồi cung đi thôi, thân phân phó nhân bị áo mưa..."

"Những thứ kia không vội, " hoàng đế khoát tay nói: "Trẫm trước đưa nàng trở về..."

Thanh Li vốn cũng không muốn gọi hoàng đế đưa chính mình, nghe nói Anh quốc công nói, liền biết thời biết thế đạo: "Tuy là mộ mưa, ẩm ướt nhưng cũng trọng, bệ hạ thân thể quan trọng hơn, vẫn là sớm đi quy cung đi..."

"Trẫm không sao, " Hoàng đế nắm ở nàng thắt lưng đi ra ngoài, giọng nói dịu dàng, tình ý lại trọng: "Người trọng yếu nhất."

Vì vậy Thanh Li mặt lại hồng, cũng không có làm ra phản ứng gì đến, liền từ hoàng đế nắm ở, nhất đạo lên xe ngựa.

Tuy là cái trang vi hành, hoàng đế bên cạnh nhưng cũng là mang thị vệ, ẩn nấp chỗ tối hoàng thất ám vệ liền lại là không cần nhiều lời, cả đám cùng Ngụy Quốc Công quý phủ hộ vệ nhất đạo, biến mất ở mộ mưa sơ khởi mưa phùn trong mưa phùn.

Anh quốc công đứng ở trước cửa phủ, cầm khăn tay nhỏ che chính mình bị toan đồ rằng, lòng tràn đầy đều là cái rãnh nhiều không miệng - - bệ hạ người trang cái gì đâu, thần cũng chính là thuận miệng ân cần một câu, người lại còn coi là thật .

Ở Tây Bắc thời điểm, người bắt chấp mưa triệt để hành quân đêm còn thiếu sao, cho tới bây giờ... Chắc chắn chắc, thế nhưng cùng tiểu cô nương ngoạn mãnh mai, đòi lấy người ta mặt đỏ, người có thẹn với lương tâm hay không a.

Còn có... Hoàng hậu nương nương, cái này nam nhân tâm cơ rất sâu , người ngàn vạn đừng để hấn lừa a!

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ăn Thịt Người

Lúc xuất hành Ngụy Quốc Công phủ chuẩn bị hai chiếc xe ngựa.

Chiếc xe đi trước đương nhiên là ba người Thanh Li Oanh ca và Ngọc Trúc, còn chiếc phía sau là dành cho mấy vị nữ quan. Nhưng lúc này lại có thêm một Hoàng đế hết sức mạnh mẽ, Oanh Ca và Ngọc Trúc chỉ có thể đến chiếc xe ngựa phía sau ngồi chung với mấy vị nữ quan, nhường chỗ cho Hoàng đế.

Tuy Thanh Li đã quen thuộc với Hoàng đế hơn, nhưng dù sao cũng ở trước mặt mọi người, bây giờ bỗng nhiên ở riêng trong một chiếc xe ngựa không gian tương đối chật hẹp nên nàng không khỏi hồi hộp.

Bởi vì nguyên nhân này nên khi vừa lên xe ngựa Thanh Li đã rúc vào trong góc như một bé thỏ con, cách chỗ của Hoàng đế xa nhất có thể.

Đương nhiên Hoàng Đế nhìn ra dụng ý của nàng, hấn đánh âm thầm lắc đầu bật cười.

hấn không muốn làm Thanh Li căng thẳng nên tìm một chỗ cách xa nàng ngồi xuống, "Trốn cái gì mà trốn, trăm đầu phải sói, không thể ăn nàng được."

"Vậy cũng chưa chắc." Thanh Li nhỏ giọng thì thầm một câu.

Hoàng đế không thêm so đo với nàng, trong xe ngựa rộng rãi, đồ vật mang theo cũng nhiều, trên chiếc bàn nhỏ nhỏ có một quyển 《 Hoa gian từ tập, hấn mỉm cười nói với Thanh Li, "Nàng thích xem những thứ này à?"

"Cũng không phải thích lắm." Thanh Li hơi mất tự nhiên giải thích, "Trong lúc rảnh rỗi dùng để giết thời gian thôi, sao thế?" Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi một câu, "Tiêu lang thích những thứ này ư?"

"Đương nhiên không." Hoàng đế tùy ý mở sách ra, "Mấy thứ này nữ tính quá, lại dài mệnh mạng, nữ nhi xem thì được chứ nam nhân mà xem thì éo lã quá, chẳng ra sao cả."

Thanh Li không hề chú ý đến mấy lời của Hoàng đế mà đang suy nghĩ một chuyện khác, hai mắt nàng gian xảo đảo một vòng, nàng kiểm chế không được bật cười thành tiếng nhưng không nói gì cả.

Hoàng đế nhìn thấy rất rõ ràng, vẻ mặt nàng giống như một tiểu hồ ly trộm được gà, hấn thuận miệng hỏi: "Sao thế, chuyện gì mà nàng vui quá vậy?"

"không có gì." Thanh Li không muốn nói suy nghĩ của mình cho hấn biết nên nói qua loa cho qua, "Chỉ là vui vẻ vì mới nghĩ ra một chuyện thôi."

Hoàng đế bình tĩnh nhìn nàng, "—— Trăm rất muốn biết."

Thanh Li thấy hấn cố chấp nên thuận miệng trả lời, "Cũng không có gì, ta đang nghĩ không biết có nên mời Tiêu lang ở lại quý phủ dùng bữa hay không thôi."

"không được." Hoàng đế từ chối, "Ta vốn nhân lúc rảnh rỗi ra ngoài một chút chứ trong Tuyên Thất Điện vẫn còn rất nhiều tấu chương chưa duyệt, không thể bỏ bê được, đưa nàng về phủ xong trăm sẽ hỏi cung ngay."

"Ồ!" Thanh Li nhẹ nhàng lên tiếng, "Thế à."

Ánh mắt Hoàng đế dừng trên người nàng một lúc lâu, rốt cuộc hấn mỉm cười ném quyển 《 Hoa gian từ tập 》 kia lại trên bàn rồi rời chuyển đến bên cạnh Thanh Li.

Thấy hấn như vậy Thanh Li có chút sợ, nàng theo bản năng muốn tránh đi, ai ngờ mới vừa nhúc nhích đã bị Hoàng đế bắt được cách tay, ôm cả người

nàng vào lòng hắn.

không để cho nàng giãy giụa, Hoàng đế giữ chặt đầu vai nàng rồi áp sát vào tai nàng nhỏ giọng thì thầm, "Diệu Diệu ngoan, nói thật cho trẫm biết, vừa rồi nàng cười gì thế, hửm?"

Hai người gần nhau như vậy, lúc Hoàng Đế khẽ sát vào tai mình nói chuyện, thậm chí nàng có thể cảm giác được đôi tay mạnh mẽ và hơi thở nóng rực của hắn.

Tư thế này... Quá thân mật, cũng quá nguy hiểm.

Thanh Li nằm trong lòng Hoàng đế, lông mi run run ngượng ngùng, nàng ngoan ngoãn lên tiếng, "—— không phải ta đã nói rồi sao."

"Tiểu Diệu Diệu, nàng không ngoan." Hoàng đế ung dung nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, "Mấy năm đạo hạnh của nàng mà muốn gạt trẫm, nàng còn kém xa lắm."

Ánh mắt hắn đảo vài vòng trên mặt Thanh Li, hình như nghĩ đến gì đó, "Thế nào, có nói hay không đây?"

Thấy hắn như thế, Thanh Li bỗng sợ hãi, nàng gấp đứng đôi thủ rồi, nàng dậm dậm ngón tay lên ngực hắn, "Ta nói... Lại sợ chàng không vui..."

"không vui?" Hoàng Đế từ tốn lặp lại một lần, sau đó hắn cười nhạt nắm lấy cằm nàng, "Vậy là sao, ở trước mặt trẫm, Tiểu Diệu Diệu có lòng kính trọng từ lúc nào thế?"

"không phải mà." Lời nói của Hoàng đế có chút nguy hiểm, Thanh Li vội vàng phản bác, "Chàng đừng nói lung tung."

"Ồ..., Trẫm đâu có nói lung tung." Hoàng đế đưa tay gầy gầy chiếc hoa tai Bạch ngọc liên của nàng rồi thuận thế cúi người xuống hôn một chút, "Diệu Diệu thích trẫm nhất, có phải không?"

Đối với chuyện đồi bại tài nhanh như chớp của Hoàng đế Thanh Li hết cách, nàng im lặng một chút rồi dứt khoát không để ý tới hắn nữa, "Người muốn ta nói là chàng, người cắt ngang lời ta cũng là chàng, rốt cuộc chàng có muốn nghe hay không?"

Ha, Tiểu Diệu Diệu tức giận.

Hoàng đế thấy nàng sắp vuron móng vuốt nhỏ ra rồi nên không trêu nàng nữa, "Nghe chứ, Diệu Diệu nói đi."

Thanh Li nghiêng mặt lườm hắn, "Khi nhìn thấy quyển 《 Hoa gian từ tập 》 này ta bỗng nghĩ đến một chuyện khác —— Ta gọi chàng là Tiêu lang, như thế vốn là dựa vào họ mà gọi, nhưng Tiêu lang là danh xưng, có điều không chỉ là như thế..."

"Thế gian đang lưu hành rộng rãi một câu 'Tiến vào Hậu môn sâu như biển, từ nay Tiêu lang chỉ là người qua đường', không có gì hay cả, chàng không cảm thấy vậy à, vậy mà chàng còn rất vui vẻ bảo ta gọi nữa...."

Thanh Li không phát hiện ánh mắt nguy hiểm của Hoàng đế, nàng càng nghĩ càng thấy vui, ngay cả cái răng khểnh nằm trong phiến môi cũng không kiềm nổi lộ ra bên ngoài, nếu bây giờ không phải nằm trong lòng Hoàng đế thì có lẽ nàng đã cười lăn cười lộn trên đất rồi.

Nếu là lúc khác nhất định Hoàng đế sẽ dạy dỗ nàng một trận, song giờ khắc này thấy nàng tươi cười vui vẻ tinh khiết như vậy, hắn cũng không muốn nói gì thêm nữa.

Có điều hắn càng ôm Thanh Li chặt hơn, "Xưng hô thế này không tốt, vậy thì đổi một cái khác đi."

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng: "—— Nàng biết tục danh của trẫm chứ?"

Tất nhiên Thanh Li biết rõ.

hắn họ Tiêu, tên Phong Diễn, tên chữ là Thực Thu.

Ban đầu nàng cũng không biết, nhưng khi thánh chỉ phong hậu được ban xuống, Đồng thị đã kể sơ lược hoàn cảnh của Hoàng đế cho nàng nghe một lần, bảo nàng phải nhớ kỹ, bây giờ may mắn là có tác dụng.

Thanh Li không ngờ hắn nói đến chuyện này, mặc dù không hiểu ý hắn nhưng nàng vẫn gật đầu.

Hoàng đế nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng rồi cúi đầu hôn một chút, "Vậy thì Diệu Diệu tự nghĩ ra một cách xưng hô đi, gọi là gì cũng được."

Giống như nhớ ra gì đó, hắn lại cười nói: "Trẫm không thể giống như những người khác được, ngay cả đặt một cái tên cũng khó, đặt lại càng khó hơn." Giọng điệu hắn khó nén được chế nhạo, "Khó hầu hạ."

Qua mấy canh giờ chung đụng ngắn ngủi, Thanh Li đã phát hiện ra một điểm —— Chỉ cần không chạm đến giới hạn của Hoàng đế, vậy thì tính tình của hắn rất dịu dàng.

Mà điểm giới hạn của hắn —— không phải là ghét mình không chịu gần gũi với hắn sao! ㄟ (ˊ ^ ˋ) ㄏ

—— Cùng trải qua cả đời với một nam nhân như vậy, đó là may mắn của nàng.

Trong lòng Thanh Li mềm mại hẳn, nàng ngược nhìn Hoàng đế, nhẹ nhàng lên tiếng, "Diễn lang."

Hoàng đế mỉm cười nhìn nàng, cực kỳ dịu dàng trả lời: "Ồi..."

Thanh Li không nói gì nữa, nàng bình tĩnh nhìn nam nhân trước mặt này, lông mày rậm đầy anh khí, mũi cao thẳng, còn có đôi mắt sâu thẳm dịu dàng.

Nàng càng ngắm càng thấy thỏa mãn, sau khi âm ức vì biết tin về hôn sự của mình xong, nàng đã bắt đầu âm thầm trông mong, ấm áp, mềm mại, giống như có ánh nắng ấm áp chảy xuôi trong lòng nàng vậy.

Tiếng mưa rơi lớn dần, không cần vén rèm lên cũng nghe được rất rõ ràng.

không khí hơi ấm áp của tháng tư mang theo một chút khô nóng, giờ khắc này hoàn toàn hóa thành hơi nước mát lạnh, khiến lòng người ta càng sáng tỏ hơn.

Khỏe môi Thanh Li tràn ngập tươi cười, xinh đẹp hơn nhành hoa ngọc lan kia không biết bao nhiêu lần, nàng tựa vào lòng Hoàng đế, đưa tay vòng qua thắt lưng hắn rồi nhắm mắt lại, "—— Trời mưa."

Có lẽ do sự thẹn thùng của thiếu nữ, có lẽ do tính tình của Thanh Li mà nàng cực kỳ ít khi thổ lộ nỗi lòng mình, càng không cần nói đến chủ động làm gì đó.

Song hiện giờ, nàng lại chủ động tựa vào lòng hắn, quyến luyến không muốn rời xa, giống như một con mèo nhỏ mềm mại.

Hoàng đế nắm tay nàng kéo tiểu cô nương sát lại mình hơn, chỉ cần hơi cúi đầu một chút là có thể ngửi thấy hương thơm trên tóc nàng.

Hình như mà mùi hương thảo, hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, êm dịu không mang danh lợi.

hắn hít hà thật sâu rồi chôn đầu vào hõm vai nàng, đồng thời cũng lẳng lặng nhắm mắt lại.

không hiểu sao, trong lòng hắn cảm thấy rất bình an.

Nếu có thể như vậy cả đời thì còn mong gì hơn.

Chỉ tiếc, bầu không khí bình an này không kéo dài được bao lâu, không biết là do đâu mà xe ngựa bỗng chậm rãi dừng lại, bên ngoài mơ hồ có tiếng ồn ào lọt vào tai.

Thanh Li tập trung nghe ngóng, trong lòng cũng hiểu được mấy phần.

thì ra con đường này không rộng, bên ngoài xe ngựa của mình lại có thị vệ hộ giá hai bên nên tức nhiên là chiếm cứ toàn bộ đường đi, xe ngựa trước mặt không thể đi tiếp nên yêu cầu phía mình nhường đường.

Đừng nói người của Ngụy Quốc Công phủ có nhường hay không, cho dù đồng ý nhường thì người bên cạnh Hoàng đế cũng sẽ tuyệt đối không nhường.

Muốn Hoàng đế nhường đường cho người, người có bao nhiêu mặt mũi? Là tiên trên trời à?

—— Dù ở bất cứ nơi đâu cũng đều có quy tắc ngầm đấy, đương nhiên Đại Tàn cũng không ngoại lệ.

trên mỗi xe ngựa của các nhà quyền quý trong Kim Lăng đều có ký hiệu riêng, mỗi lần đi vào đường hẹp thì người có gia thế tấp hơn sẽ nhường đường mời đối phương đi trước, đây mới là biết lễ nghĩa.

Mặc dù Ngụy Quốc Công phủ không dám nói là quyền thế nhất Đại Tàn nhưng ít nhiều cũng có thể so với vị trí Tôn Giả, mấy năm nay Thanh Li ra ngoài chưa từng gặp qua chuyện phải nhường đường.

Còn nữa, ngay cả khi đối phương nhường nàng đi trước thì phải gửi lời cảm ơn nàng nữa là, ở đâu ra thể loại gào thét trên đường, hùng hổ dọa người, đúng là không biết phép tắc.

Lệnh bài của Ngụy Quốc Công phủ sáng bóng treo phía trước, đương nhiên đối phương không thể nào không nhìn thấy, nếu như thế mà còn dám hô hoán bắt nàng nhường đường, chắc hẳn là có chỗ dựa rồi đây.

Chỉ tiếc —— Thanh Li lười biếng mở mắt nhìn lên mặt Hoàng đế, nàng âm thầm cười cười —— Có Hoàng đế ở đây, dù cho đối phương là ai đi nữa thì tuyệt đối không có lý gì nàng phải nhường đường.

Đừng nói tới nhường đường, ngay cả nép sát một chút cho đối phương đi qua cũng là chuyện không tưởng, bây giờ chỉ có một cách, đối phương rời khỏi con đường này, chờ xe ngựa của nàng đi qua rồi mới được đi tiếp.

Đây là thế lực vô hạn của Hoàng đế trên thế gian này, không có bất cứ ai được đi quá giới hạn.

Thanh Li len lén liếc nhìn Hoàng đế một lát, không biết tại sao nàng rất muốn cười.

Nàng đưa tay vuốt ve lông mày Hoàng đế, "Chắc trong những năm qua Diễm lang chưa từng gặp tình huống này đâu nhỉ?"

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, thấy vẻ nhin cười của nàng gần như không thể kiềm chế nổi nữa, hoạt bát xảo quyết đến cực điểm, hẳn chỉ có thể âm thầm lắc đầu.

Hắn hơi dùng sức bóp bóp các đầu ngón tay nàng, "Người ta nói phu thê nhất thể, nàng khá lắm, nhìn phu quân mình như thế không nói vào thì thôi đi, còn cười thâm nữa."

"Vậy mà vừa rồi nói trong lòng có trĩu." Hoàng đế lại cười cười, "Bây giờ ngẫm lại, hơn tám phần là lừa gạt rồi."

"Diễm lang đừng gán tội lung tung cho ta." Thanh Li nghiêng người lườm nguýt hắn, vẻ mặt như hoa đào, tiếng nói trong vắt, nàng cười hi hi, "Nếu ép ta quá, ta đã nói rồi, ta sẽ không nhận đâu."

Chỉ mới một lát mà đã giờ trò xấu xa rồi.

Hoàng đế lắc đầu bật cười, "Loại chuyện này mà cũng có thể dối ý à?"

"Đương nhiên có thể, chẳng lẽ bệ hạ chưa bao giờ dối ý hay sao?" Thanh Li chớp chớp mắt nhìn hắn, giống như hoa đào ngày xuân, như hồ nước mùa thu không gợn sóng, nàng nghiêng đầu nói: "Ta không tin."

Ánh mắt Hoàng đế chăm chú ngắm gương mặt Thanh Li, hắn bình tĩnh nhìn một lát rồi nói: "Tất nhiên là có."

Thanh Li hồn nhiên chưa phát hiện ra nguy hiểm đang đến gần, tâm tư nàng đang đặt hết lên chuyện bát quái, "Hả? Là gì thế?"

Hoàng đế cười như không cười, nói nhỏ từng câu từng chữ vào tai nàng, "—— Tuy trĩu không phải sói nhưng có thể ăn nàng không?"

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ác Ý

Thanh Li cảm thấy vô cùng hối hận khi nhắc chuyện này trước mặt Hoàng đế, hối hận đến nỗi muốn khóc to vài tiếng.

Nàng vội nghĩ cách xoay chuyển kéo ống tay áo Hoàng đế, ra vẻ đáng thương quờ qua quờ lại, "Diễm lang ~"

Ngoài dự tính của Thanh Li, lần này Hoàng đế không đuổi cùng giết tận mà trông có vẻ như có như không lướt qua chuyện này.

"Đây là lần thứ hai nàng nợ trĩu." Hoàng đế cúi đầu hôn một cái lên môi nàng, "Nhớ kỹ, tương lai phải trả cho ta đấy."

"Sao chứ?" Bàn năng cho Thanh Li biết chuyện này có chút không ổn, còn rất kỳ lạ nữa, "Còn nữa, lần đầu nợ chàng là lúc nào?"

Hoàng đế cười cười không nói tiếp.

Thanh Li còn muốn hỏi tiếp nhưng lại bị âm thanh bên ngoài rèm che cắt đứt, giọng điệu này nghe hơi quen quen -- Là thái giám đến Ngự quốc công phủ tuyên chỉ ngày đó, hình như là tâm phúc của Hoàng đế.

không biết có phải ông cẩn thận chú ý thời gian hay không? Đợi sau khi Hoàng đế trêu ghẹo tiểu Hoàng hậu xong ông mới tiến lên bẩm báo, "Bệ hạ, trước mặt có người cản đường, bọn họ nhất quyết muốn đi trước, Chu đại nhân đã sang đó giải quyết rồi ạ..."

Thái giám tổng quản Trần Khánh là người bên cạnh Hoàng đế, thể diện lớn hơn quan viên bình thường rất nhiều, người đáng cho ông nhắc tới chắc hẳn cũng không tầm thường, trong đầu Hoàng đế đã có mấy lựa chọn nhưng hắn vẫn hỏi: "Là ai?"

Trần Khánh cung kính cúi đầu, "Bệ hạ, là Nguyên Thanh trưởng công chúa và phò mã hồi kinh ạ..."

"thì ra là nó trở về." Hoàng đế lạnh nhạt nói một câu, hắn chợt như có mây cười lạnh, "Truyền ý chỉ của trĩu, bảo nó rút xa một chút."

Ngay từ đầu Trần Khánh đã biết sẽ như thế, có điều trình tự thì ông vẫn phải làm, ông cung kính đáp lời rồi lui xuống đi ra phía trước tìm Vệ úy Chu Thanh, truyền lại mệnh lệnh của Hoàng đế.

Thanh Li cũng đang đoán xem người cản đường là ai, khi nghe Trần Khánh bẩm báo nàng mới dám chắc chắn."

Vị Nguyên Thành trưởng công chúa này là thứ muội của Hoàng đế, nhỏ hơn hẳn khoảng bảy tám tuổi, khi nàng ta bắt đầu hiểu chuyện thì Hoàng đế đã đi Tây Bắc, huynh muội chưa từng tiếp xúc cho nên mặt mũi hay tình cảm gì đó là hoàn toàn không có, vậy thì cũng đừng hi vọng sau khi Hoàng đế lên ngôi sẽ quan tâm chăm sóc nàng ta.

Mẫu phi của nàng ta là Thục phi của tiên đế, dung mạo khuynh thành, tài hoa tuyệt thế, chỉ tiếc trời ghét hồng nhan nên đã mất từ lâu, có điều tình cảm của tiên đế đối với vị Thục phi này quá sâu, thời gian sau đó ông vô cùng yêu thương nữ nhi mà bà để lại, khi Nguyên Thành trưởng công chúa làm lễ cập kê thì từ hôn cho nàng ta và thế tử Tĩnh An hầu phủ, không quá hai năm thì nở mày nở mặt gả qua.

Gia thế Thục phi chỉ ở bậc trung, còn phu gia Tĩnh An Hầu phủ thì gia thế hiêm hách, Nguyên Thành trưởng công chúa lại được tiên đế yêu thương hết mực, nên đương nhiên các hoàng tử khác sẽ đi đường vòng thông qua nàng ta, vì nguyên nhân này là lúc tiên đế còn tại vị, trong thành Kim Lăng này nàng ta rất có phong độ khí chất của một trưởng công chúa.

Chỉ tiếc, thậm chí nàng ta còn kéo theo phu gia Tĩnh An Hầu phủ vào cuộc chiến tranh quyền đoạt vị, đứng về phe đối lập với Hoàng đế, mặc dù chưa đến lúc biết kết cục của mình nhưng nàng ta đã nhiều lần cấu kết với Tam hoàng tử gây ra nhiều chuyện, không an phận chút nào.

Từ mấy phương diện này tổng kết lại, Nguyên Thành trưởng công chúa không hề được Hoàng đế yêu thương, sau khi Hoàng đế lên ngôi thì tùy tiện phong nàng ta làm trưởng công chúa rồi đuổi nàng ta và phò mã đến đất phong.

Hai chữ Nguyên Thành trong phong hào của nàng ta không hề vinh quang sáng chói như Nguyên Trinh quý phi, mà đất phong của nàng ta Hoàng đế không hề do dự chọn một nơi ở phương Bắc -- Đương nhiên không phải nơi phồn hoa đông đúc gì, phong hào qua loa như vậy người sáng suốt nhìn là biết ngay, trong lòng Hoàng đế không chào đón vị thứ muội này.

Những năm qua Nguyên Thành trưởng công chúa và phò mã vẫn luôn hứng gió cát tại phương Bắc, khi nào Hoàng tộc có nghi thức lễ tế thì hai người mới được Hoàng đế cho phép hồi kinh trước vài ngày.

Nguyên thành hoàn toàn không đông đúc và giàu có như thành Kim Lăng, khí hậu thì khác biệt rõ rệt, bình thường khách vắng lai đi qua còn không chịu nổi chứ đừng nói đến Nguyên Thành trưởng công chúa được hoàng tộc cung chiều từ bé, tuy phò mã Tĩnh An Hầu phủ là nam nhân, chi phí ăn mặc không thể so với công chúa, nhưng khi ở trong Hầu phủ vẫn được hầu hạ rất chu đáo, tự nhiên bị đẩy đến Nguyên thành, đương nhiên y sẽ thấy khác một trời một vực.

trên danh nghĩa, thánh chỉ nói ban đất phong cho phò mã, song tất cả mọi người tinh ý đều phát hiện, có ai mà không hiểu thâm ý trong đó -- Đây không phải là Hoàng đế ác ý đẩy họ đến Nguyên thành à? Do nguyên nhân sâu xa trong đó mà quan viên địa phương ở Nguyên thành cũng không cung kính đối đãi với phu thê hai người này, mặc dù không dám gây khó dễ quá mức nhưng cũng không hề âm thầm đút lót. Vì thế mà Nguyên Thành trưởng công chúa hận đến nghiến răng -- Nếu là ngày xưa mấy tên quan tể riêu đó còn không xứng xách giấy cho nàng ta nữa, giờ khắc này lại dám quang minh chính đại làm nhục nàng ta, đáng chết!

Mấy năm nhin nhục ở Nguyên thành khó khăn lắm mới có thể trở về Kim Lăng, trên đường đi đâu đâu cũng phồn hoa thịnh thế, Kim Lăng rực rỡ ấm áp, nhớ lại cảnh lạnh giá nghèo nàn ở Nguyên thành càng khiến Nguyên Thành trưởng công chúa nổi điên, mặc dù không dám ngông cuồng chống đối Hoàng đế ra mặt nhưng trong đáy mắt ít nhiều cũng có mấy phần oán giận.

Sau khi tiến vào nội thành Kim Lăng, lúc chạm mặt xe ngựa của Tuyên Quốc công phủ, phần oán giận đó không kiềm chế nổi nữa tràn ra bên ngoài

Nàng ta đỡ chiếc trâm cài hồng bảo thạch trên đầu, trên mặt hiện ra mấy phần hận thù.

Ngụy quốc công phủ? không phải là phủ đệ được bàn tán sôi nổi trên đường, nữ nhi nhà này được sắc phong làm Hoàng hậu ư?

Nhớ năm đó, khi gặp mình Ngụy quốc công còn phải cung kính hành lễ đấy, không ngờ hôm nay bọn họ lại muốn mình nhường đường.

Nguyên Thành trưởng công chúa lạnh lùng mỉm cười -- Phong thủy luân chuyển, đúng là quá chậm chạp!

Năm đó chỉ là một nhân vật nhỏ, thế mà giờ đây đã có thể quang minh chính đại cười lên đầu mình rồi!

Thế tử Tĩnh An Hầu phủ bầu bạn với Nguyên Thành trưởng công chúa đã nhiều năm nên rất hiểu tính tình nàng ta, thấy sắc mặt nàng ta như thế, y cũng đoán ra mấy phần, "Hay là nhường đường đi thôi, trên xe ngựa có lệnh bài, chỉ sợ đúng là vị cô nương kia, thánh chỉ đã ban, không phải do chúng ta quyết định được."

Năm xưa, thế tử Tĩnh An Hầu phủ từng là một thiếu niên hăng hái khí phách hiêm có, tuy nhiên con người dù sao vẫn sẽ thay đổi, tính tình yếu đuối hơn rất nhiều -- Hoàn cảnh mấy năm nay, cũng khó trách hẳn yếu đuối.

Quan trọng nhất là... Y không có con mà thứ đệ đã có ba đứa rồi, nếu tình hình không thay đổi, chi e là khó giữ được địa vị.

Trong gia đình bình thường, đương nhiên nam nhân có thể nạp thiếp sinh nhi tử, có điều y chỉ là một người yếu thế, trong mắt Nguyên Thành trưởng công chúa làm sao chịu được một hạt cát, nàng ta không để cho con thứ xuất có cơ hội xuất hiện, song nàng ta lại không sinh được, hai người cứ giằng co như vậy cho đến bây giờ.

Những năm này, Tĩnh An Hầu phủ đắc tội không ít người, y không ngốc, thời thế đã thay đổi, không ai lấy trứng chọi đá cả, hiện giờ nếu gây xích mích với Hoàng hậu tương lai không phải là một hành vi sáng suốt.

Suy nghĩ của Thế tử Tĩnh An Hầu phủ không sai, chỉ tiếc là Nguyên Thành trưởng công chúa không hề thông minh.

Cũng may, dung mạo nàng ta cực kỳ giống Thục phi, chứ nếu không làm sao nàng ta có thể được tiên đế yêu thương nhiều năm như vậy.

Có điều, so với tính cách dịu dàng mềm mại của một phi thiếp như Thục phi, trên người nàng ta có thêm mấy phần hơi thở kiêu ngạo rực rỡ của Hoàng gia, đuôi lông mày nhếch lên tỏ vẻ xem thường châm chọc, nàng ta liếc xéo trượng phu của mình một cái rồi lạnh lùng cười nói: "Sao thế? Chẳng sợ à?"

không đợi thế tử Tĩnh An Hầu mở miệng, Nguyên Thành trưởng công chúa đã nói tiếp: "Tuy đã sắc phong Hoàng hậu nhưng đã là Hoàng hậu đâu, Bản cung không bảo nàng ta quỳ xuống thỉnh an đã là khách sáo rồi, có lý nào Bản cung phải nhường đường?"

Nàng ta cao giọng: "-- Chẳng không có gan thì đừng làm mất mặt Bản cung!"

Xe ngựa của Nguyên Thành trưởng công chúa rất rộng rãi, trừ phu thê hai người ra còn có thêm hai nha hoàn hầu hạ nàng ta, khi nghe được mấy lời này thì các nàng ta che miệng cười cười.

Nghe thấy tiếng cười, sắc mặt thế tử Tĩnh An Hầu có chút khó coi, dù sao thế lực của Nguyên Thành trưởng công chúa rất mạnh mẽ, mặt y biến sắc nhưng cũng không khuyên can nữa, "Vậy thì phải dựa vào Điện hạ rồi."

Nguyên Thành trưởng công chúa không nói gì thêm nữa mà truyền lời ra bên ngoài, "Làm người thì nên biết rõ thân phận mình." Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lạnh lẽo, "Truyền lời của bản cung, bảo bọn họ tránh đường đi!"

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cung Biến

không đợi Nguyên Thành trưởng công chúa lên tiếng dặn dò mấy câu thì nàng ta đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã của hộ vệ dẫn đầu đoàn người của mình, trộn lẫn với tiếng mưa rơi bên ngoài có chút dồn dập.

Lúc nàng ta đang nhíu mày thì một giọng nói trầm thấp và âm thanh kéo màn chói tay vang lên giống như một lưỡi câu có độc xông thẳng tới, trong nháy mắt vừa kích thích sự oán hận trong lòng Nguyên Thành trưởng công chúa vừa khơi dậy nỗi sợ hãi ẩn nấp sâu trong lòng nàng ta.

"thật là may mắn, có thể gặp điện hạ ở đây." Giọng nói ẩn chứa một nét cười mơ hồ chậm rãi tiếp tục: "Có điều điện hạ tới không đúng lúc, Bệ Hạ đang ngồi trên xe đối diện đưa nương nương về nên không tránh được, mời điện hạ nhường bước."

Nguyên Thành trưởng công chúa ổn định tâm trạng, tinh thần cũng dịu lại rất nhiều, "thì ra là thế."

"thì ra là Hoàng huynh và Hoàng tẩu ở phía trước." Giọng nói hàm ý chỉ trích, hơi hợm cho qua, "Phần lớn bọn nô tài này đều xuất thân từ mấy gia đình nhỏ, chưa từng trải chuyện đời nên không nhận ra xe ngựa của Ngụy Quốc Công phủ, đúng là đáng chết."

Người bên ngoài cười ra tiếng, dường như tán thành nhưng dường như cũng châm biếm, không biết đến tột cùng là có ý gì.

Hai thị nữ bên cạnh nàng ta thức thời xóc rèm lên, vẻ mặt Nguyên Thành trưởng công chúa tươi cười, xinh đẹp khó tả, "Nếu là Hoàng huynh và Hoàng tẩu thì ta phải đi vấn an mới được..."

"không cần đâu ạ." Người nọ thản nhiên nói, "Trời mưa không nhỏ, bên ngoài rất ẩm ướt, Bệ Hạ không nỡ để nương nương ra ngoài, điện hạ chỉ cần lui xuống là được rồi."

Lời nói của người nọ rất khách sáo, nhưng hàm ý bên trong không hề khách sáo chút nào -- Thân thể Hoàng hậu cao quý, bệ Hạ không nỡ để người ướt mưa, chẳng lẽ bản cung đợi mưa qua thăm hỏi thì bị ướt ít hơn nàng ta chắc?

Mặt mày Nguyên Thành trưởng công chúa cứng đờ, đáy mắt thấp thoáng xấu hổ và giận dữ, có điều nàng ta che giấu rất kỹ cười đúng mực sai người đánh xe ngựa rồi khỏi ngõ hẻm này.

Mặc dù trên mặt rất bình tĩnh nhưng trong lòng Nguyên Thành trưởng công chúa rối như tơ vò, khi không phiền phức khó chịu từ đâu kéo tới không biết.

Thái giám tổng quản Trần Khánh.

Nghĩ tới người này, hai tay nàng ta kiềm chế không nổi bắt đầu run rẩy, mang theo sợ hãi mơ hồ, dù giấu trong mấy lớp y phục rộng thùng thình vẫn không trấn áp được.

Nguyên Thành trưởng công chúa cúi đầu xiết chặt hai tay mình không để nỗi sợ hãi của mình lộ ra ngoài.

Ngày xưa, Trần Khánh chỉ là một thái giám không hơn không kém trong mắt nàng ta, song giờ khắc này ông có thể khiến Nguyên Thành trưởng công chúa cực kỳ sợ hãi, nói đi nói lại đúng là châm chọc.

nói về ân oán của Nguyên Thành trưởng công chúa và Trần Khánh thì đã là chuyện xưa rồi.

Năm đó, khi Hoàng đế còn chưa đăng cơ hắn cũng từng trở về Kim Lăng.

Khi ấy, nàng ta chịu không nổi vị đích huynh trưởng thô tục này, ngay tiếp theo cũng xem thường người hầu hạ bên cạnh hắn, chỉ cần nhìn thấy xa xa trong cung là nàng ta đã vội vã tránh đi, e sợ bị lây xui xẻo của hắn.

Có một lần, Nguyên Thành trưởng công chúa cười ngửa hỏi cung thì gặp phải Trần Khánh, xưa nay nàng ta không thích tên thái giám hầu hạ bên người huynh trưởng, thế là nàng ta phồng ngực đi qua rồi tiện tay quất mấy roi lên người ông, tên nô tài ti tiện kia quỳ rạp trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên, ngay cả kêu đau một tiếng cũng không dám.

Thái độ không thích huynh trưởng của nàng ta thể hiện rất rõ ràng, những người khác đương nhiên nhìn ra được, tuy nhiên -- Nhìn ra thì nhìn ra, nàng ta là nữ nhi phụ hoàng yêu thương nhất, là công chúa cao quý nhất Đại Tàn, mà khi đó Hoàng đế cùng lắm Hoàng đế chỉ là một hoàng tử không được hoang nghênh mà thôi, không cho hắn thể diện, hắn có thể làm gì chứ?

Lúc nhìn mình hắn cũng vô cùng lạnh nhạt, không thể hiện chút bất mãn nào

-- Thậm chí phụ hoàng cũng không nói gì.

Chỉ là, sau này mọi chuyện dần thay đổi theo thời gian.

Tiền đế đột ngột băng hà, chưa định người kế vị, mấy vị hoàng tử lớn tuổi đã bắt đầu rục rịch, mẫu tộc của hai hoàng tử nhỏ tuổi cũng có tâm, nhất thời Kim Lăng bất ngờ thay đổi.

Nguyên Thành trưởng công chúa không có huynh đệ ruột thịt, vì để đảm bảo nửa đời sau vinh hoa nên không tránh khỏi tìm một nơi nương tựa.

Người nàng ta và Tĩnh An Hầu phủ lựa chọn chính là Tam hoàng tử thế lực hùng mạnh nhất.

Ban đầu, mọi chuyện vẫn giống như tưởng tượng của nàng ta, Tam hoàng tử thúc ngựa xung trận trước, lần đầu ra tay đã lôi kéo được hơn phân nửa cự thần của tiền đế, tiếp theo bắt đầu lên kế hoạch tẩy trừ thế lực của các hoàng tử còn lại.

Thắng lợi trong tầm tay bỗng chốc xuất hiện vật cản.

--- Huynh trưởng chưa từng được coi là uy hiếp bỗng trở về từ Tây Bắc.

hắn âm thầm lôi kéo mười sáu đội thị vệ của Kim Lăng, dọc theo đường đi niêm phong miệng quan viên vô cùng chặt chẽ, mọi người đều cho rằng hắn xuất quân vội trở về chịu tang tiền đế, đêm trước khi hoàng quyền luân chuyển, hắn đóng quân bên ngoài cửa thành.

Ý đồ trong đó đã quá rõ ràng.

Về sau mỗi khi nhớ lại Nguyên Thành trưởng công chúa đều cảm thấy rất châm chọc -- Trong lúc các hoàng tử ngu xuẩn chém giết nhau thì đã có người chờ kẻ địch kiệt sức rồi mới ra tay, chờ ngày thu hoạch.

Bây giờ nghĩ lại, Hoàng đế có thể ẩn nhẫn nhiều năm như thế, con người không máy may dao động, thành công cũng không phải không có lý.

Tâm tư sâu như biển, cộng thêm âm thầm chịu đựng, chỉ có người phi thường mới làm được, khó trách hắn có thể lên ngôi Hoàng đế, người thua trên tay hắn chỉ có thể khóc thôi chứ không thể làm gì.

Hai lực lượng bảo vệ mạnh nhất của thành Kim Lăng là mười sáu đội thị vệ và cấm quân Hoàng thành, tại Kim Lăng mười sáu đội thị vệ âm thầm cống hiến cho Hoàng đế, còn cấm quân chỉ trung thành với Hoàng đế tại vị, giờ khắc này tân đế chưa xác định, các hoàng tử không hẹn mà cùng đánh hơi ra nguy hiểm.

Theo bản năng, bọn họ lướt nhìn qua khuôn mặt dữ tợn của nhau rồi không hẹn mà cùng hư tình giả ý đồng tâm hiệp lực.

--- Bởi vì kẻ địch chung của bọn họ quá mạnh.

Cuối cùng chuyện trước mắt chỉ có thể đoàn kết lại mới có hi vọng thắng lợi.

Có điều, lúc này mới đoàn kết thì đã muộn rồi.

Trong tay các hoàng tử có không quá năm trăm binh sĩ, cộng hết lại chỉ hơn mấy ngàn, chống đối với hơn mười vạn đại quân thì có khác gì muối bỏ biển đâu.

Hơn nữa đám binh lính đã quen sống an nhàn sung sướng này làm sao là đối thủ của quân đội Tây Bắc dũng mãnh, không cần nói đến lực lượng, chỉ nói

khí thế thôi đã thất bại thảm hại.

Trước sức mạnh tuyệt đối trước mắt, âm mưu quỷ kế hoàn toàn không có tác dụng gì.

Tuy nhiên điều khiến người ta yên tâm chính là, thái độ của Hoàng đế cũng không quá ngông cuồng, hẳn chỉ đóng quân ngoài thành chứ không hề đụng đến một sợi tóc của binh lính trong thành.

Dưới sự giăng co lạ lùng như thế, qua bảy mươi hai ngày đặt linh cữu, trong cung mới tiến hành nghi thức đưa tang tiên đế.

Kể ra cả đời tiên đế, bình Nam Việt, xây dựng An Đông, giảm thuế má, không chế chiến tranh, có thể nói là một đời anh minh, có điều chỉ sợ ông chưa từng nghĩ đến chuyện cốt nhục ruột thịt của mình sẽ gây ra một trận máu động lớn như vậy.

Chuyện này cũng không biết thế nào -- Ông ra đi quá mức đột ngột, lăng tẩm và vật dụng đều không kịp chuẩn bị thì hỗn chiến đã xảy ra, đường đường là một đế vương, thế mà sau khi mất bảy mươi hai ngày hoàng thất mới tiến hành đưa tang, ngẫm lại cũng thật đáng buồn.

Mặc dù tiên đế tự tay lật đổ Hà gia, cũng không thích Hà phi, nhưng sự thật là -- Ông chưa từng phế Hậu.

Nếu đã như vậy, Hoàng đế là trưởng tử danh chính ngôn thuận, là người thừa kế chính tông của ngôi vị này.

Nghĩ tới đội quân đang đóng bên ngoài cửa thành, tâm tư đám triều thần bắt đầu dao động.

-- Gia tộc chúng ta không phải ngoại gia của các hoàng tử, cũng không phải thê tộc của bọn họ, dựa vào cái gì bắt chúng ta chết chung chứ?

Nếu để vị trưởng tử này kế vị, nói không chừng gia tộc của chúng ta sẽ xuất hiện một vị nương nương cũng nên.

Kể từ sau ngày đưa tang tiên đế, bầu không khí trong triều rất quái dị, đám đại thần trước kia vỗ ngực thề son sắt bây giờ lại sinh ra mấy phần mờ ám.

Đám hoàng tử vô dụng kia làm sao không phát hiện ra, có điều phát hiện ra thì cũng lực bất tòng tâm.

Trong Nội điện, Tam hoàng tử là người đầu tiên đứng ra, chất vấn Hoàng đế dưới bàn thờ của Tiên đế --- Suất quân vôi vãi về chịu tang mà lại đóng quân ở Kim Lăng, vậy mục đích là gì?"

Nguyên Thành trưởng công chúa là nữ nhi lớn nhất của tiên đế, thân phận không cần phải nói, cộng thêm mối giao tình với Tam hoàng tử, đương nhiên nàng ta gần gũi với vị hoàng huynh này nhất.

Tam hoàng tử dùng lời lẽ chính đáng chất vấn, nàng ta ngồi bên cạnh nghe nhưng chỉ cúi đầu không nói, khi lời nói đồng dục của Tam hoàng tử vừa dứt, trong Nội Điện bỗng lâm vào im lặng đáng sợ, sau đó gần như theo bản năng, nàng ta ngẩng đầu dò xét nét mặt Hoàng đế -- Người này vẫn luôn là vị huynh trưởng mà nàng ta xem thường nhất.

Song đến giờ khắc này, nàng ta mới phát hiện, bị huynh trưởng này... thật ra vô cùng giống tiên đế.

trên mặt hẳn mỉm cười lạnh nhạt chậm rãi đi đến chỗ Tam hoàng tử, khoe môi hơi động đậy, ngay lập tức hắt rút kiếm chia vào yết hầu Tam hoàng tử.

Giống như một đóa hoa nở rộ, mau loãng vắng tung tóe.

Nguyên Thành trưởng công chúa là người đứng gần nhất, những tia máu ảm áp, mang theo mùi tanh nồng thuận thế văng tung tóe lên mặt và cả người nàng ta, sau đó từ từ chảy xuống, giống như một con giun lạnh lẽo uốn lượn quanh thân thể, chảy từ mặt nàng ta xuống phía dưới.

Những tia máu vô cùng ảm áp nhưng lại giống một bàn tay người chết, nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng ta, khiến nàng ta chịu không nổi mà run rẩy.

Nháy mắt đó, hồn nàng ta gần như lìa khỏi xác, tiếng thét chói tai lơ lửng trên không trung, ánh mắt mê lương nhìn một màn mà nàng ta chưa bao giờ tưởng tượng nổi.

Thế nhưng về mặt Hoàng đế vẫn bình tĩnh, thậm chí còn mang theo chút tươi cười, Nguyên Thành trưởng công chúa cố gắng chịu đựng đứng ngây ra như phỗng, ngay cả đưa tay lau mặt cũng không dám.

Nàng ta sợ ngây người, những người còn lại cũng thế, Lục công chúa sau lưng còn quá nhỏ thét lên một tiếng rồi ngất tại chỗ.

Ngũ công chúa còn tỉnh táo cũng không tốt hơn bao nhiêu, nước mắt ràn rụa không dám lau, cả người cong lại ngồi dưới đất không ngừng phát run.

không ai biết vị huynh trưởng này nghĩ cái gì, càng không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Thực lực hai bên quá khác biệt, đến nỗi thấy hắn mang kiếm vào điện thờ, bất kính với tiên đế cũng không ai dám lên tiếng tranh chấp với hắn.

Tuy nhiên không ngờ rằng, thứ hắn đòi hỏi cầm mà bọn họ đều không nghĩ là hung khí đó đã trực tiếp lấy mạng Tam hoàng tử.

Thậm chí ánh mắt hắn chưa từng chớp một cái.

Các hoàng tử còn lại đã kịp phản ứng đoàn kết lại không ngừng công khai lên án Hoàng đế.

Môi hồ rãnh lạnh, máu chảy ruột mềm --- không phải do bọn họ muốn là được.

Xuyên qua cửa sổ đang mở một nửa, ánh mặt trời ảm đạm len lỏi vào chiếu lên mặt Hoàng đế.

Nguyên Thành trưởng công chúa nhìn thấy hấn mỉm cười.

Dưới ánh mặt trời hám răng trắng của hấn vô cùng chói mắt, sáng đến nỗi khiến người ta giật mình.

Linh hồn nàng ta lơ lửng giữa không trung, năm giác quan gần như trống rỗng, chỉ còn nghe Hoàng đế dặn dò thuộc hạ, lọt vào tay nàng ta bỗng cảm giác như bị rơi xuống hầm băng, lồng ngực lạnh buốt, nàng ta lập tức tỉnh táo lại.

hấn nói: "--- Giết hết đi."

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 16

Ngày đó, là Nguyên Thành trưởng công chúa cả đời khó quên con ác mộng.

Nàng hai đùi run run lập tại tiên đế linh tiên, tuyết trắng áo tơ trắng cùng trên khuôn mặt tung tóe huyết trưởng huyết, đã là có nói không nên lời dữ tợn, cũng khó nói thể thảm.

Trang nghiêm túc mục nội điện, tràn đầy gia hoàng tử không cam lòng giận kêu cùng trước khi chết thảm thanh, lại một lát sau, cuối cùng yên tĩnh trở lại.

Chỉ là, này yên tĩnh chẳng hề từng sinh ra phân nửa an bình, chỉ là lại làm cho lòng người kinh hãi.

Trong không khí dính làm người ta hít thở không thông từ khí, trong tai dường như còn phiêu đảng những thứ kia bị xé nát gào thét thanh, thêm như có như không tuyệt vọng hương vị, tình cảnh này, nàng đại khái vĩnh viễn đều không thể quên được .

Nàng chưa từng có trải qua dạng này lãnh, giống như là có tháng chấp gió rét bị tạo thành một cây một cây châm, cứng rắn hướng nàng xương tủy đâm.

Làm người ta muốn chết lãnh.

Ngoại trừ bởi vì có thiên tàn chưa liên lụy trong đó thất hoàng tử, cùng với tiên đế lưu lại tam vị công chúa, những người còn lại đều đã không ở , Nguyên Thành trưởng công chúa chống đỡ không nổi, như Ngũ công chúa giống nhau quỳ ngồi dưới đất, sắc mặt thê lương giống như đắp mấy tầng □□ giống nhau, thống khổ trung mang buồn bã sợ hãi.

Sợ hãi giống như là một thanh đao, hung hăng đâm vào nàng trái tim, thuận thế quấy vài cái, lại máu chảy đầm đìa nhỏ ra ngoài.

Gần như dờ dẫm , nàng quay mặt sang, đi xem như cũ đứng tại tiên đế linh tiên hoàng đế.

Hấn sắc mặt trầm tĩnh, lấy chính thức khăn, tinh tế lau trong tay thanh kiếm kia, ánh mắt bình thản lạnh nhạt, tựa hồ thanh kiếm kia liền là trong mắt của hấn hết thấy, không tha cho cái khác.

Tuyết trắng khăn dính huyết sắc, thanh kiếm kia lại quay về trong treo, hấn tiện tay ném khăn , thu kiếm vào vỏ, ánh mắt rơi xuống tiên đế linh vị thượng.

Ánh mắt kia thật bình tĩnh, lại không thấy đối với phụ thân lạnh lùng thất lạc phiền muộn, cũng không có đáng vị thành công thoả thuê mãn nguyện, hấn chỉ là lẳng lặng nhìn trong chốc lát, thiên địa đại, ai cũng không biết hấn một khắc kia đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

Nguyên Thành trưởng công chúa không có cảm giác nào.

Nàng ngũ giác tựa hồ cũng bị tước đoạt hết , người không đến quanh mình mùi máu tanh, nhìn không gặp cả điện đông bừa bộn, cũng nghe không được những thứ kia cuối cùng kêu thảm, liền có cung nhân tiến lên thanh lý thượng vết máu, không cần thận đừng phải nàng vấy cứ lúc, nàng cũng không có giống như trước kia giống nhau cất giọng khiển trách.

Hoàng đế bình tĩnh nhìn rất lâu, cuối cùng đứng dậy, đi đến tiên đế linh vị trước, vung lên áo bào, chậm rãi quỳ xuống.

Quanh mình nội thị cung nhân cũng ý thức được cái gì, theo quỳ xuống, đông đúc chiếm cứ Nguyên Thành trưởng công chúa ánh mắt, gọi nàng cảm thấy con mắt mờ mờ.

Hắn thần nhiên nói: "Gia hoàng tử ngộ nghịch thất đức, động đao binh tại tiên đế linh tiền, đại bất kính, làm pháp. Trẫm vì huynh trưởng, mặc dù không đành lòng gửi tới pháp tại gia vương, lại khó ngăn lễ phép sáng tỏ. Truyền chỉ, ngộ nghịch như này, không làm phụng tiên đế bài vị, kính nhận tông miếu, ấn chế làm pháp, răn đe."

Nguyên Thành trưởng công chúa toàn thân đều đang run rẩy, nói không ra cái gì lời nói đến, Ngũ công chúa tuổi còn bé, thấy được quen mặt thiếu, thân thể run giống như run rẩy đồng dạng, tự nhiên cũng là nói không ra cái gì, Lục công chúa mặc dù tỉnh lại, lại cũng không so với đằng trước hai vị hoàng tử tốt bao nhiêu.

Khách quan phía dưới, thất hoàng tử tuy là thiên tàn, kiến thức lại cũng không thiếu hụt, quyết đoán cũng là nhanh chóng, hai tay chống, khẩu đầu bày tỏ chính mình thần phục, chấn động thanh đạo: "Nguyên phụ hoàng huynh trưởng ký đuôi."

Tựa hồ là mở ra cái gì chốt mở, mấy vị công chúa cũng phục hồi tinh thần lại, hai tay chống, cung kính hành đại lễ, liền là Nguyên Thành trưởng công chúa cũng không ngoại lệ: "- - nguyên phụ hoàng huynh trưởng ký đuôi."

Hoàng đế sắc mặt nghiêm túc chinh, đối tiên đế linh vị ba quỳ chín lạy, nghỉ sau đó, mới đứng dậy.

Hắn nhất xếp đặt tay áo, ý bảo gì đó đỡ dậy thất hoàng tử, đạo: "Trẫm cùng vương, cốt nhục chí thân, tại sao như vậy nhiều xa lạ?"

Dứt lời, lại chuyển hướng bị nâng đỡ khỏi mấy vị công chúa, đạo: "Vài vị hoàng muội, tự nhiên cũng là đồng dạng đạo lý."

Trước vài vị hoàng tử còn trần thi ngoài điện, nội điện mùi máu tanh cũng không từng tan hết, hoàng đế mấy câu nói đó nói xinh đẹp, nhưng cũng không nhân thật dám vững vàng ký đến trong lòng đi, đều là cúi thấp đầu, nghe theo hoàng đế huấn thị.

Hoàng đế lại không nói gì nữa.

Tựa hồ là được cái gì tín hiệu giống nhau, một đám nội thị tự đứng ngoài điện nói đuôi nhau mà vào, vì hoàng đế huyền hồng nhị sắc cửu long áo long côn, bó thập nhị lưu quan.

Phù tiết lệnh cùng thiếu phủ lệnh từ ngoài điện vào bên trong, ủy khuất phụ cận hành quỳ lễ.

Thiếu phủ lệnh đưa tay, cầm trong tay khay trình lên, miệng nói: "Này cư trước người, tức là truyền quốc tỳ. Sau ba người, tức là hoàng đế tam tỳ, hoàng đế tỳ, hoàng đế hành tỳ, hoàng đế tín tỳ, chốt nhất ba người, tức là thiên tử tam tỳ, thiên tử tỳ, thiên tử hành tỳ, thiên tử tín tỳ. Thiên tử thất tỳ đều ở, nhìn qua thỉnh bệ hạ lo lắng thiên chiếu, thượng nhận tông miếu, hạ an lễ thứ!"

Hắn này đoạn thoại nói không tính ngắn, trong điện lại không nhân cảm thấy phiền chán - - thất tỳ là truyền quốc căn cơ, tất nhiên là không để cho có mất.

Hoàng đế ý bảo gì đó tiếp án, nghiệm xem không làm sau, thiếu phủ lệnh cùng phù tiết làm cho lấy lui ra.

Anh tông hướng về cựu thần còn có tồn lưu, thế cục đã định, tự có đức cao vọng trọng người vào bên trong, thỉnh hoàng đế hướng Tuyên Thất Điện đăng cơ, thụ chúng thần làm lễ.

- - hết thầy đều đã hết thầy đều kết thúc, hết thầy đều kết thúc .

So với còn lại hoàng tử kế vị, hoàng đế đăng cơ, đối với Nguyên Thành trưởng công chúa mà nói, không thể nghi ngờ là là xấu nhất kết cục.

Hơn nữa, theo hoàng đế vị trí mỗi một ngày ổn định lên, này kết cục hội càng ngày càng tệ, thế cục cũng sẽ càng thối nát.

Nguyên Thành trưởng công chúa không biết chính mình là như thế nào đứng người lên, lại càng không biết chính mình đến tốt cùng là như thế nào di chuyển bước chân, nàng chỉ là sắc mặt trắng bệch, tùy ý thị nữ đỡ, chậm rãi đi ra nội điện.

Tâm thần hoảng hốt phía dưới, đi ngang qua cửa nội điện lúc, nàng hưng hăng vấp một cái, trải qua này một ngày loạn sự, thị nữ bên người cũng là thần hồn muốn vỡ, trên tay lại không có bao nhiêu khí lực, tay mềm rũ, Nguyên Thành trưởng công chúa thân thể liền trùu xương cốt giống nhau, hướng thượng liền nhuyển đi xuống.

Trần Khánh tự đứng ngoài đầu vào bên trong, thuận thế đỡ nàng một phen, hắn híp mắt, nhẹ khẽ cười nói: "Điện hạ cẩn thận dưới chân."

Nguyên Thành trưởng công chúa còn nhớ hắn thanh âm, giương mắt nhìn đi qua, liền nhìn thấy trên mặt hắn cười nhẹ, không biết sao, cảm giác cùng hoàng đế trên mặt vui vẻ có vài phần tương tự.

Hoàng đế cũng là như vậy cười, lấy Tam hoàng tử tính mạng.

Nàng chợt rung mình ón lạnh, đang muốn thu tay lại, lại nghe Trần Khánh đạo: "Hiện nay ngài liền cảm giác chân nhuyển, sau này đường dài dài đằng đẵng, lại không biết phải như thế nào nấu nấu." "

"Điện hạ, " hắn chậm chậm cười một tiếng, tựa hồ là ở ân cần: "- - bảo trọng."

Nguyên Thành trưởng công chúa môi run một cái, đang muốn mở miệng, Trần Khánh lại đỡ nàng cấp một bên thị nữ. Mím cười nói: "Điện hạ thứ lỗi, nô

tài còn muốn đi hỏi bề hạ lệnh, sợ là không thể cùng ngài nhiều lời."

Cho dù là đến giờ phút này, hấn đối Nguyên Thành trưởng công chúa cũng là nhất mực cung kính, thi lễ sau đó, mới động thân hướng nội điện đi.

Nguyên Thành trưởng công chúa chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, nửa câu cũng không muốn nói, nửa câu cũng không muốn nghe.

Trên mặt nàng vết máu còn chưa lau, sớ liền khô cứng lại ở trên mặt, làm một cái vẻ mặt, liền sẽ có màu đỏ sẫm thật nhỏ cận roi xuống, nửa là thê lương, nửa là khiếp sợ nhưng.

Ra trong cửa đại điện, lại xoay người lại đi xem này ngồi bị nàng coi là gia viên cung điện, Nguyên Thành trưởng công chúa đột nhiên cảm giác được này bên trong thay đổi, biến thành một con ăn thịt người cự thú, bất cứ lúc nào cũng có thể đem nàng răng rắc một tiếng cắn thành hai đoạn, nuốt vào trong bụng đầu đi.

Nàng không nghĩ ở lâu, dưới chân dùng sức, cuối cùng ở hai người thị nữ nâng đỡ hạ, nghiêng ngã chao đảo rồi đi hoàng cung, trở lại Tĩnh An Hầu phủ.

Hôm nay sáng sớm, nàng rời đi Tĩnh An Hầu phủ lúc vẫn là quang vinh chói lọi, đến giờ phút này, lại dính khắp người vết máu, lệ quý giống nhau dử tồn không bỏ.

Bọn thị nữ kêu nước nóng, hầu hạ nàng tắm rửa, rửa sạch một thân máu tanh, sắc sảo không có mở miệng.

Nước nóng cấp nàng một chút cảm giác an toàn, nhưng cũng gọi nàng nhớ tới có chút cùng loại xúc cảm không rõ vật, nước mắt liền dạng này không ý thức chảy xuống.

Thật quá mệt mỏi - - cũng quá sợ .

Nàng vô lực tựa ở thùng tắm trên vách buồn ngủ lúc, đã thấy chính mình của hồi môn ma ma Trương thị sắc mặt kinh hoàng vào bên trong, đáy mắt sợ hãi giống như là trong nước bèo tấm, như thế nào cũng che giấu không trụ.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, da mặt run một cái: "Lại xảy ra chuyện gì?"

Trương thị trên nét mặt không có xưa nay khôn khéo, nom nớp lo sợ đem chính mình thám thính đến tin tức nói ra.

Nguyên Thành trưởng công chúa nghe, liền không tự chủ được run lên, bao trùm ở thân thể của mình thượng nước nóng lại không hội gọi nàng cảm thấy ấm áp, ngược lại, chỉ sẽ cảm thấy lạnh, mang mùi máu tanh lạnh.

Nàng tựa hồ mãnh phản ứng lại đây, duỗi tay hung hăng xoa bóp hôm nay Trần Khánh đỡ qua cổ tay (thủ đoạn), khí lực đại, tựa hồ muốn cứng rắn chà xát đi một lớp da thịt giống nhau.

Trương thị nói, hôm nay cung biến, không hề chỉ là cực hạn tại tang dụng cụ nội điện, càng lớn biến cố phát sinh trong hậu cung.

Tiên đế lưu lại rất nhiều hậu phi, một ngày trong lúc đó chết bất đắc kỳ tử mười mấy vị, vài vị hoàng tử mẹ đẻ thỉnh linh ở trong, còn dư lại là hơn phân nửa là quy y xuất gia, khiến hướng rõ ràng thiện tự, nửa đời sau thường kết bạn nương tựa cửa chùa đi .

Ngoại trừ hai vị công chúa mẹ đẻ, liền chỉ có thất hoàng tử mẹ đẻ khác thái phi còn ở lại trong cung.

Vô ý thức, Nguyên Thành trưởng công chúa nhớ tới Trần Khánh trở về bẩm hoàng đế thời điểm về mặt.

Kia song nâng đỡ qua chính mình tay chủ nhân, vừa mới còn chung kết mười mấy điều tươi sống tính mạng, lập tức, lại nhìn như sẵn sóc vụn lấy chính mình.

Thậm chí, hấn bình tâm tĩnh khí cùng chính mình nói vài câu lời nói.

Này một khắc, Nguyên Thành trưởng công chúa thật sâu cảm thấy, cho dù là bị mười mấy con rắn độc lưỡi liếm láp, cho dù chính mình chặt vật té ngã trên đất, cũng so với khi đó, gọi Trần Khánh vụn lấy chính mình muốn tốt hơn nhiều.

Vô ý thức, nàng nhớ tới hoàng đế nhìn chăm chú vào tiên đế linh vị lúc về mặt.

Bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, tựa hồ kia đại biểu chỉ là một người xa lạ, cùng hấn không có phần nửa liên quan.

Hấn huyết là lạnh, không có bất kỳ nhiệt độ, hấn tâm cũng là lạnh, không có phần nửa nhiệt khí.

Nàng đã từng cho rằng, dạng này hoàng đế, đại khái nhất định cô độc cả đời.

Nhưng lại không có có nghĩ qua, dạng này lãnh tâm lãnh tình nam nhân, thế nhưng cũng sẽ hội động tâm.

Thế nhưng... Nghĩ muốn lấy vợ.

Thậm chí, hội đặc biệt làm bạn chính mình về nhà, rất sợ nàng hỏi mượn chút ít, thân thể bị lạnh.

Như vậy ôn tồn tiểu ý, ở hẳn trên người xuất hiện, thật sự là... So với cây vạn tuế ra hoa còn muốn hiếm lạ.

Tác giả có lời muốn nói: hoàng đế: Nhà của ta thứ mẫu thật biết điều, chị em dâu thật biết điều, thứ muội cũng thật biết điều, Diệu Diệu nghe lời nói, nhanh lên gà lại đây (mỉm cười. jpg)

- - Thanh Li: Ma ma ta sợ!

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Động Tâm

Thanh Li ngẩng đầu nhìn một cái hoàng đế, nhẹ giọng nói: "Ta đã đến, diễm lang vẫn là sớm đi hỏi cung đi thôi, sắc trời dần tối, hội lạnh ."

"Bất quá là lãnh vài phần mà thôi, " hoàng đế chút nào không thêm đề ý đạo: "Có cái gì tốt sợ ."

"Đúng nha đúng nha, " Thanh Li liếc hẳn một cái, đạo: " bệ hạ oai hùng thánh minh, thiên địa đại, tất nhiên là không cái gì tốt sợ ."

"Như thế nào hội không có sợ ?"

Hoàng đế ôm hẳn tiểu cô nương, hơi mỉm cười nói: "Trẫm vừa sợ mấy hôm không còn thấy người, lại sợ trẫm tại người nóng ruột nóng gan, người không chút nào không niệm trẫm ."

Hắn dựa vào gần bên tai nàng, thanh âm ôn nhu như: "- - càng nghĩ càng sợ ."

Cái này nhân, trên miệng thói quen tới là bôi mặt , gọi nhân nghe tim đập không ngừng.

Thanh Li trong lòng ngọt ngào, ánh mắt ôn nhu như nước, đạo: "Như thế nào hội ."

"Người này nói hàm hồ, " hoàng đế hỏi nàng: "Đến tốt cùng là sẽ nghĩ, vẫn là sẽ không tưởng?"

Thân cũng thân , ôm cũng ôm , Thanh Li cũng không giả mềm, ngoan ngoãn gật gật đầu, hơi đỏ mặt đạo: "Tự nhiên là nghĩ ."

Hoàng đế thấy nàng như thế nhu thuận bộ dáng khả ái, lập tức liền có chút ít bước không động chân, mượn một thanh cái ô che lấp, cúi đầu ở môi nàng hôn rồi lại hôn, cuối cùng là lướt không nở buông ra: "Canh giờ đã tối, trẫm liền không vào phủ ."

Hắn ý bảo oanh ca tiến lên, đưa trong tay đầu cái ô đưa cho nàng, cuối cùng duỗi tay sờ sờ Thanh Li gò má, đạo: "Trẫm đi ."

Rõ ràng mới thấy hẳn một ngày, rõ ràng rất nhiều sự đều còn chưa hiểu rõ, đối với dạng này một cái nam nhân, Thanh Li lại cũng cảm thấy không thôi.

Này ý niệm trong đầu vừa mới đang dâng lên trong đầu đến, Thanh Li mặt liền nóng lên, may mà là trời tối, nhìn không rõ ràng, hoàng đế cũng không có chú ý tới, nếu không, không thiếu được lần lượt một trận bất nạt.

Hoàng đế là cười ngựa xuất cung, giờ phút này cũng không có đón xe dự định, liền cây dù đều chưa từng mượn, sắc nhìn Thanh Li một cái, liền phi thân lên ngựa, mang gió roi rồi đi .

Thanh Li bình tĩnh đứng ở tại chỗ, đưa mắt nhìn hẳn thân ảnh ở trong màn mưa biến mất, lại thật lâu chưa nhắc chân nhập phủ đi.

Trải qua chuyện hôm nay, lục nữ quan mấy người đối với này vị tiểu hoàng hậu được sủng ái có so đo - - còn chưa vào cung thừa ân đâu, liền như vậy thương tiếc, chờ thật đến bên cạnh, còn không biết sẽ như thế nào sủng ái đâu.

Kể từ đó, vài vị nữ quan thái độ càng cung kính, mơ hồ , thậm chí có vài phần thân cận.

Vương nữ quan bước lên một bước, ôn nhu nói: "Nương nương lại trở về đi, nếu là tại bên ngoài lâu , lạnh, bệ hạ chính là muốn đau lòng ."

Nàng thốt ra lời này, Thanh Li nguyên vốn là có chút ít nóng gò má lập tức lại nóng vài phần, ho nhẹ một tiếng, liền hướng phủ bên trong đi .

Canh giờ không còn sớm, lại hạ xuống mưa, Thanh Li liền trực tiếp hướng chính mình trong sân đi , chờ sau khi đi vào, đổ hơi hơi lấy làm kinh hãi.

Đồng Thị đang ngồi ở bàn một bên thêu trên ghế, bóng vàng ngọn đèn chiếu vào trên mặt nàng, phù dung giống nhau dịu dàng thanh lệ, dù là quanh mình không hiểu rõ lắm sáng, nhưng cũng ở đáy mắt soi sáng ra vài phân ưu sắc đến, gặp Thanh Li trở về, về mặt khôn ngoan một chút buồn.

Nàng bước lên một bước, nắm nữ nhi tay, kéo nàng đến một bên băng ghế ngồi xuống, này mới mở miệng đạo: "Không phải là sớm liền nên trở về đến sao, sao lùi lại đến này một lát."

Kim Lăng dòng dõi mời khách hành tiệc, thường thường đều cũng có cố định trình tự, nam tử kia bên cạnh ngược lại tương đối rộng rãi, nếu là uống rượu uống được thú nhĩ, suốt đêm cũng là có, mà nữ tử kia bên cạnh lại tương đối nghiêm cẩn chút ít, nói như vậy, sau giờ ngo nhiều nhất một canh giờ liền có thể kết thúc.

- - lại không cần phải nói hôm nay trời mưa, lại nên sớm một chút trở về mới là.

Thanh Li trước cũng là thường xuyên chính mình một cái nhân ra ngoài hành tiệc, nhưng thật lấy tương lai hoàng hậu thân phận ra ngoài hành tiệc, lại cũng chỉ là lần đầu tiên.

Đồng Thị đối nữ nhĩ của mình có lòng tin, nhưng là mắt thấy qua như vậy lâu còn chưa trở về nhà, nhưng cũng miễn trừ không được lo lắng.

Thanh Li này mới phản ứng tới - - trước nàng bồi hoàng đế ở tiền thính cùng vài vị hạ thần tự thoại, hao phí thời gian quá nhiều, lập tức lại cùng hoàng đế nói như vậy lâu, trung gian lại có Nguyên Thành trưởng công chúa sự trở ngại, hồi phủ canh giờ tự nhiên là lập đi lập lại nhiều lần hướng sau lùi lại.

Nhưng là, nội tâm của nàng có chút ít ngượng ngùng do dự - - cứ như vậy đem hoàng đế nói ra đến, có phải hay không tỏ ra... Nàng quá không thận trọng ...

Mới một ngày công phu, liền theo người xa lạ biến thành ... Ân.

Không thể nói, không thể nói.

Đồng Thị gặp nữ nhĩ vô sự, tâm liền bỏ xuống một nửa, bản cũng chỉ là thuận miệng vừa hỏi mà thôi, lại không nghĩ Thanh Li lại áp ứng lên, nửa ngày cũng không nói ra cái gì đến.

Nàng vốn cũng không từng nhìn kỹ, lại là buổi chiều, phòng bên trong ánh nến hơi lắt, lại cũng không rất rõ ràng, giờ phút này định thần vừa nhìn, mới phát giác trên người nữ nhĩ không thích hợp.

Hai gò má ửng đỏ, ánh mắt ngượng ngùng, liền môi cũng khẽ đỏ thắm một chút, giống như là nụ hoa thủy tiên, bỗng nhiên bị ánh nắng thoải mái, nửa che nửa đẩy tăng lên, thẹn thùng e lệ ói ra vài phân kiều diễm.

Đồng Thị tâm mãnh nhảy dựng, cổ họng nhĩ cũng nắm thật chặt, vừa nghĩ vừa mới vài vị nữ quan thái độ, tâm mới an vài phân, liên quan, ánh mắt kia nhưng cũng phức tạp lên.

Nàng nhìn chăm chăm nữ nhĩ nhìn trong chốc lát, mới hạ thấp giọng, đạo: "Diệu Diệu, ngươi - - gặp phải bệ hạ ?"

Thanh Li bản còn đang do dự ứng nên mở miệng như thế nào, lại không nghĩ Đồng Thị lại trực tiếp hỏi lên, đáy lòng lập tức sinh ra vài phân căng cha mẹ nói yêu đương bị phát hiện quần bách, loáng thoáng, còn có mấy phần nói không nên lời vui vẻ ngượng ngùng, chẳng hề so với Đồng Thị giờ phút này phức tạp tâm tư thoải mái bao nhiêu.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Ngô."

Đồng Thị cũng là đi qua nam nữ tình yêu, tất nhiên là nhìn ra được Thanh Li giờ phút này tình trạng vì sao, trong lúc nhất thời, vừa vui vẻ, lại lo lắng, hai loại tâm tư hỗn tạp cùng một chỗ, ngược lại không biết ứng nên nói cái gì.

Thanh Li ước gì Đồng Thị đừng hỏi nhiều, xấu hổ cúi đầu, không nói một lời.

Đồng Thị gặp nữ nhĩ trên hai gò má phấn hồng, lại nhìn nàng đáy mắt giấu giếm vui vẻ, liền biết vài phân nàng tâm tư.

- - nàng động tâm.

Cẩn thận ngẫm lại, cũng chưa chắc không là chuyện tốt.

Chính mình sinh hài tử chính mình hiểu rõ nhất, Đồng Thị tự nhiên cũng là như thế.

Diệu Diệu tính tình không tính cường ngạnh, cũng không tính là mềm mại, nàng trời sinh tính ôn hòa, lại cũng không có thể bất nạt, cùng đa số người cũng có thể chung đụng rất tốt, nhưng cũng có không tha đụng vào nguyên tắc, không nói là tâm tính thượng cấp, ít nhất cũng là có chính mình thông tuệ tâm tư.

Ít nhất, tuyệt sẽ không bị vinh hoa mê mất, đàn độn nhờ không đúng người.

Bệ hạ có thể ở gần gũi trong một ngày gọi nàng sinh ra như vậy ý, thấy rõ tại Diệu Diệu thật là dùng qua tâm.

Có hẳn này phần thái độ xếp đặt ở chỗ này, Diệu Diệu dung mạo tính tình lại đều là vô cùng tốt, liền là gả đến trong cung đầu đi, chắc hẳn cũng sẽ không ăn cái gì thiệt thòi, nàng cùng trượng phu cũng có thể an vài phần tâm.

Nghĩ tới đây, Đồng Thị cũng sẽ không nói những thứ kia mất hứng lời nói, khẽ mỉm cười, đạo: "Như thế nào, cùng bệ hạ gặp mặt, có thể vui vẻ sao?"

Nàng hạ thấp giọng, hướng Thanh Li phượng hướng nhích lại gần: "Bệ hạ... Đãi người như thế nào?"

Thanh Li ngón tay không tự giác bắt đầu vân vê vạt áo, một hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Hắn... Hắn rất tốt."

Đồng Thị mỉm cười nhìn coi nữ nhi màu đỏ hai gò má, nhìn không được lác đầu bật cười, cũng không đành lòng lại khó xử nàng.

Lang có tâm, thiếp cố ý, chỉ cần không ra cái gì sai sót, kết cục tổng sẽ không quá kém.

Nàng vỗ vỗ Thanh Li tay, âm giọng đạo: "Diệu Diệu cũng mệt mỏi một ngày, vẫn là sớm đi nghỉ ngơi đi."

Thanh Li còn có chút ít thẹn thùng, xấu hổ ứng.

Đồng Thị không có gọi nàng đưa, đứng dậy hồi chính mình sân nhỏ.

Ngụy Quốc Công còn chưa nghỉ hạ, gấp thê từ trở về, từ đó ngồi dậy thân, mở miệng hỏi: "Như thế nào, Diệu Diệu trở về chưa? Có từng xảy ra chuyện gì?"

"Trở về," Đồng Thị sắc mặt không giống vừa mới mỉm cười, mà là đơn giản sinh vài phần trầm tĩnh, ngồi vào trước bàn trang điểm, ngưng trong chốc lát, nàng mới có hơi do dự đạo: "Hôm nay, Diệu Diệu ở Anh quốc công phủ... Nhìn thấy bệ hạ."

"Cái gì?" Ngụy Quốc Công mãnh nâng cao thanh âm: "- nhìn thấy bệ hạ?"

"Nhẹ giọng." Đồng Thị liếc trượng phu một cái: "Người kêu cái gì kêu, chỉ e sợ người khác không nghe được sao?"

Ngụy Quốc Công bị thê từ nói một câu, ngược lại không tức giận, dừng một chút, mới có hơi hiểu ra: "Không trách được Anh quốc công không giải thích được thiết yếu, vốn là vì thay bệ hạ che giấu tai mắt người..."

"Như thế vừa nhìn," Ngụy Quốc Công cùng Đồng Thị liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có vài phần vui mừng: "Bệ hạ đãi Diệu Diệu, ngược lại có tâm."

Đồng Thị nhẹ nhàng thở ra một hơi, đáy mắt thần sắc nhu hòa chút ít, đạo: "Bằng không, nói như thế nào chúng ta Diệu Diệu có phúc khí đâu."

"Cũng là," Ngụy Quốc Công tựa như là nhớ ra cái gì đó, nhìn không được cũng cười cười, cười xong sau mới đứng thê từ đạo: "Chỉ ngóng trông nàng phúc khí có thể lâu một chút, có thể trời chảy cả đời mới là."

Bởi vì Thanh Li sinh ra đêm đó làm cát mộng, thời gian qua có chút ít trọng nam khinh nữ lão quốc công đối với Thanh Li cũng rất thích, đãi nàng lại so với hai cái tôn nhi còn muốn hôn gần chút ít.

Thanh Li lúc nhỏ, liền là lão quốc công mang nàng thời điểm nhiều nhất, tổ tôn hai người cảm tình vô cùng tốt.

Lão quốc công lúc tuổi còn trẻ chinh chiến chiến trường, trên người lưu lại vô số nội thương, năm tráng lúc lộ về không ra cái gì, lớn tuổi sau, lại thường xuyên có đau lưng, trở ngại cái này duyên cớ, sớm một chút liền từ bỏ sai sự, chỉ ở nhà trung ngâm kẹo dưa cháu, ngày cũng là trôi qua tiêu sái.

Lúc nào cũng ở trong nhà đợi tất nhiên là hội khó chịu, ngày lâu, hẳn cũng thỉnh thoảng mang Thanh Li đi xem một chút bạn cũ, cũng sẽ đối người khác khoe khoang chính mình tiểu tôn nữ thông minh, sớm một chút sẽ nói, lưng thơ cũng so với thường nhân mau, trong mệnh băng cột đầu phúc khí.

Lão quốc công lớn tuổi, gặp người vừa lại đều là có uy tín danh dự, tất nhiên là không hảo rơi hẳn thể diện, liền là dưới đáy lòng không tin, ngoài miệng nhưng cũng liên tục lấy làm kỳ, đi theo nhất đạo khen ngợi Thanh Li rất nhiều, còn như đến tốt cùng là như thế nào nghĩ, liền là không người nào có thể ve sầu.

Chờ qua vài năm Kim Lăng mọi người lại xem, lại đồng loạt thay đổi ý tưởng - - ồ, khoan hãy nói, tiểu cô nương này, không chừng thật sự là trúng mục tiêu mang phúc khí.

Cao tổ lập quốc lúc, tổng cộng sắc phong tứ công lục hầu thập Nhị bá, lịch lục đại đến nay, tứ công liền chỉ có Ngụy Quốc Công nhất mạch tồn tại, lục hầu chỉ còn lại thứ hai, chỉ có thập Nhị bá còn dư lại thật nhiều, còn có ngũ cái vẫn như cũ tồn tại.

Còn như còn lại những thứ kia, hơn phân nửa là bởi vì sự tình các loại bản phế truất, liên quan xứng hưởng thái miếu tổ tiên cũng thụ liên lụy, từ trong đó đòi đi ra.

Mà năm gần đây, thụ đến đỉnh lưu đến tới đại một hồi tai họa, liền là kim thượng kế vị sơ rung chuyển.

Không có biện pháp, hoàng đế căn cơ bản cũng là đặt ở Tây Bắc, ở Kim Lăng tuy có tâm phúc, lại cũng chỉ là mấy người mà thôi.

Huỳnh đệ tử muội trong lúc đó tình cảm nhạt nhẽo, mẫu tộc lại sớm một chút bị tiên đế sao gia, cẩn thận giấu lại, hẳn ở Kim Lăng thật đúng là không có

gì thân cận nhân.

Gia vương loạn còn ngay trước mắt hạ, hoàng đế làm sao có thể gọi mình không tín nhiệm nhân tiếp tục chiếm cứ muốn vị? Tự nhiên là muốn thanh lý xuống một nhóm, đem chính mình tâm phúc nằm vùng thượng .

Kể từ đó, những thứ kia lén lút lút lút chỗ đứng người ta liền xui xẻo, theo gặp nạn .

Trong khoảng thời gian ngắn, Kim Lăng dòng dõi nhưng lại không có mấy nhà được lấy may mắn thoát khỏi.

Vẫn là đến sau đó, mọi người ỉu xiu đi đi chơi đùa giỡn, mới ở trong đó phát hiện một cái bình an ngoại tộc.

- - Ngụy Quốc Công phủ.

Nói đến đến cũng là vừa thương tâm lại may mắn, liền tại tiên đế băng hà trước một năm, lão Ngụy Quốc Công không bệnh mà mất, tại trong giấc mộng bình tĩnh chết đi .

Ngụy Quốc Công làm trưởng tử, ẩn chế từ quan giữ đạo hiếu hai mươi bảy nguyệt, trong lúc nhất thời Ngụy Quốc Công phủ cả nhà đồ trắng, đóng cửa từ chối tiếp khách, không lại dính vào trên triều đình sự tình .

Không nghĩ tới là, qua cửa ải cuối năm sau đó, tiên đế liền đột ngột băng hà - - gia vương loạn bắt đầu .

Thần xui quỷ khiến phía dưới, ngược lại tránh đi một hồi tai họa, cũng là vận khí.

Khách quan phía dưới, Đồng Thị nhà mẹ đẻ vận mệnh không tồi.

Đồng Thị phụ thân là đương thời đại nho, đã từng vì hoàng đế làm qua thái phó - - ở Hà gia còn chưa bị diệt tộc, hoàng đế còn lưu ở Kim Lăng thời điểm.

Đợi đến về sau, hoàng đế bị tiên đế đẩy đi đến Tây Bắc đi sau đó, đồng thái phó cảnh ngộ liền không tốt lắm, liên tục thụ đến gia hoàng tử nhà ông bà ngoại gạt bỏ, ở trong triều cơ hồ muốn đi không đi xuống.

Cũng may người khác cũng rộng lượng, nhìn thông suốt, dứt khoát không đi quản những thứ kia nhân sự, tập trung tinh thần viết thư đi .

Vốn là văn thân, lại rời xa quyền lợi trung tâm, đoạt vị thời điểm, tự nhiên không có nhân nghĩ tới dạng này một cái lão giả, cũng là tránh đi một kiếp.

Đợi đến hoàng đế sau khi lên ngôi, đối với này vị tuổi nhỏ cùng mình làm bạn thái phó cũng còn có mấy phần hương khói tình, liền một lần nữa khôi phục, cuộc sống thể nhưng cũng trôi qua sinh động.

Liên tiếp sự tình nói xuống, cùng Thanh Li liên quan hai nhà nhân thế nhưng đều là hoàn hảo không tổn hao gì, thậm chí có chút ít phát triển không ngừng điểm báo, trong lúc nhất thời, Thanh Li trong mệnh băng cột đầu phúc khí thuyết pháp liền truyền lưu rộng lên.

Thậm chí, ở phong hậu thánh chỉ còn chưa hạ thời điểm, liền có thật nhiều người ta lặng lẽ tìm Đồng Thị hỏi thăm Thanh Li hôn sự - - dạng này nhi tức phụ cưới vào đi, nói không chính xác thật có thể vượng phu đâu.

Đồng Thị nghĩ tới đây một tiết, liền nhịn không được muốn bật cười, nhưng là còn muốn đến nữ nhi tâm tư, lại có chút ít cười không ra.

Nàng cúi xuống trên búi tóc chu châm, lại trừ vòng tai, tán đầu tóc đến đồ trước, trong ánh mắt mơ hồ có thần sắc lo lắng: "Ta thấy , Diệu Diệu... Sợ là động tâm"

Ngụy Quốc Công cầm thế tử tay, khuyên giải đạo: "May mà, bệ hạ cũng không phải không lòng dạ nào."

Đồng Thị trong đầu hiện ra Thanh Li e lệ thần thái, nhịn không được lắc lắc đầu, dưới đáy lòng âm thầm thở dài một hơi.

- - tiểu nhi nữ.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trâm Cài

Thanh Li không quen giường, cảm giác cũng sâu, chỉ cần nhắm mắt lại, liền có thể rất nhanh nằm ngủ.

Nàng duy nhất không được tự nhiên địa phương, đại khái chính là không có thói quen nằm thẳng ngủ, cần phải ôm ít đồ nghiêng ngủ mới được.

Đồng Thị biết nàng cái này tập tính, chuyên môn gọi nhân dùng tơ lụa nguyên liệu may giường tiểu chăn mềm cho nàng, còn tỉ mỉ bên trong nhét điểm an giấc hương thảo, mềm mại, hương hương, Thanh Li vừa vận đắc dụng.

Ngày xưa thời điểm, Thanh Li chỉ cần nằm ở trên giường ôm chặt nàng tiểu chăn mềm, chỉ chốc lát sau liền có thể an giấc, nhưng là đến tối nay, lại như thế nào cũng không ngủ được.

Nàng lần qua đi, lại lật trở lại, trong đầu lại thủy chung chiếu phim hôm nay trải qua những thứ kia hình ảnh, một lòng, như thế nào cũng an không xuống.

Hắn mỉm cười bộ dáng, tiến đến bên tai mình nói chuyện bộ dáng, bắt nạt chính mình bộ dáng, hứa hẹn cuộc đời này chỉ chính mình một người bộ dáng, còn có... Hắn cúi đầu hôn môi chính mình bộ dáng.

Vừa bá đạo anh tuấn, lại ôn nhu thâm tình, hai loại mâu thuẫn bộ dáng dung hợp cùng một chỗ, lại chưa gọi nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Thanh Li nằm ở trên giường xuất thần nghĩ một lát nhi, chợt đỏ mặt lên.

Mới lần đầu tiên gặp mặt đâu, hơn nửa đêm liền không ngủ được, chuyên môn muốn những thứ này có hay không đều được, giống như... Có chút lỗ mãng.

Nàng kéo chăn mềm che kín mặt, mê đầu muốn ngủ.

Có thể khó chịu rất lâu, vẫn như cũ không có phân nửa buồn ngủ.

Đại tằm dù sao cũng là cổ đại xã hội, ban đêm cũng không có gì hoạt động, ngoại trừ xóm cô đầu trắng đêm thông minh, địa phương còn lại sớm một chút liền tắt đèn, nàng trong sân đầu, lại là một tiếng không nghe thấy, yên tĩnh như tuyết.

Dạng này yên tĩnh bầu không khí phía dưới, Thanh Li lại không ngủ được.

Nàng ôm lấy nàng tiểu chăn mềm, mãnh từ giường thượng ngồi dậy.

Oanh ca bên ngoài gác đêm, nghe được bên trong tiếng vang, lo lắng bên trong ra cái gì ngoài ý muốn, rón ra rón rén đi vào, nhỏ giọng hỏi: "Cô nương này là như thế nào, chính là muốn dùng nước?"

"Vô sự," Thanh Li trong nháy mắt có loại tâm sự bị nhân đánh vỡ ý xấu hổ, cũng may cách một tầng màn che, oanh ca nhìn không gặp cái gì, nàng một lần nữa nằm xuống, đạo: "Người lui ra đi, ta này liền ngủ."

"Là, cô nương nếu đang có chuyện, xin cứ việc phân phó liền là, có nô tỳ bên ngoài phòng thủ đầu." Oanh ca trong đầu có chút ít bồn chồn, nhưng vẫn là thuận theo lui ra ngoài.

Thanh Li khôi phục lại trong ngày thường đã từng tư thế ngủ, chuẩn bị đang hoàng ngủ.

Đem ngủ không ngủ thời khắc, trong đầu lại chợt hiện ra hoàng đế hỏi mình câu nói kia.

- - đến tốt cùng là sẽ nghĩ trăm, vẫn là sẽ không tương?

Nàng im ắng ôm chặt tiểu chăn mềm, khóe môi im hơi lặng tiếng nhếch lên nhất điểm.

Tất nhiên là sẽ nghĩ, diễn lang.

Vào giờ này, hoàng đế cũng chưa từng ngủ.

Hôm nay hắn xuất cung đi nhìn Thanh Li, vốn là không dễ dàng chen lấn ra thời gian, tiểu mỹ nhân gặp, thân thân ôm ôm rất khoái hoạt, chỉ tiếc, chờ hồi cung sau đó, không thiếu được muốn đối cao cỡ nửa người tấu chương ma sát thượng vài canh giờ.

Trần Khánh đứng hầu ở một bên, gặp hoàng đế đối một phần tấu chương nhìn rất lâu mới khép lại, trên mặt tựa hồ cũng dẫn theo vài phân nhu hòa ý, hào hứng không sai bộ dáng, liền động tác nhẹ vô cùng tiến lên vài bước, vì hắn thêm trà.

Hoàng đế liếc hắn một cái, lại chợt nở nụ cười.

Cười xong, hắn mới đưa trước mặt tấu chương ném tới đã duyệt kia nhất chồng chất thượng đầu đi, đạo: "Người nói, trăm ngày đại hôn, nên định ở cái gì thời điểm mới tốt?"

"Đây là bệ hạ chung thân đại sự, nơi nào đến phiên nô tài thuyết tam đạo tứ," Trần Khánh lại cười nói: "Tất nhiên là nên do ngài quyết định."

Hắn mấy lời tương đương chưa nói, hoàng đế tâm tình vẫn như cũ vô cùng tốt, dài thờ dài ra một hơi, cẩn thận mấy đạo: "Đã là thánh tư, nếu là chỉ cho bị ngăn ngủ mấy tháng liền đại hôn, chỉ sợ sẽ có người cảm thấy trăm khinh thị nàng, ngược lại không đẹp. Nhưng nếu là lâu dài chuẩn bị, dựa theo lễ bộ

mè neho tính tình, chỉ sợ chờ kéo dài tới sang năm đi..."

Này là hoàng đế phải suy nghĩ sự, nô tài tất nhiên là không nên mở miệng, Trần Khánh ở bên nghe, nhưng cũng không nói một lời, chỉ chờ hoàng đế cuối cùng dứt khoát quyết định.

Hoàng đế lại chợt quay mặt đi nhìn hán, đạo: "- trăm còn nhớ, nàng là sợ nhất nóng, phải hay không?"

Trần Khánh dưới đáy lòng kinh ngạc tại hoàng đế dễ nhớ tính, trên mặt lại cung kính cúi đầu đáp: "Là, nương nương từ nhỏ liền là không thích nhất mùa hè."

"Dạng này." Hoàng đế nhấn lại mày, nhẹ nhàng niệm một câu, lại không nói gì nữa.

Một bên hạc thủ lư hương điểm nhạn nhạn hương, lượn lờ dâng lên màu nhạt sương mù cùng cách đó không xa sắc màu ấm đèn cung đình tôn nhau lên, làm cho lòng người đầu tựa hồ cũng không tự chủ được nhu hòa vài phần.

Nội điện cửa mở ra, gió đêm đưa nhẹ nhàng ảm áp vào bên trong, ngoài cửa là cấm thạch thật dài bậc thang, lại xa một chút là trong cung rường cột chạm trổ, trang nghiêm trang trọng, quý khí lẫm liệt.

Hoàng đế bình tĩnh nhìn kia lư hương xuất thần, không biết sao, lại khẽ cười lên.

Dừng một chút, hán mới nhẹ nhàng nặn một cái trán, tự nói giống nhau đạo: "Thật to gan."

Hoàng đế này nói có vài phần không giải thích được, Trần Khánh như vậy trải qua nhiều năm ở bên người hán lão nhân cũng không biết ý gì, lại không cần phải nói những người còn lại.

Có thể ở Tuyên Thất Điện hầu hạ đều là người thông minh, nghe không hiểu lời nói liền không cần đi nghe, lại không cần đi ký, trong đầu nghĩ sự tình thiếu một ít, có đôi khi, ngược lại là có thể sống lâu một chút.

Vì vậy, hoàng đế này câu nói cho hết lời, trong điện liền là thật lâu yên tĩnh, không nhân lên tiếng.

Hoàng đế cũng không có nghĩ nghe người ta nói lời nói ý tứ, lại như vậy lẳng lặng qua rất lâu, mới than thở giống nhau, nhẹ nhàng nói: "- lại dám đã quên trăm."

Đợi đến ngày thứ hai, Thanh Li hiếm thấy ngủ giấc ngủ nướng, vài vị nữ quan biết nàng hôm qua hơi mệt chút, cũng chưa từng đi ăm ỉm, còn như còn dư lại thị nữ, liền càng thêm không sẽ đi qua quấy rầy.

Ngược lại Thanh Li chính mình có chút ít mặt đỏ, dùng qua cơm sau đó, liền làm người ta đi thỉnh vài vị nữ quan lại đây.

Trước ở Ngụy Quốc Công phủ lúc, vài vị nữ quan hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ cùng Thanh Li nói một chút việc, cũng là sợ nàng đến lúc đó gả đi vào luống cuống tay chân, có thể trải qua hôm qua sự, hôm nay các nàng liền không hẹn mà cùng đem kia một tiết bỏ qua, bắt đầu cho nàng nói trong bọn họ dung.

- - bệ hạ chính mình hội chiếu cố tốt nương nương, các nàng còn không có thao những thứ kia lòng dạ thanh thân làm cái gì.

Không chỉ như thế, vừa mới gặp mặt thời điểm, này mấy người vẫn là xưng nàng một tiếng "Cô nương", đến hôm nay, lại biến thành hàm ản kính sợ "Nương nương".

Đến cùng là chưa hành Hôn Nghi, Thanh Li ở bên nghe, tổng cảm thấy có chút ít mặt đỏ, nhưng cũng không có lại nói lời phản đối.

Lục nữ quan sắc mặt trang nghiêm, vẻ mặt lại ôn hòa, đối Thanh Li đạo: "Phong hậu thánh chỉ đã hạ, trễ nhất sang năm sơ, nương nương liền muốn cùng bệ hạ hành Hôn Nghi, nếu như thế, hoàng hậu ứng làm sự tình, ngài cũng có thể sớm một chút biết được mới là."

Nàng ân cần thiện dụ đạo: "Dựa theo nương nương vào cung thời gian suy đoán, trước mặt bày biện liền là tam kiện - - mệnh phụ triều kiến, chọn, cùng với con tằm lễ, và sự kiện tình kẻ cùng một chỗ, cái nào đều không thể bỏ qua, nô tỳ cả gan hỏi một câu, nương nương trong nội tâm có thể có cái chương trình sao?"

Mệnh phụ triều kiến, là ở để hậu đại hôn sau một tháng, tứ phẩm cùng ở trên mệnh phụ đều cần vào cung triều kiến, lấy bày tỏ hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ ý đức.

Mà chọn, chính là hoàng đế ở phong hậu đồng thời hạ chỉ ý, ngừng vài chục năm chọn lại lần nữa bắt đầu, phẩm ngũ phẩm gia vừa độ tuổi nữ tử, đều là ở trong đó.

Chuyện này vốn là tại Thanh Li cực kỳ bất lợi - - nơi nào có lấy vợ đồng thời nhất đạo nạp thiếp, nhưng vẫn sinh hán là hoàng đế, nàng phải gả là hoàng thất, ai cũng không thể nói có cái gì không đối.

Gọi Thanh Li trong nội tâm phát ngọt là, hoàng đế ở thánh chỉ rõ ràng tiền cuộc thời gian - - mừng sáu tháng tư, gia truyền thiên hạ.

Ấn chế, chọn sau khi kết thúc, nếu có hoàng đế thu nạp hậu cung người, dễ dàng cho mừng một tháng tư đến sơ tam tuyên chỉ, còn như đến tốt cùng là

sơ nhất mừng hai vẫn là sơ tam, liền muốn bày tỏ sắc phong địa vị bộ phận cao thấp mà định ra, sau đó mừng bốn đến mừng sáu, chính là vì tôn thất hoàng tộc từ hôn tuyền chỉ ngày, sơ thất đến mừng chín, mới là vì thần tử từ hôn ngày.

Mà lúc này, hoàng đế đem ngày giờ định ở mừng sáu tháng tư, chính là rõ ràng biểu lộ rõ ràng hấn vô tình mượn cơ hội thu dùng vài cái.

Thanh Li chỉ cần nghĩ đến đây, trong đầu liền ngọt lợi hại.

Còn như chọn, hơn phân nửa là muốn muốn rộng khắp tứ hôn.

Thất vương chính phi năm trước khó sinh đi, dưới hai vị công chúa cũng đến tuổi nên gả cưới, tình thế suy đoán, xác thực phải tướng xem ra.

Còn như còn lại những thứ kia hạ thần trong lúc đó tứ hôn, Thanh Li cũng dưới đáy lòng sinh ra một cái mật mờ suy đoán - đại khái là vì phòng ngừa có chút hạ thần đi được thân cận quá, cho nên mới không nghĩ từ bọn họ mượn trai gái kết thân cơ hội liên hợp lại.

Bất quá, chuyện này ngược lại cùng Ngụy Quốc Công phủ không có quan hệ gì.

Phủ bên trong chỉ có hai vị cô nương, đều là con vợ cả, một cái là đích tôn Thanh Li, một người khác là nhị phòng Thanh Uyển, Thanh Li tất nhiên là không cần nhiều lời, mà Thanh Uyển cũng là sớm một chút định người làm.

Nói là chọn, trên thực tế cũng là có quy tắc ngầm, nếu như nữ nhi không muốn vào cung hoặc là sớm có hôn ước, chỉ cần kia gia đại thần có chút ít thể diện, âm thầm thương thư cùng hoàng đế nói một tiếng, trên cơ bản hoàng đế đều không hội gây đánh uyên ương.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là này hai nhà đừng kết hợp gọi hoàng đế ý nghĩ kỳ quái liền hảo.

Thí dụ như nói, Đại tướng quân gia nhi tử cùng hộ bộ thượng thư gia nữ nhi muốn đính hôn - một cái có binh, một kẻ có tiền, hai người các người tiến đến cùng đi, này là muốn làm cái gì?

Gây sự tình!

Thanh Uyển định người ta là nhị phu nhân nhà mẹ đẻ chất tử, không đáng hoàng đế kiêng kỵ, tất nhiên là không có này phương diện lo lắng.

Thanh Li đang muốn khởi này một tiết, lại nghe tiểu cô nương khoan khoái thanh âm tại bên ngoài vang lên: "Diệu Diệu, là ta nha, người mau tới đây xem, ta dẫn theo đồ tốt cấp người nhìn."

- - là Thanh Uyển.

Ôi, câu nói kia nói như thế nào đến, sau lưng quả nhiên là không thể nói nhân, vừa nói, người ta liền tới cửa.

Thanh Li đang có chút ít bất đắc dĩ, đã thấy Thanh Uyển cực kỳ hứng thú đi tới, một đôi sáng ngời mắt hạnh lóe quang, vừa vận nhìn thấy vài vị nữ quan ở bên, lại hồi tưởng chính mình vừa mới liền lĩnh, trên mặt liền có chút ít hồng.

Nàng đối vài vị nữ quan ấy náy cười một tiếng, thấy các nàng thái độ không quá mức khác thường, mới hiển vật quý giống nhau cầm trong tay đàn khắc gỗ hoa hộp cấp Thanh Li nhìn: "Diệu Diệu, người xem một chút, nhìn có đẹp hay không?"

Thanh Li bị Thanh Uyển không chút nào che giấu vui vẻ kinh hãi một cái, kinh ngạc ngoài, ngược lại thật đối trong hộp đầu này nọ hứng thú.

- - Thanh Uyển là Ngụy Quốc Công phủ đích nữ, đứng đầu tôn quý, thứ gì mới có thể gọi nàng như vậy thích, không thể chờ đợi được lại đây cùng bản thân hiển vật quý?

Nàng nhìn Thanh Uyển một cái, tỏ tay chăm chăm mở ra kia chiếc hộp gỗ đàn hương, đợi đến thấy rõ bên trong này nọ thời điểm, liền là Thanh Li, đáy mắt cũng ngăn không được chợt lóe qua một tia kinh diễm.

Là một chi trầm cài.

Vật này bản sống ở lễ chế, ân chu lúc vì vương hậu búi tóc xứng sức, đời Hán vì hoàng hậu yểu miếu trang phục, tấn thay mặt liền có lệnh cấm sinh: "Trầm cài, che búi tóc, đều là lấy cấm vật."

Đợi đến Nam Bắc triều lúc, trầm cài mới làm thân phận biểu tượng, trở thành quý tộc nữ tử được lấy sử dụng đồ trang sức đeo tay, mà bình dân nữ tử lại vẫn khó có thể đeo.

Thanh Li xuất thân công phủ, tất nhiên là không có này chút ít hạn chế, gặp qua trầm cài cũng không ở số ít, nhưng kia một chi đều không giống này chi giống nhau làm người ta kinh diễm, không dứt ra ánh mắt.

Cùng đại tần ngày xưa cổ sơ hình thức hoàn toàn bất đồng, này chi trầm cài ngân vì cành, ngọc làm hoa, san hô vì nhị, ngân tuyền uyển chuyển hàm xúc lịch sự tao nhã rủ xuống, trong cùng sức có hoa sen đường vân bích châu, nhẹ nhàng nắm ngân chuỗi, liền nghe châu ngọc tấn công linh linh rung động, cực kỳ dễ nghe.

Chỉ vừa thấy tựa như này kinh diễm, dải trang điểm ăn mặc sau đó trầm nhập búi tóc, hành tẩu sinh phong trong lúc đó, lại nên là cỡ nào tuyệt mỹ phong

thái?

"Như thế nào?" Thanh Uyển nhìn ra Thanh Li đáy mắt tán thưởng, hàm ẩn kiêu ngạo lên tiếng nói: "Diệu Diệu, ta này chỉ trâm cài nhìn có đẹp hay không?"

"Coi là thật tinh xảo, " Thanh Li đem kia chỉ trâm cài thả lại trong hộp đầu đi: "Là ở nơi nào được đến ?"

Thanh Uyển cười hi hi ngồi ở một bên, trên mặt bàn bày biện vài cái đĩa điểm tâm, nàng tùy ý cầm lấy cùng nhau, đạo: "Mấy ngày trước đây, trân bảo trai một bên mới mở một nhà cửa hàng trang sức tử, đúng là muốn cùng trân bảo trai đánh đối đầu, ta cảm thấy có chút tò mò, liền đi qua nhìn coi, người đừng nói, này nọ ngược lại xuất sắc."

Trân bảo trai, liền là Kim Lăng số một cửa hàng trang sức tử, cực kỳ thụ quý tộc nữ tử truy phủng, trước mắt, lại có nhân muốn cùng nó đối nghịch, không phải là không có tự biết rõ, liền là lòng có sức lực.

"Hơn nữa bọn họ quy củ cũng quái, trong cửa hàng đầu còn bày biện đồ trang sức đeo tay sách, nếu là có thích chỉ để ý lựa đi ra, chủ quán chuyên môn chế thành lại đi cầm, mỗi một kiện đồ trang sức đeo tay đều là độc nhất phần , đeo ra ngoài cũng không sợ sẽ cùng người khác đụng vào nhau, đối ."

Thanh Uyển về phía sau vươn tay lên, phía sau thị nữ liền đem một phần sách trình đi lên, nàng đưa cho Thanh Li, đạo: "Ta đại khái thượng nhìn nhìn, trò gian trá thật đúng là không ít, Diệu Diệu nhìn một chút, có thể có yêu mến sao? Nếu là có, ta liền cùng người nhất đạo đi mua."

Những vật này nghe có chút ít quen tai, Thanh Li cảm thấy vừa động, hỏi: "Sao , lại còn có sách đầu."

"Đúng nha, " Thanh Uyển cũng cảm thấy mới mẻ, giải thích với nàng đạo: "Ta cũng vậy cảm giác kỳ quái, dựa theo những người kia nói, giống như gọi là cái gì truyền thuyết sách..."

Bạn đang đọc truyện *Trâm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 19 Tình Cũ

Thanh Uyển lời nói vừa vào tai, Thanh Li trong lòng liền tựa như cự thạch rơi hồ giống nhau, "Bịch" một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt nổi lên vô số rung động.

Nàng tay có chút dừng lại, lập tức lại che giấu đi qua, điềm nhiên như không tiếp sách, trạng như vô sự cúi đầu lật xem.

Tên ngược lại khởi văn nhã, không giống trân bảo trai như vậy tục khí - - Triều Vân Các.

Thanh Li chỉ đại khái nhìn mấy lần, liền nhìn ra vài phân môn đạo đến - - quả nhiên là hiện đại marketing hình thức.

Làm không tốt, thật đúng là cái đồng hương đầu.

Nàng không nói gì, chỉ là mỉm cười hướng Thanh Uyển khen: "Ngược lại tâm tư tinh xảo."

"Đúng nha đúng nha, " Thanh Uyển kéo Thanh Li ống tay áo, thân mật đạo: "Diệu Diệu, người nếu là thích, liền chỉ để ý kêu lên ta, chúng ta cùng đi xem xem."

Thanh Li tâm tư quả thật có chút thấp thỏm, cô gái đều là yêu mỹ , đối với này chút ít đồ trang sức đeo tay tối là thích, nàng cũng không hội ngoại lệ.

Còn nữa, liền là không thích, nàng cũng muốn đi gặp một lần này vị khả năng là nàng đồng hương nhân, đến tốt cùng là vị người thế nào.

Chỉ là, trước mắt vài vị nữ quan còn ở đây, đồ không hảo bút ra rồi đi.

Nàng đang có chút ít do dự thời điểm, đã thấy lục nữ quan tiếp nhận kia bản sách lật xem, đại khái nhìn coi sau, thần sắc trong lúc đó cũng có chút tán thưởng, đạo: "Thật là tinh xảo, công nghệ ngược lại tiếp theo, kỳ tư diệu tưởng ngược lại độc nhất phần ."

Tán dương hết , nàng lại nói: "Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, cũng không cái gì tốt kỳ quái , nương nương nếu đã thích, chỉ để ý cùng nhị cô nương đi một lần liền là, chúng ta tất nhiên là không trở ngại ."

Có lục nữ quan lời nói ở chỗ này bày đặt, Thanh Li cũng liền yên lòng, phân phó nhân chuẩn bị xe, cùng cực kỳ hứng thú Thanh Uyển nhất đạo hướng cửa tiệm kia đi.

Kia điểm vị trí đang đứng ở trên bảo trai một bên, mặt tiền cửa hàng trang sức cực kỳ xưa cũ thanh nhã, bên ngoài bại vài cọng hoa thụ, gió xuân trung lung lay sinh động, hảo không từ đặt, xa xa nhìn sang, không giống như là làm thương gia mua bán, giống như là văn nhân uống trà nói thơ địa phương.

Dù sao cũng là châu báu đồ trang sức đeo tay cửa hàng, lui tới cũng nhiều là quý phụ quý nữ, trong tiệm đầu chủ sự cũng là một gã tiểu phụ nhân, ba mươi tuổi trên dưới tuổi, khuôn mặt thanh tú, cử chỉ khéo léo, nghênh tới đưa đi trong lúc đó cực kỳ khéo đưa đẩy, lại cũng không làm lòng người sinh con buồn cảm giác.

Thanh Li tướng mạo cực đẹp, toàn bộ Kim Lăng đều có thể nói là độc nhất phần, mà Thanh Uyển mặc dù hơi có chỗ thua kém, nhưng cũng là không tầm thường, thêm hai người khí độ phi phàm, thanh quý khó tả, kia tiểu phụ nhân xem một cái, trên mặt liền dẫn vài phân cười, thái độ thân thiện mà khách khí tiến lên đón chào.

Thanh Uyển hiển nhiên là gặp qua nàng, hướng Thanh Li đạo: "Diệu Diệu, này là Từ phu nhân, này bên trong chủ sự, lần trước lúc ta tới hậu, xa xa gặp một cái."

Nàng lúc nói lời này, Từ phu nhân đã đến phụ cận, nghe vậy liền mỉm cười nhìn Thanh Uyển một cái, lập tức chột nói: "Vốn là Ngụy Quốc Công quý phi cô nương," nàng sâu thi lễ, lại chuyển hướng Thanh Li: "Nhị vị cô nương có thể lại đây, quả thật là gọi nơi đây về vang cho kẻ hèn này."

Thanh Li lòng đầy nghi hoặc, liền mở miệng hàn huyên lên, vài câu sau đó, liền biết này vị Từ phu nhân là vòng tròn tron tính tình, trên mặt thái độ thành khẩn, hữu dụng lại không nói vài lời, mò không ra này vị Từ phu nhân đến cùng là đúng hay không chính mình đồng hương, nàng cũng liền không nói thêm lời: "Nghe nói nơi này có thể định chế đồ trang sức đeo tay, phu nhân chỉ để ý đem sách lấy ra, cùng chúng ta nhìn một cái đi."

Từ phu nhân biết tình thức thú, gặp Thanh Li như thế, cũng liền dừng lại câu chuyện, bản thân sau thị nữ trong tay tiếp nhận nhất bản thiết kế tinh mỹ tập tranh, cung kính đưa tới Thanh Li trong tay.

Thanh Li cũng không khách khí, ở một bên ngồi xuống, rành rang lật xem ra.

Thanh Uyển tính tình hoạt bát, là cái không chịu ngồi yên, Thanh Li ngồi xuống lật xem công phu, nàng liền dẫn nhân vòng quanh trong tiệm đầu dạo qua một vòng nhì, vừa lòng thỏa mãn khi trở về, Thanh Li cũng vừa vặn xem hết, cũng ra kết luận.

- - quả nhiên có một vị đồng hương ở đây.

Đời trước Thanh Li cha mẹ đều là người làm ăn, trong nhà nội tình không tầm thường, cho dù nàng tuổi còn nhỏ quá, mưa dầm thấm đất phía dưới, biết được này nọ nhưng cũng không ít.

Mẫu thân sản nghiệp trung cũng có châu báu mua bán, nàng mới trước đây liền thích những thứ kia hoa lệ sáng chói này nọ, được không liền cùng mẫu thân nhất đạo hướng công ty đi, thường xuyên qua lại, đối với những vật này cũng có nhất điểm hiểu rõ.

- - mà thời cổ đồ trang sức đeo tay thiết kế, cùng hiện đại đồ trang sức đeo tay thiết kế, rất rõ ràng là bất đồng.

Trong tay nàng này bản sách, đại khái chỉ là làm tham khảo tác dụng bản thiết kế, đằng sau thậm chí cũng chỉ là tam đồ thị hình chiếu, hảo nhận thức rất.

Kia liền có thể xác định a.

Thanh Li dưới đáy lòng lác lác đầu, cũng mất đi nhìn nữa tâm tình, đưa tay đem kia bản sách để đặt ở trên bàn.

Từ phu nhân vẫn luôn đứng hầu ở một bên, thấy nàng thần sắc nhân nhật, không thấy chút nào tầm thường cô nương gặp qua này chút ít bản thiết kế sau đó mưu cầu danh lợi, nhện không được có chút ít nóng lòng: "Cô nương có thể có yêu nên? Không phải là tiểu phụ nhân thô phồng, Triệu Văn Các đồ trang sức đeo tay, đừng nói là ở Kim Lăng, liền là ở đại tân, cũng là độc nhất phần."

Thanh Li khẽ mỉm cười, không muốn gọi người ta nghi ngờ, liền đạo: "Sẽ phải bộ kia thạch lựu hoa vàng rồng đồ trang sức cùng ngọc bích bay loan đồ trang sức đi."

Đơn giản bắt chột dừng lại, nàng lại lơ đãng giống nhau hỏi: "Ta nhìn, phía sau còn có mấy tấm kì kì quái quái, lại là thế nào?"

Nàng chọn hai bộ đều cực quý trọng, làm thành dạng này nhất hóa đơn làm ăn, Từ phu nhân trên mặt đáng tươi cười cũng buông nhanh hơn rất nhiều, có chút ít khoe khoang đạo: "Cô nương có điều không biết, kia đúng là chúng ta Đông gia tự tay viết chỗ vẽ, chỉ là chưa xong bản thảo, tạm thời phóng ở bên trong, nếu là có người chọn trúng, liền đi thêm hoàn thành."

"Là sao?" Thanh Uyển ở bên, hiếu kỳ hỏi một câu: "Như vậy nhiều đồ trang sức đeo tay, đều là các người Đông gia một người thiết kế ra được?"

"Thật là," Từ phu nhân khiêm tốn trong tươi cười không kém ngạo nghễ, đạo: "Liền là này một nhóm lão nhân, đều nói chúng ta Đông gia là hiếm thấy thiên phú đầu."

Thanh Li đầu ngón tay bụng chén chén nhỏ, chậm rãi nhấp một miếng, ánh mắt đột nhiên chột lóe, không có tái mở miệng.

Lòng hiếu kỳ được đến thỏa mãn, nghi vấn cũng có hiểu rõ đáp, kia tại nàng mà nói, hết thảy liền đủ.

Mọi người đều có các ngày, nếu đã chưa nhìn thấy, kia chỉ để ý tiếp tục nước giếng không phạm nước sông liền là, nếu là tùy tiện đụng lên, không thiếu

được muốn ra cái gì yêu thiếu thân.

Tải nhìn một chút này Triều Vân Các, cùng với cùng trân bảo trai chống đối khí độ, liền biết này vị đồng hương chí khí không nhỏ, không phải là cái gì lòng dạ bình thân gìn giữ cái đã có hạng người.

Vẫn là như bây giờ, hai không phân phạm tương đối khá.

Thanh Uyển đối với Thanh Li giờ phút này tâm tư hoàn toàn không biết gì cả, nàng lỗ tai có chút hồng, nhưng vẫn là cẩn thận tiến đến Thanh Li bên cạnh đi, hạ thấp giọng, đạo: "Diệu Diệu, lâu hai thượng còn có nam tử xứng sức đâu, ngươi có cần tới hay không xem một chút, vì ngươi gia bệ hạ khiêu một cái?"

Thanh Li một chút cũng không sợ hãi nàng, vừa thấy nàng giờ phút này tình trạng liền biết là nghĩ vì chính mình vị hôn phu chọn lựa, lại sợ chính mình trò cười, này mới nhắc lên chính mình, mỉm cười liếc Thanh Uyển một cái, nàng nói: "Như thế nào, trăm họ cũng thuận tiện vì ngươi gia hoài thù ca ca khiêu một cái?"

Quý hoài thù, liền là Thanh Uyển vị hôn phu.

Quả nhiên là, Thanh Li này câu nói vừa xong, không chỉ là lỗ tai, Thanh Uyển mặt cũng nhất đạo hồng, đập đập đập tự ý chạy đến lâu hai thượng: "Diệu Diệu cũng cười nhạo ta, không để ý tới ngươi."

Thanh Li cười dài nhìn nàng chạy xa, trong đầu lại chợt hiện ra hoàng đế khuôn mặt, bình tĩnh nghĩ vài trong nháy mắt, nàng liền bỏ xuống chén trà, chậm chạp đi theo.

Cùng một lâu phục trang đẹp để so sánh với, lâu hai hiển nhiên muốn thanh tố rất nhiều, đại tần nam tử cực ít hội mặc tươi đẹp sắc, xứng sức cũng nhiều lấy ngọc thạch là chính, tất nhiên là không sẽ như cùng nữ tử giống nhau, bảo thạch xanh ngọc ngọc bích san hô ngũ sắc rực rỡ.

Thanh Uyển vừa mới liền chọn xong này nọ, gặp Thanh Li lại đây, cũng không so đo vừa mới nàng giễu cợt, xấu hổ đưa trong tay kia miếng hộ chi cho nàng nhìn: "Tiếp qua mấy tháng, hần liền muốn nhập cận vệ doanh, cung mã huấn luyện chỉ sợ ít không được, ta đưa hần cái này, hần có thích hay không?"

Thanh Li là gặp qua quý hoài thù, tuổi trẻ tài cao thanh niên tuần tài, lại đối với Thanh Uyển ôn nhu săn sóc, việc hôn sự này cũng là hần chủ động hướng cha mẹ đề, chớ nói Thanh Uyển chuyên môn đưa hần hộ chi, liền là đưa một con com nắm đi qua, hần đại khái cũng sẽ cảm thấy đó là đệ nhất thiên hạ com nắm.

Nàng cười cười, lười biếng đạo: "Yên tâm đi, chỉ cần là ngươi đưa, hần tất nhiên là sẽ thích."

Tuy là lại bị Thanh Li trêu ghẹo một câu, Thanh Uyển lại yên lòng, cũng có lòng dạ thanh thân ép buộc Thanh Li, báo vừa mới một mũi tên thù: "Diệu Diệu, ngươi nhìn một chút sao, vạn nhất có hảo, chỉ để ý tặng cho ngươi gia bệ hạ..."

Thanh Li con mắt đã sớm liền vòng quanh này bên trong dạo qua một vòng nhi, cũng không có gì có thể vào mắt này nọ.

Túi thơm hương bao, túi lưới hoa tai?

Nàng chính mình lại không phải là không hội thêu, cần gì gọi hoàng đế trên người mang người khác thêu, gặp ngược lại không được tự nhiên.

Còn như ngọc bội các loại đồ trang sức?

Trò cười, cung bên trong vật gì tốt không có, hội thiếu như thế nhất điểm không thành.

Nàng chính lắc đầu công phu, Từ phu nhân lại nói: "Cô nương nếu là muốn điểm mới lạ, chỉ bằng tại đây bên trong khiêu một cái." Nói, liền đem một quyền khác sách đưa cho Thanh Li.

Thanh Li bán tín bán nghi, có cũng được mà không có cũng không sao mở ra, ngược lại thật sự có một chút hứng thú.

Nàng chỉ một cái tập tranh thượng kia miếng hoa lan bội, đạo: "Lại là không tầm thường."

Từ phu nhân nghe vậy, liền biết nàng là nhìn trúng, ân cần trung có chút khó xử: "Cô nương thứ lỗi, trước ngài xem trọng hai bộ đồ trang sức đều ở trong điểm, từ có thể mang đi, nhưng này miếng hoa lan bội, sợ là phải đợi chế thành sau đó lại đưa đến quý phủ..."

Thanh Li đuôi lông mày nhảy lên: "Khi nào có thể chế thành?"

Từ phu nhân sụp mi thuận mắt, đạo: "Nhiều nhất mười ngày."

~

Đợi đến Thanh Li cùng Thanh Uyển nhất đạo rời đi, Triệu Hoa Anh mới thần sắc nhàn nhạt từ màn che trong đi ra.

Lâu hai cửa sổ bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra một đường, bên ngoài ánh nắng vừa vặn, xuân ý hoà thuận vui vẻ, ánh mắt đảo qua, vừa vặn nhìn thấy Ngụy

Quốc Công phủ xe ngựa rời đi.

Từ phu nhân ở sau lưng nàng đứng hầu, mắt lộ ra không giải, nghi ngờ nói: "Cô nương, kia miếng hoa lan bội rõ ràng là có hàng hiện có , vì sao phải đợi đến mười ngày sau lại đưa qua..."

"Đem kia nhất miếng ném đi, " Triệu Hoa Anh khéo môi khê câu dẫn ra, đạo: "Ta sẽ một lần nữa chế nhất miếng, đặc biệt đưa đến Ngụy Quốc Công phủ đi."

Từ phu nhân tâm tư khéo léo, được nghe Triệu Hoa Anh như thế, liền biết nàng trong lòng có tính toán, lại vừa nghĩ hai người kia thân phận, đáy lòng nhin không được đánh sợ hãi, trên mặt cũng lộ e sợ: "Cô nương, vị kia thân phận nhưng là..."

"Ta biết rõ, tương lai hoàng hậu sao, " Triệu Hoa Anh đáy mắt lộ ra vài tuyến đùa cợt, thanh âm thấp đến gọi nhân nghe không rõ: "Ngược lại tốt số."

Một câu nói xong, nàng liền dừng lại, phân phó nói: "Những chuyện này ta tự có chừng mực, người chỉ cần làm hảo thuộc bốn phận sự là được, lui ra đi."

Đợi đến Từ phu nhân lui ra, Triệu Hoa Anh sau lưng thị nữ chu dây cung mới nói: "Cô nương, ngài nhưng là muốn mượn cơ hội này..."

"Lại không động thủ sẽ phải muộn, " Triệu Hoa Anh ánh mắt có chút lạnh, ngón tay cũng siết chặt , nhưng vẫn là tiếp tục nói: "Đây một lần chọn, liền là cơ hội cuối cùng."

"Cô nương, " chu dây cung có chút ít do dự, đạo: "Dù sao đã qua rất lâu, vạn nhất bệ hạ đã quên chuyện này, chẳng phải là..."

"Không, như thế nào hội quên đâu, " Triệu Hoa Anh trên mặt có một tia tốt sắc, tự tin nói: "Khi đó bệ hạ còn khốn cư Tây Bắc, lại có thể còn nhớ gọi nhân đặc biệt đi tìm, thấy rõ thật là có tâm, đã là có tâm, lại nơi nào là dễ dàng liền có thể quên?"

"Có thể... Nhưng là, " chu dây cung thật không dám chạm Triệu Hoa Anh rủi ro, nhưng vẫn là nom nớp lo sợ nói ra: "Ngài dù sao không phải là bệ hạ lúc trước gặp phải kia vị cô nương, vạn nhất gặp bệ hạ, trong lời nói có cái gì không giống ..."

"Câm miệng!"

Triệu Hoa Anh lạnh lùng liếc nhìn nàng, ánh mắt tàn nhẫn: "Đã là đi qua như vậy lâu sự tình, ta tuổi lại tiểu, có một số việc ký mơ hồ chút ít, đó mới là tầm thường."

"Nô tỳ chỉ là lo lắng, " gặp Triệu Hoa Anh không thích, chu dây cung lạnh lợi chuyển câu chuyện, cười xòa đạo: "Vạn nhất kia Ngụy cô nương nhìn ra ngọc sức trong quan khiêu, mà bệ hạ lại chưa nhìn ra..."

"Ngu xuẩn!" Triệu Hoa Anh đáy mắt lóe qua một tia ngạo nghễ: "Ta bố trí quan khiêu, há lại tầm thường nữ tử liền có thể nhìn ra?"

"Và lại, nếu là bệ hạ liền này một điểm nhỏ xiếc đều nhìn không ra, cũng không đủ lấy gọi ta ngày đêm nhớ."

Nàng mí mắt sụp xuống, che lại bên trong ám quang, không có đem trong lòng lời nói hoàn toàn nói ra đến.

- - dĩ thế đi một lần, nàng muốn vì chính mình tranh một chuyện!

Tác giả có lời muốn nói: hoàng tang: Trẫm muốn tìm tiểu cô nương, đã sớm liền tìm được hảo sao? Diễn thật nhiều → _ →

—— nữ phụ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 20 Khanh Khanh

Kim Lăng vốn là địa vực thiên nam, so sánh với phương bắc lại lộ vẻ nóng ướt, mắt thấy tháng tư chỉ còn đuôi, tháng năm ngay trước mắt, quanh mình không khí cũng tựa hồ là được đến chỗ nào đó loại ám hiệu, dòng loạt xao động lên.

Thanh Li sợ nhất nhiệt, lại không thích sau khi ra ngoài một thân mồ hôi, liên quan áo trong dính ở trên người xúc cảm - - quái không lạnh lợi .

Bởi vì cái này quan hệ, mỗi lần đến mùa hè, nàng liền không thể nào ra cửa, chỉ để ý tập trung tinh thần khó chịu ở trong nhà ăn băng, kể từ đó, ngược lại có nhất việc chỗ tốt - - phơi nắng không đến mặt trời, quanh thân da thịt tuyết giống nhau trắng nõn, mềm mại nộn lộ ra phần, nhìn liền làm cho người ta

thích.

Một trắng che trăm xấu, huống chi nàng vốn là sinh cực đẹp, thập phần xinh đẹp, cứng rắn lộ ra hoàn toàn hào quang.

Đồng Thị nguyên vốn muốn gọi nàng nhiều ra đi đi vừa đi - - tiểu cô nương sao, sẽ phải có hoạt bát đáng yêu bộ dáng, luôn ở trong nhà khó chịu như bộ dáng gì.

Đội đến về sau, mắt thấy Thanh Li đem da thịt dưỡng trên châu vậy bạch thẩm nước linh, nàng ngược lại là không đành lòng gọi nàng ra ngoài phơi.

- - không dễ dàng dưỡng bạch, vạn nhất râm đen, nhìn rất đáng tiếc.

Đồng Thị chịu nhà ra, Thanh Li cũng vui vẻ được tự tại, liền chỉ đề ý đều ở nhà không ra khỏi cửa, tiêu tiêu sái sái qua nàng cuộc sống.

Nàng là tự tại, Ngụy Quốc Công nhưng không được nhân, này mấy ngày lại là gấp rút biết dùng người ảnh không gấp.

Hoàng đế cố ý chinh đồn và cải cách Kim Lăng thập lục giữ gìn, phân hóa nó quyền hành, liền nhờ chinh đồn quân vụ danh nghĩa, lệnh Ngụy Quốc Công cùng Anh quốc công nhất đạo chủ lý chuyện này, sau đó thượng thư, đề một cái chương trình đi ra.

Đây cũng không phải là cái gì tiểu sự, biện pháp cũng không phải là đảng hoàng đãi ở trong nhà có thể được đi ra, Ngụy Quốc Công cùng Anh quốc công nhất đạo ở ngoài tuần tra, liên tục mấy ngày gấp rút chân không chạm đất, liền trở về nhà thời gian cũng không có, mệt mỏi liền ở quân doanh tìm một chỗ ngã xuống, như thế cứng rắn nhịn nửa tháng, đội đến hai người đều đen gầy vài phần có sau, mới xem như có nhất điểm môn đạo.

Đội đến hai người lẫn nhau nhất thẩm tra đối chiếu, đều cảm thấy không có vấn đề gì, nhất đạo lần lượt tấu chương sau, mới cùng đối phương cáo từ, mỗi cái tự về nhà đi.

Tuy nói hai người đều là quốc công, thân phận sùng bái, nhưng cũng chớ hy vọng ở quân doanh qua cái gì tốt ngày qua - - nền tảng điều kiện chính là dạng, liền là khá hơn, có thể tốt hơn chỗ nào.

Này một ngày sáng sớm, Ngụy Quốc Công trở về nhà sau chuyện thứ nhất liền là đi tắm cạo xát thân, lập tức liền com đều vô dụng, ngã đầu liền nằm ngủ.

Đồng Thị gặp trượng phu như thế, âm thầm cũng là đau lòng, một mặt gọi phòng bếp ôn cơm, đỡ phải chờ Ngụy Quốc Công tỉnh còn phải lại bị, một mặt lại gọi nhân từ bên cạnh phòng thủ, chính mình thân đi phòng bếp nấu củ sen canh xương, vì trượng phu bổ thân.

Ngụy Quốc Công một giấc ngủ được dài, buổi chiều mới tỉnh lại, mộng lung mờ mắt thời khắc, liền gặp Đồng Thị ở bên giường mình làm thêu, một bên trên lò còn ôn thang, tâm liền không khỏi mềm nhũn, thanh âm hàm hồ hỏi một câu: "- - giờ nào?"

"Vừa mới qua giờ Thân," Đồng Thị đứng dậy vì trượng phu lần lượt lau mặt khăn, lại quay đầu đi vì hấn thịnh thang nhuận họng: "Một ngày chưa dùng này nọ, trước tạm ăn nhất điểm đi."

Ngụy Quốc Công đứng dậy đến trước bàn ngồi xuống, vài ngụm uống cho hết, Đồng Thị lại múc một chén đưa tới, hấn này mới chậm lại, đội đến ăn xong, lại nói: "Trong chốc lát còn được tiến cung, còn không biết cái gì thời điểm trở về, buổi tối người sớm đi ngủ, không cần chờ."

Đồng Thị nhẹ nhàng ứng một tiếng, xoay người thay trượng phu lấy quan phục, một mặt phụng dưỡng hấn xuyên thẳng, một mặt đạo: "Vất vả như vậy lâu, lại còn chưa kết thúc?"

"Không sai biệt lắm đi," Ngụy Quốc Công đạo: "Mới xem bộ hạ như thế nào quyết đoán."

Này là tiền triều chính sự, Đồng Thị cũng không rất nhiều hỏi, gặp trượng phu mặc chỉnh tề, liền chính mình đưa hấn đi ra cửa.

Ngụy Quốc Công cùng Anh quốc công hợp tác xử lý chuyện này, vào cung báo cáo công tác tự nhiên cũng là nhất đạo, người bình thường nhập cung Vị Ương, không thiếu được cấp cho nội thị vài phần chỗ tốt, này nhị vị lại là giảm đi này tiết, thẳng vào Tuyên Thất Điện trước.

- - người trước là tương lai hoàng hậu phụ thân, hấn là có từ long công thiên tử tâm phúc, như vậy cứng rắn quan hệ, tất nhiên là không người dám khó xử.

Trần Khánh đứng trước ở trước điện lan can chỗ, thời tiết dần dần nhiệt, nội thị ở thiên tử phụ cận phụng dưỡng, tất nhiên là không dám quần áo vô lễ, nội thị tổng quản ba tầng quần áo bị màu đen đai lưng bó cực kỳ chặt chẽ, trên ót đều thấy mồ hôi.

Thấy hai người lại đây, Trần Khánh ra đón, thi lễ sau thấp giọng giải thích: "Tây Lương tiền tuyến quân báo mới vừa đến, bộ hạ giờ phút này sợ là không được nhân."

Hấn đem hai phần tấu chương phân biệt đưa tới, khiêm nhường đạo: "Tấu chương bộ hạ đã phê duyệt, đồ mệt mỏi nhị vị bạch đi một lượt."

Trần Khánh này nói khách khí, lại không người dám coi là thật, nhị vị quốc công xa xa hướng Tuyên Thất Điện thi lễ, lại cùng Trần Khánh hàn huyên vài câu, liền xoay người rời đi.

Nghiêm túc mặt bước hạ Tuyên Thất Điện trước cẩm thạch cấp lúc, Anh quốc công trong lúc vô tình quét đến Ngụy Quốc Công đầu ngón tay kia phần

tấu chương, chỉ nhất gây sự chú ý, hần liền nhìn ra bất đồng - - rõ ràng so với mình này phần cổ đi ra không ít.

Đều là người có uy tín đồng dôi xuất thân, hai người coi như là thế giao, những ngày này vất vả xuống, rất có chút ít anh không ra anh, em không ra em hương vị, Anh quốc công liền thuận miệng hỏi một câu: "Rõ ràng viết này nọ bình thường không hai, sao người này phần tấu chương liền phá lệ dày chút ít?"

Ngụy Quốc Công vừa mới đang suy nghĩ chuyện gì, ngược lại không có phát giác được, giờ phút này bị Anh quốc công nhắc tới, mới chú ý tới này tiết.

Lần này tấu chương nội dung đơn giản là Kim Lăng thập lục giữ gìn chính đồn và cải cách, vốn là hai người cùng nhau chủ trì, hoàng đế càng sẽ không hết sức ở giữa hai người làm cái gì can nhắc, cũng là không cần kiêng kỵ Anh quốc công.

Ngụy Quốc Công chưa phát giác ra có hần, tiện tay mở ra tấu chương phong chỗ, phía bên trong liếc mắt nhìn.

A, tấu chương bên cạnh còn bày đặt một phong thư.

Anh quốc công trong đầu hiểu kỳ, quả thực hận không thể đem đầu toàn bộ đưa đến trong phong thư đầu đi, sắc mặt nghiêm túc, đáy mắt lại tất cả đều là bát quái hào quang: "- - vật gì đó?"

Ngụy Quốc Công cũng có chút không hiểu: "Một phong thư?"

"Này còn cần người nói, " Anh quốc công tức giận: "Ta lại không mù."

Bốn phía không nhân, Ngụy Quốc Công nhẹ nhàng đem phong thư rút ra, kia thượng đầu chỉ viết bốn chữ, bút lực hùng hậu, chữ viết rất tuấn, hiển nhiên là hoàng đế ngự bút.

Khanh khanh thân mến.

Chỉ nhìn mấy chữ này, hai vị quốc công không hiểu liền cảm giác một trận ê răng.

- - cái gì khanh khanh không khanh khanh , người ta còn không có gả cho người đâu, hảo sao?

Dạng này nghiêng lệch méo mó , rõ ràng không phù hợp người tính cách a bệ hạ.

Anh quốc công khắp mọi nơi nhìn nhìn, cũng không cái gì chói mắt nhân vật, liền bắt đầu khuyến khích Ngụy Quốc Công: "Nếu không, chúng ta mở ra xem một chút?"

Ngụy Quốc Công hiển nhiên còn có tiết tháo ở đây, trong lòng liền có chút ít do dự, vừa đến này là hoàng đế ngự bút, thứ hai chính mình làm vì phụ thân, không hảo hủy đi nữ nhi tín, hần chần chờ nói: "Không được rồi."

"Có cái gì không hảo , " Anh quốc công xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, khuyến khích đồng thời lại bày ra chẳng hề để ý bộ dáng đến, đạo: "Ta là không quan hệ , gì đó thú lại không phải là con gái của ta, ngược lại người, chắc chắn ~ "

Hần này câu nói lão trát tâm, Ngụy Quốc Công nhớ tới hoàng đế không giải thích được hạ chỉ lập hậu, thú vẫn là chính mình tiểu nữ nhi, tâm tình liền có chút u ám.

Hần ngón tay động động, do dự một chút, đến cùng vẫn là buông tha cho : "Tín là viết cấp Diệu Diệu , ta đi mở ra, tóm lại là không tốt lắm."

"Người cái này nhân thật đúng là, " Anh quốc công cấp bắt đầu chà xát tay, ánh mắt nhìn chăm chăm rơi ở kia trên phong thư, ánh mắt lại là hùng hực lợi hại, cơ hồ muốn đem kia phong thư thiêu hủy giống nhau: "- - cổ hủ!"

Ngụy Quốc Công liếc hần một cái, ghét bỏ đạo: "Liền là mở ra, tại sao phải hủy đi cho người xem?"

Anh quốc công vô lại đạo: "Người nếu là không cho ta xem, ta liền đi trước mặt bệ hạ cáo trạng, nói người vụng trộm mở ra nhìn."

Ngụy Quốc Công: "..."

Hần đang có chút ít bất đắc dĩ cửa khẩu, lại nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, hai người vô ý thức quay đầu nhìn lại - - vốn là Trần Khánh.

Trần Khánh cười dài đi đến hai người trước mặt đi, đạo: "Bệ hạ thỉnh Anh quốc công đi qua, " hần hướng Anh quốc công làm một cái thỉnh động tác: "Không thiếu được xin ngài lại đi một chuyến."

Hoàng mệnh khó vi phạm, Anh quốc công đến cuối cùng vẫn là lưu luyến không rời rời đi , mãnh liệt lại không có được thư giải bát quái tâm cho phép, hần cơ hồ là từng bước một quay đầu lại nhìn chăm chăm Ngụy Quốc Công xem.

Trần Khánh giống như vô tình đứng ở Ngụy Quốc Công trước mặt đi, ngăn trở Anh quốc công nóng rực ánh mắt, hần mỉm cười thấp giọng nói: "Bệ hạ nói Anh quốc công tâm sự nặng nhất, không thiếu được muốn đi theo bên người ngài mà sát thượng một trận, dứt khoát gọi hần ở Tuyên Thất Điện uống một canh giờ trà lạnh lắng lắng tâm, để tránh âm ỉ ngài lỗ tai đau."

- - nguyên lai bát quái kết cục như thế thảm

Có vết xe đổ Ngụy Quốc Công yên lặng bảo trì mỉm cười: "Bệ hạ mắt sáng như đuốc."

Đến buổi chiều, Đồng Thị đi qua lúc, Thanh Li đã rửa mặt hết, nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, gặp a nương lại đây, ngược lại có chút ít giật mình, ngồi dậy, đạo: "A nương như thế nào lại đây?"

Đồng Thị vẻ mặt có chút ít phức tạp, trong đó còn trộn lẫn một chút vui mừng, ánh mắt ôn nhu nhìn một chút Thanh Li, liền từ trong tay áo lấy ra một phong thư, đưa tới trước mặt nàng đi.

Thanh Li lúc đầu còn có chút không rõ chuyện gì, đợi gặp được trên phong thư "Khanh khanh thân mến" bốn chữ, liền mãnh hiều được, cơ hồ là không bị không chế, nàng hai gò má đỏ lên.

Khanh khanh, không đều là giữa vợ chồng tương xứng ngữ sao?

Hắn tốt hơn, đừng đừng viết đến trên phong thư đi, cũng không sợ người khác nhìn thấy trò cười.

Thanh Li ngoài miệng giả vờ oán hận vài câu, bên môi vui vẻ cùng đáy mắt nhẹ nhàng ngượng ngùng, lại là vô luận như thế nào lừa gạt không được nhân.

Đồng Thị sợ chính mình ở đây chọc nàng câu thúc, cũng chưa từng dừng lại, dặn dò nữ nhi ngủ sớm sau đó, liền đứng dậy rời đi.

A nương đi, Thanh Li ngồi ở trên giường, đầu ngón tay bóp kia phong thư, lại là vô luận như thế nào cũng không ngủ được.

Từ ngày đó cùng hắn gặp nhau, sau đó mỗi một ngày, nàng đều tựa như sống đang ở trong mộng, dưới chân giẫm đạp vân giống nhau, không có rõ ràng.

- - chính mình hôm đó trải qua hết thảy, có thể đều là thật sao?

- - hắn tự nói với mình thích, hội không đều là chính mình nhất giấc mộng đẹp?

- - hắn nói cuộc đời này chỉ chính mình một người, quả thật không phải là chính mình ảo giác?

Nàng ngờ ngác ở trên giường làm trong chốc lát, cuối cùng đưa tay xé phong thư ra, đem bên trong giấy viết thư rút ra.

Hoàng đế viết cũng không nhiều, chỉ một trang giấy mà thôi.

Hắn nhân sinh anh tuấn cao ngất, chữ viết cũng là khoẻ mạnh rất tuấn, có thể nói tự như kỳ nhân.

Đại khái là ở trên ngự án viết, giấy viết thư phía sau lấy dính mấy sao chu sa, nhuộm thượng vài mặt tối tăm sẫm, giống như là tân hôn màu đỏ.

Ánh nến tắt, trong phòng quy về hắc ám, Thanh Li nằm trên giường, lại như thế nào cũng không khép được con mắt.

Bên môi nàng không bị không chế giờ lên, đại khái muốn rất lâu sau đó, mới có thể miễn cưỡng nằm ngủ.

Hoàng đế trong thư viết không nhiều, nghiêng lệch méo mó lời nói liền chiếm hơn phân nửa.

Không biết sao, nàng lại cũng không thấy được phiền.

Chỉ cảm thấy... Tâm đều muốn hóa thành ôn nhu một vùng nước.

Thanh Li khanh khanh như ngộ:

Trầm gằn đây mọi chuyện quá mức phồn, không được phiền hạ, từ tuần trước gặp nhau, lại chưa lại được một hồi.

Nói cũng có thể cười, trước đây trầm cũng từng cười nhân si, say nằm ôn nhu hương, liền nhập anh hùng mộ, đến nhìn thấy khanh khanh, mới biết trong đó sai lầm.

Anh hùng khí đoản, đều là bởi vì nhi nữ tình trường, không phải là hư nói.

...

Ban đêm khai cửa sổ chung quanh, chợt nhớ lại thanh liên cư sĩ cũ ngữ, tình cảnh trong lúc đó, lại cực tương đắc.

Tương tư gặp nhau biết ngày nào, này lúc này ban đêm thẹn thùng.

...

Tình trường giấy ngắn, ý lấy lại nhẹ, đôi câu vài lời gian, cũng không biết như thế nào mở miệng.

...

Khanh khanh ý trẫm thực giám, trẫm cũng rất nhớ ngươi.

...

Trẫm tại ngươi này tâm sáng tỏ, chứng giám nhật nguyệt, khanh khanh là biết, vẫn là không biết?

Bạn đang đọc truyện *Trẫm Cũng Rất Nhớ Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.